4G 9:41 AM

CARTEA 1 DIN TRILOGIA **JOCUL**

JOCUL

Vrei cu adevărat să joci?

Nu Da

ANDERS DE LA MOTTE

Anders de la Motte

Seria: Jocul

Volumul 1

JOCUL

Original: *Geim* [*Game*] (2010)

Traducere din limba suedeză de:
IRINA LAURA NICHITOVICI

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2013

Se spune că o clipire este cea mai rapidă mișcare pe care corpul omenesc o poate realiza. Cu toate acestea nu se poate ridica la înălțimea sinapselor electrice din creier.

„*Nu acum*! „*a fost gândul care i-a străfulgerat mintea în momentul în care lumina l-a izbit brusc.*

Și din acest punct de vedere, avea dreptate. Ar fi trebuit să mai fie timp suficient timp – așa cum de fapt i se și promisese. El urmase totuși instrucțiunile ca la carte, făcuse exact ceea ce i se spusese să facă.

Deci asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Nu acum!

Chiar nu!

Uimirea lui era ușor de înțeles, ca să nu spunem logică. Aceasta a fost de fapt ultima percepție a simțurilor sale.

Într-o fracțiune de secundă explozia l-a transformat în bucăți de puzzle carbonizate, pe care specialiștii aveau să reușească să le pună cap la cap în mai mult de o săptămână. Bucată cu bucată ca într-un macabru joc de societate, până când a fost reconstituit cât de cât satisfăcător.

Dar în acest punct jocul luase de mult sfârșit.

Jocul

Jocul este o acțiune sau o activitate efectuată de bunăvoie în cadrul anumitor limite stabilite, de timp și de spațiu, și după reguli acceptate de bunăvoie, dar absolut obligatorii, având scopul în sine însăși și fiind însoțită de un sentiment de încordare și de bucurie, și de ideea că „este altfel" decât „viața obișnuită".

Johan Huizinga, *Homo ludens*

Amuzament și distracție
Plăcerea de a face ceva
Un mod de a găsi subterfugii, de a bafta sau de a manipula
Vânătoare de animale pentru hrană sau ca sport
O strategie de abordare calculată
Distracție și distragere
A avea și a da dovadă de curaj
O activitate recreativă

www.wiktionary.org
www.dictionary.com
www.urbandictionary.com

A câștiga nu este totul, este sigurul lucru!
Vince Lombardi

1.

Wanna play a game?

Textul a apărut pentru a mia oară pe displayul calculatorului și de fiecare dată HP a făcut clic agasat pe butonul de închidere. Nu, nu voia să joace niciun afurisit de joc. Singurul lucru care-l interesa în momentul de față era să afle cum funcționa telefonul mobil pe care îl ținea nedumerit în mână și dacă era posibil să pună în practică ceva atât de simplu precum a suna pe cineva.

Trenul din Märsta la începutul lunii iulie, îndreptându-se spre oraș.

Căldură sufocantă de 30°C, cămașa strâns lipită de spate, iar limba deja uscată și lipită de cerul gurii. Firește, își fumase deja ultima țigară și singura destindere de care avea parte era vântul care se strecura prin ferestruica prăpădită de deasupra capului său.

Și-a mirosit de câteva ori tricoul, iar apoi și-a testat respirația. Rezultatele au fost, aproximativ, cele așteptate. Aflat în deplasare, mahmur și halenă cu miros de mortăciune, uh! O dimineață de duminică aproape perfectă, dacă nu ar fi distrus-o mici detalii precum faptul că de fapt era joi și că trebuia să fi ajuns la muncă de mai bine de două ore. Se afla în perioada de probă.

Mare lucru...!

McJobb era nașpa în orice caz, o adunătură de nenorociți cu un idiot calificat drept șef.

„Este important să te integrezi în grup, Pettersson!” Da’ cum să nu! Ca și cum el ar fi trebuit să îngâne cântecul de tabără *Kumbaya* toată ziua cu o adunătură de loseri și să-și treacă bețigașe parfumate de la unul la altul... Singurul motiv pentru care se afla acolo era pentru a avea dreptul de a beneficia din nou de ajutor financiar.

„S-o credeți voi!”

L-a descoperit fix după ce a trecut de Rosersberg. Un mic obiect argintiu în locul aflat pe cealaltă parte a culoarului. Cineva a stat acolo, dar acum locul era gol, iar trenul a plecat

deja din stație. Nu mai avea deci sens să țipe și să facă semne cu mâna dacă intenționa cumva să facă pe omul corect.

Fiecare trebuie să aibă grijă de lucrurile lui!

A aruncat repede o privire în jur, s-a uitat, așa cum se obișnuiește, după camerele de supraveghere și, când a observat că trenul era mult prea vechi pentru a suporta asemenea tehnologie, s-a mutat pe scaunul alăturat pentru a-și inspecta în liniște descoperirea.

Un telefon mobil, exact cum bănuia, iar dimineața lui a devenit brusc puțin mai bună.

Model nou, unul fără butoane, având doar un touchscreen din sticlă.

Drăguț!

Ciudat totuși că numele producătorului era de negăsit. Sau poate telefonul era o versiune exclusivistă? Oare cifrele de pe spatele mobilului reprezentau emblema companiei?

128 era numărul scris ușor în relief cu cifre de culoare gri-deschis, înalte de aproximativ un centimetru.

Nu își putea aduce aminte să fi auzit vreodată vorbindu-se de un asemenea producător de telefoane.

Dar ce naiba?

Putea obține o sumă frumușică pe el de la bișnițari. Alternativă era probabil de a le plăti niște piștari acelorași indivizi pentru a dezactiva codul de identificare, pe care proprietarul avea să-l activeze curând cu siguranță.

Dar existau alte probleme mai apăsătoare…

Seara de ieri îi compromisese definitiv resursele financiare deja precare. Banii din cont se terminaseră demult și toate portițele de scăpare erau deja epuizate. Dar dacă punea azi mâna pe ceva, iar mâine pe altceva, uite așa buzunarul se va umple iar.

Cum-necum o scotea la capăt; telefonul mobil era dovada vie a acestui lucru. L-a întors pe toate părțile pentru a-l examina.

Telefonul era mic și subțire, doar cu puțin mai mare decât palma lui, cu partea exterioară din inox. O mică gaură de pe spatele lui indica prezența unei camere foto, iar în partea de sus se afla un sistem negru de prindere cu clipsuri, care probabil facilita prinderea acestuia de haine. Sistemul de prindere contrasta cu designul minimalist, iar HP era pe punctul de a-l scoate când deodată ecranul a prins viață.

Wanna play a game?

Dedesubt erau afișate două căsuțe cu răspunsurile YES și NO.

HP a tresărit de uimire. Din cauza mahmurelii nici măcar nu verificase dacă telefonul mobil funcționa.

O prostie din partea lui!

El a apăsat pe căsuța în care scria NO și a încercat apoi să intre în meniu. Dacă avea noroc ar fi putut folosi mobilul câteva zile înainte ca proprietarul să-l blocheze.

Dar în loc să apară meniul, telefonul a început să afișeze în mod repetat aceeași întrebare, iar când – uitase deja pentru a nu știu câtă oară la rând deja iritat, a făcut clic din nou pentru a o face să dispară, era pe punctul de a se da bătut.

Al naibii mobil!

A înghițit în sec de vreo două ori în încercarea de a-și stăpâni greața. Mahmureala naibii, ar fi trebuit să îl ducă mintea la mai mult decât să le amestece. Simțea, de altfel, și nevoia presantă de a-și aprinde o țigară. Și apoi fata aia – Doamne, ce eșec –, dar la ce altceva s-ar fi putut aștepta într-o suburbie?

A trebuit să mintă în legătură cu un meci de floorball la care promisese să participe și să plece repede atunci când lumina necruțătoare a dimineții a dezvăluit defectele descoperirii pe care o făcuse ieri-seară. Judecând după protestele slabe ale fetei, gândurile fuseseră probabil mutuale. *Run Forrest, run*!

Dar el de fapt nu se grăbea să ajungă acasă în strada Maria Trapp. O oprire la bișnițari, niște dolari obținuți ușor care-i vor ajunge cu siguranță pentru o pizza și câteva beri la Kvarnen.

Pentru astfel de lucruri se găsește întotdeauna timp.

Cu puțin noroc, îi rămâneau câțiva bani și pentru puțină marijuana, telefonul nu era, totuși, un model de duzină ca cele care „se întâmpla” să-i pice în mâini de-obicei. Între 500 și 1 000 de coroane, câștig garantat, la urma urmei nu era deloc o zi proastă, în ciuda mahmurelii și a vipiei.

Ecranul s-a luminat din nou și degetul lui se îndrepta din obișnuință spre NU, când deodată a observat că mesajul era diferit.

Wanna play a game, Henrik Pettersson?

Yes

No

HP a înmărmurit.

Ce naiba?

A aruncat câteva priviri în jurul său. Cineva își râdea de el?

În vagon erau 10-12 pasageri. În afară de o mamă cu doi copii neastâmpărați, aproape toți ceilalți păreau să-i împărtășească starea de moleșeală. Cu capul lăsat pe-o parte, priviri sticloase, transpirație și senzație de căldură. Niciunul nu se uita măcar spre el.

Și-a îndreptat din nou privirea spre ecran. Același text. Cum naiba putea telefonul să-i știe numele?

S-a uitat din nou în jur fără niciun pic de discreție. Apoi a apăsat pe căsuța NU.

Imediat a apărut un nou text.

Ești sigur că nu vrei să joci un Joc, HP?

Aproape că a sărit de pe scaun! Ce naiba se întâmpla de fapt?

A închis ochii strâns și a respirat adânc de câteva ori.

„Liniștește-te, băiete, își spunea el în gând. Ești un tânăr deștept. Asta nu e *twilight zone*.

Ori ești la camera ascunsă, ori își bate vreunul din băieți joc de tine. Cel mai probabil, ce-a de-a doua variantă…”

Mange era cap de listă printre cei pe care îi bănuia. Prieten vechi încă de pe băncile școlii, priceput la ceea ce ține de tehnologie, deține un magazin de calculatoare, indispus din cale-afară din pricina glumelor făcute pe seama lui din cauza trecerii la islamism și posesor al unei doze decente de umor negru.

Da, nu mai exista loc de discuții. Era vorba de una din glumele bolnave ale lui Mange!

Relaxarea i-a cuprins întreg corpul.

Mangelito deci.

Nu se văzuseră o vreme și el presupusese că mariajul și noua religie îl potoliseră pe Mange, dar micuțul diavol așteptase probabil momentul oportun pentru a-i da lovitură de grație.

Acum trebuia doar să înțeleagă cum funcționa totul, iar apoi să găsească o modalitate de a-i întoarce gluma lui Mange.

Totul a fost plănuit ca la carte până aici, trebuia să recunoască.

HP s-a uitat din nou în jur.

Nouă adulți în vagon, doisprezece persoane cu tot cu copiii. Trei femei în jur de 40 de ani, un bețiv, doi bărbați triști, mohorâți cam de aceeași vârstă cu el, adică în jur de 30. Un bătrân în baston, o domnișoară drăguță, trecută de 25 de ani, cu părul ridicat în coc și îmbrăcată în haine sport (mahmureala era de vină că n-o observase mai devreme) și, în sfârșit, mama cu copiii.

Oricare dintre aceștia ar fi cel pe care Mange the Muslim l-a recrutat, trebuia ca persoana respectivă să aibă vreun fel de dispozitiv electronic care poate trimite mesaje. Din păcate, acest criteriu nu a dus la scurtarea listei. Cinci din cei pe care îi bănuia foloseau aparatură electronică și, judecând după căștile pe care bețivul le avea în urechi, putea fi vorba chiar de șase persoane.

Deși cu mintea obosită, și-a adus brusc aminte că jocul cu telefonul mobil pe parcursul călătoriei cu trenul este mai degrabă o regulă decât o excepție, dacă nu pentru a trimite mesaje, în orice caz măcar pentru a pierde timpul cu un joc neînsemnat.

Cu alte cuvinte… nu prea înțelept, nu, Einstein?

Capul îi bubuia din cauza activității intense neașteptate, iar limba-i era încă bine lipită de cerul gurii. Dar, în mod ciudat, se simțea puțin mai animat.

Deci ce s-a întâmplat acum?

Cum ar fi putut el să-l pună la perete pe glumețul său prieten?

S-a hotărât să îi țină hangul o vreme, motiv pentru care a apăsat inițial pe căsuța în care scria NU, iar când prima întrebare s-a repetat, pe căsuța în care scria DA.

De ce nu?! Avea să intre în joc și să facă pe naivul pentru o perioadă, iar cu cât se gândea mai mult la asta, simțea că lucrurile nu erau atât de rele precum păreau. Un mod bun de a-și omorî timpul pe parcursul unei călătorii plictisitoare cu trenul.

— Al naibii Mange! a rostit el pe un ton disprețuitor înainte ca un nou text să apară pe display

Bine ai venit în Joc, HP!

„Mulțumesc!” și-a zis el și s-a lăsat relaxat pe spate, sperând ca jocul să fie distractiv.

•

Chiar de dinainte ca roțile mașinii masive a gărzilor de corp să se oprească, Rebecca Normén a sărit pe trotuar. Căldura care a lovit-o brusc era atât de puternică încât și-a dorit imediat să se întoarcă la loc în răcorosul coupé.

Trei săptămâni de vară suedeză toridă au încălzit străzile destul, astfel încât asfaltul să se lipească de tălpile încălțărilor, iar vesta de protecție pe care o purta pe sub bluză și sacou nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

După ce a aruncat iute o privire de jur-împrejur și a constatat că nu exista niciun pericol, a deschis ușa și i-a făcut loc să iasă protejatei sale, care aștepta cuminte pe locul din spate.

Paznicul care veghea asupra intrării principale de la Rosenbad era în mod excepțional suficient de treaz lăsându-i imediat să intre, iar în câteva momente doamna ministru pentru integrare se afla în siguranță în spatele pereților de nepătruns ai birourilor guvernamentale.

Rebecca a reușit să dea pe gât o cafea în sala de mese a personalului și apoi să meargă repede până la toaletă, înainte de a se întoarce la șofer pentru a vedea dacă totul era pregătit pentru următorul transport.

S-a uitat pe furiș la ceas. Încă 14 minute de așteptare, apoi o mică plimbare de-a lungul cheiului de la Palatul Arvfurst și o întâlnire cu ministrul de externe, care spre deosebire de protejata sa, avea protecție totală. Cel puțin doi oameni, în general mai mulți. O întreagă echipă, așa cum se cuvine.

„Coordonatoare a serviciului de protecție personală”, această era denumirea funcției sale, probabil din cauză că numele de gardă de corp unică nu trezea prea multă încredere. Protecția ministrului pentru integrare putea fi asigurată de o persoană cu o experiență mai scurtă de un an la Unitatea specială de gărzi de corp, cel puțin din punctul de vedere al șefului ei. Amenințare medie spre mică, susțineau ultimele analize. Un alt aspect, și poate cel mai important, niciunul din colegii cu vechime mare nu dorea acest post.

Când a pășit afară din clădire a văzut în ultima secundă cum șoferul ei și-a stins repede țigara în canalul de scurgere din apropierea mașinii.

Ce lipsă de profesionalism, s-a gândit ea cu iritare, dar la ce altceva se putea aștepta?

Spre deosebire de ea, șoferul nu era un bodyguard în adevăratul sens al cuvântului, ci o variantă light, prin care statul economisea bani. Un șofer cu un training insuficient și cu o vestă de protecție prost așezată, angajat de serviciile de transport ale Guvernului, și nu de Poliția de Securitate Säpo. Cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, cu dificultăți evidente în a respecta ordinele unei persoane mai tinere, care, în plus, era femeie.

— Zece minute! a spus ea scurt. Nu pleca nicăieri până când nu ajungem.

— Nu ar fi mai bine să plec spre palat încă de acum, de obicei este un calvar să găsești un loc bun de parcare acolo?

Reacția lui era de așteptat. Șoferul, pe numele său Bengt, avea întotdeauna obiecții cu privire la instrucțiunile primite de la ea. I se adresa pe un ton ușor iritat, părând că nu o lua deloc în serios.

Ca și cum vârsta și sexul îl făceau în mod automat expert în protecția persoanelor.

Evident, la trainingul de numai o săptămână nu învățase că a sta în urmă oferea siguranță, pe când ceea ce se afla înainte reprezenta teritoriu necunoscut și, prin urmare, un risc crescut. Idiotul!

— Aștepți aici până când îți spun eu să pleci! răspunse ea tranșant, fără a da prea multe explicații cu privire la hotărârea luată. Întrebări?

— Nu, șefu'..., mormăi el fără a face eforturi prea mari pentru a-și ascunde nemulțumirea.

Să fie atât de al naibii de greu pentru anumiți bărbați să accepte o femeie ca șefă?

Fie încercau să critice fiecare mișcare făcută și să preia controlul, precum Benke, sau, chiar mai rău, să facă cu ochiul și să lanseze comentarii cu privire la viața sexuală sau lipsa acesteia.

Trebuie să-ți oferi serviciile, fie că ești căsătorită sau nu... Dacă ești destul de fraieră încât să te plângi la șef, zbori imediat afară. Ea văzuse suficiente exemple de acest gen.

Din acest motiv nu mergea niciodată la întâlnire cu vreun coleg. Să amesteci munca și viața privată s-a dovedit întotdeauna a fi mult prea complicat. Nu faci mizerie acolo unde mănânci, punct.

Adevărul era că ea nu se întâlnea cu nimeni, în general. Poate că doar ideea de a-și căuta un partener de viață i se părea complicată?

Ridica mereu din umeri cu indiferență, pentru a îndepărta gândurile sumbre. Munca era prioritatea ei.

Restul putea aștepta.

•

Abia ce ajunseseră la colțul clădirii guvernului, când a simțit că ceva nu era în regulă. Cu câteva minute în urmă, când inspectase drumul pe care urmau să îl parcurgă, văzuse trei persoane aplecate peste balustrada gardului care îngrădea râul Norrström. Doi dintre ei aveau echipamente de pescuit, iar cel de-al treilea părea de asemenea a fi pescar judecând după hainele pe care le purta, deși nu părea să aibă vreo undiță. În orice caz, niciunul nu părea să reprezinte vreo amenințare.

Dar când ea și protejata sa împreună cu asistentul guraliv al acesteia s-au apropiat de locul în care se afla trioul, Rebecca a observat o schimbare în limbajul corporal al celor trei. Din reflex, a băgat mâna dreaptă pe sub sacou, a pus degetul mare pe patul pistolului și a atins cu vârful degetelor bastonul extensibil și stația, care erau prinse de curea. Abia a avut timp să pună cealaltă mână pe umărul drept al protejatei sale ca s-o avertizeze.

Doi dintre bărbați i-au înconjurat și au făcut câțiva pași repezi spre ei. Unul a scos de undeva un fel de pancartă pe care a pus-o în fața sa, în timp ce al doilea a ridicat mâna în aer ca și cum ar fi vrut să arunce cu ceva.

— Suedia îi apără pe criminali, Suedia îi apără pe criminali! zbierau oamenii în timp ce se repezeau spre ministru.

Rebecca a reacționat într-o fracțiune de secundă. A apăsat butonul de alarmă al stației și cu o singură mișcare rapidă a reușit să elibereze bastonul din curea, l-a extins și a izbit cu el în pancartă. A simțit că bastonul s-a lovit de ceva tare și a putut

observa cum atacatorii au început să se clatine, fiind pe punctul de a cădea.

— Înapoi la mașină! a țipat ea către ministrul de integrare trăgând-o pe femeie în spatele ei, ca să-i asigure protecție.

Cu bastonul ridicat, s-a retras iute mergând cu spatele spre mașină, încă ținând-o strâns de braț pe doamna ministru.

— Viktor cinci, poziție de apărare, poziție de apărare! a țipat ea în micuțul microfon atașat la rever, care se deschidea automat pentru transmisie în momentul în care apăsa pe butonul de alarmă.

Întăririle aveau să ajungă în cel puțin trei minute, probabil în jur de cinci, conform calculelor sale rapide. Acum putea doar să spere că Benke nu adormise la volan, pentru a putea să plece cât mai iute de acolo.

Cu puțin înainte ca ei să ajungă la colț, atacatorii au reușit să se adune și au pornit din nou la atac împotriva Rebeccăi și a protejatei ei. Ceva se îndrepta spre ei învârtindu-se în aer și din pur reflex ea l-a lovit cu bastonul.

„Piatră, sticlă, grenadă?” a fost gândul care i-a trecut prin minte fix înainte ca un lichid călduț să îi împroaște fața și întreg corpul.

— Bunule Dumnezeu, sper să nu fie benzină!

Au ajuns în sfârșit la colț, iar ea a aruncat o privire după Bengt, sperând că acesta învățase în scurta sa perioadă de pregătire să-i aștepte cu portierele deschise.

Dar locul unde mașina se afla inițial parcată era acum gol.

— La naiba! a rostit ea printre dinți, înainte ca țipătul asistentului să o reducă la tăcere.

— Sânge! a țipat bărbatul, aproape în falsetto. Dumnezeule, sângerez!

Rebecca și-a întors capul și a observat că avea dificultăți în a vedea. O ceață roșiatică îi acoperea privirea și s-a lovit din greșeală cu mânerul de la baston peste nas.

Nici urmă de mașină, nici urmă de Bengt, iar atacatorii îi urmăreau îndeaproape. Ce era de făcut acum?

— Ia o decizie, Normén! Ia o decizie acum! a urlat Rebecca la ea însăși.

Ceea ce au lăsat în urmă era cunoscut și sigur, tot ceea ce îi aștepta de acum era obscur și periculos. Dar ce era de făcut când singura cale de scăpare era acum închisă? Asta nu se

învăța la cursul de formare pentru bodyguarzi. Improvizația nu a reprezentat niciodată punctul ei forte. Panica începea să se instaleze.

— Pe aici! a auzit ea deodată o voce.

Paznicul de la Rosenbad deschisese larg ușa de la intrarea în clădire. Avea bastonul în mână și privirea îndreptată către colțul dinspre care atacatorii trebuiau să vină.

Înaintând cu pași mari, Rebecca o trase pe doamna ministru pe aceeași ușă pe care tocmai ieșiseră cu câteva minute în urmă. Încă auzea, venind din spate, plânsul isteric al asistentului; dar nu îi păsa de el. Pe moment nu urmărea decât un lucru: să-și vadă protejata în afara oricărui pericol.

Abia câteva minute mai târziu, când au sosit și întăririle și lucrurile s-au mai liniștit, Rebecca a observat că avea întregul corp acoperit de sânge.

2.

Trial

Dragă HP
Acesta este un joc trial care valorează 100 de puncte.
Tu îl testezi și dacă îți va plăcea experiența,
alegi de bunăvoie dacă dorești să continui jocul.
Aceasta este misiunea ta:
La următoarea stație se va urca în tren
un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu deschis la culoare.
Bărbatul are la el o umbrelă roșie.
Pentru a câștiga 100 de puncte,
trebuie să intri în posesia umbrelei
înainte ca trenul să ajungă în stația Centralen.
Dacă reușești, voi debloca telefonul și va rămâne
la alegerea ta dacă îl vei mai folosi,
dar numai în scopul participării la Joc.
Ai înțeles?

Da

Nu

A fost o prezentare al naibii de tentantă, rânjea HP în sinea lui în timp ce apăsa pe DA. O adevărată *mission impossible*, singurele lucruri care mai lipseau erau vocea seacă a unui povestitor și ca telefonul să dispară fără urmă.

This message will self-destruct in ten seconds...

HP încă nu reușise să își dea seama care dintre ceilalți pasageri era cel care lucra pentru Mange, dar asta era mai puțin important. Acum credea că știe despre ce este vorba de fapt. Ori era considerat un laș care va da înapoi și va tremura de frică săptămâni la rând din cauza caracterului său slab, ori, cel mai probabil, era ceva în neregulă cu umbrela. Poate că va fi lipită, va împroșca apă sau îi va aplica șocuri electrice atunci când va încerca s-o înșface, timp în care cineva sau chiar câțiva dintre

pasageri aveau să filmeze întregul spectacol pentru ca Mange și ceilalți băieți să se poată bucura de umilirea sa, uitându-se pe YouTube luni întregi de acum înainte. Au plănuit totul al naibii de bine, iar acum era deja prea târziu pentru a da înapoi.

Excelent!
Când ai primit undă verde pentru a începe jocul, prinde-ți telefonul de haine cu camera îndreptată spre exterior pentru ca noi să putem vedea cât de bine îți îndeplinești misiunea.
Ai înțeles?

Înțelesese, fără îndoială. Telefonul în partea din față, cu camera îndreptată spre exterior.

YouTube, here I come!

HP rânji din nou, al naibii Mange, câtă ingeniozitate. Acesta era de fapt un nou record. Când a apăsat din nou pe DA, a observat cu stupoare că aproape îi dispăruse mahmureala.

Bravo, HP!
Ai primit undă verde să îți începi misiunea.
Succes!

Ecranul telefonului s-a închis.

OK, dacă așa vrea, eu mai pot continua o vreme jocul, s-a gândit el și și-a fixat telefonul la curea cu camera spre exterior, conform instrucțiunilor.

Când trenul a oprit scârțâind în gara din Sollentuna, HP a observat că inima începuse să-i bată din ce în ce mai tare.

Bărbatul îmbrăcat în pardesiu de culoare deschisă a urcat în tren pe ușa din celălalt capăt al vagonului. Au trecut câteva secunde bune înainte ca HP să îl observe. Un bărbat obișnuit de peste patruzeci de ani, cam de un metru optzeci, exact ca și el.

Avea ochelari cu rame închise la culoare, părul pieptănat pe spate, costum și pardesiu de primăvară, a constatat el în timp ce trenul părăsea stația.

Partea inferioară a corpului era acoperită, motiv pentru care HP nu putea observa dacă bărbatul avea într-adevăr vreo umbrelă. Exista un singur mod de a afla acest lucru.

S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat pășind în zigzag, fără grabă, spre bărbat. Dintr-un anume motiv a început să transpire, cămașa i s-a lipit de corp și palmele îl mâncau, dar de această dată nu mai era din cauza mahmurelii.

Când a trecut pe lângă copiii cei zburdalnici, unul din ei a izbucnit în râs, iar zgomotul l-a făcut să tresară. Trezirea la realitate acum, acesta este doar un joc, o farsă bine pusă la punct, nu avea motive să facă în pantaloni de frică.

Să fure o afurisită de umbrelă nu era mare lucru pentru el. Șterpelise de-a lungul vieții lucruri mult mai valoroase decât acesta.

A văzut că bărbatul avea în mână o sacoșă alb-negru, care era prevăzută cu un mâner confecționat din același material și cu un logo mare pe partea laterală, astfel încât să se poată vedea că are destui bani pentru a face cumpărături din magazine scumpe. Într-o parte a sacoșei se întrezărea un obiect alungit, în formă de cilindru. Umbrela!

HP simțea cum îi creștea pusul. Nu mai putea nega acum că lucrurile deveniseră destul de interesante. Să șterpelești ceva în timp ce totul se filmează.

Bărbatul în pardesiu era sigur complice la toată această farsă, dar chiar și așa… Era ceva în legătură cu această situație care îl făcea să aibă fluturi în stomac, ceva ce nu-și putea explica. În orice caz, nu voia sub nicio formă să se facă de râs.

— Următoarea stație Karlberg, Karlberg următoarea stație, a hârâit difuzorul din plafon, iar HP a simțit cum trenul a început să încetinească.

A mai făcut, cu grijă, câțiva pași spre bărbatul care nici măcar nu și-a ridicat ochii. Trenul s-a oprit în dreptul peronului după o serie de opintiri bruște însoțite de un șuierat ascuțit. Ușile s-au deschis și în tren a pătruns mirosul de asfalt încins amestecat cu căldura provocată de frânare. HP a mai făcut câțiva pași în față. *Here we go*!

•

— Sânge de porc, a spus comisarul Runeberg, stând aplecat pe spate la biroul său.

În ciuda faptului că incidentul din fața clădirii Rosenbad se petrecuse cu câteva ore în urmă, iar biroul era prevăzut cu aer condiționat, Rebecca încă transpira. Părul ei era ud după duș și

purta un costum de trening, singurele haine curate pe care le avea în dulap.

— Tu și acel Lessmark ați fost împroșcați cu sânge de porc, a continuat șeful ei, un bărbat solid de peste 45 de ani, cu privirea tăioasă, cu părul blond, tuns scurt, și ars de soare până și pe pielea capului.

Prototipul unui adevărat bodyguard. Cu adevărat drăguț, dacă îți place tipul de bărbat musculos, se gândea ea.

Dar acele vremuri trecuseră demult.

Deși ciudat, se simțea destul de bine în circumstanțele date, poate exceptând tremurul datorat adrenalinei, pe care încerca să-l ascundă. Își îndeplinise sarcina și protejata sa era OK, acesta era lucrul cel mai important. La altele se putea gândi mai târziu.

— Conform specialiștilor, făptașul a aruncat un balon plin cu apă și sânge de porc spre ministrul pentru integrare, dar tu l-ai lovit cu bastonul și conținutul te-a împroșcat mai mult pe tine. Doamna ministru a scăpat cu doar câteva picături de sânge pe sacou și o vânătaie mare pe braț, în locul în care ai strâns-o.

Bărbatul a făcut o pauză, dar înainte ca ea să își dea seama dacă îi este permis sau nu să spună ceva, el a continuat:

— Se pare că există deja poze într-unul din ziarele de seară, lucru care, în orice caz, ar trebui să explice motivul pentru care cel de-al treilea vinovat nu a luat parte la atac. Era prea ocupat să facă poze. Piața liberă și presa liberă în totală armonie. Apropo, salutări și mulțumiri, de la ministru adică, nu de la acuzați, a adăugat Runeberg.

Rebecca a dat scurt din cap în semn de aprobare.

— Făptașii au plecat, conform unor surse sigure, de la locul atacului spre nord, prin piața Gustav Adolf, și apoi au intrat pe scara din spate în Galeriile Nordiska Kompaniet. Colegii în uniformă au întrerupt circulația metrourilor dar până ca ordinul să fie pus în aplicare, au plecat cel puțin patru metrouri de la stația T-Centralen și încă unul de la Kungsträdgården, deci dacă acuzații au fost într-adevăr atât de proști încât să nu se amestece în mulțime la Plattan, au avut în orice caz destule ocazii să li se piardă urma luând metroul.

Runeberg a ridicat resemnat din umeri.

— Avantajul în a crea disensiuni în miezul zilei, în oraș, este ușurința cu care poți scăpa fără a fi prins, a concluzionat el. În

timp ce te aranjai, am reușit să port o discuție cu șoferul tău, domnul Göransson. El a susținut că tu i-ai spus să plece înainte spre palatul Arvfursten și să aștepte acolo, motiv pentru care nu aveați posibilitatea să fugiți din acea zonă, a continuat Runeberg, afișând o expresie serioasă.

Rebecca a fost cât pe ce să pice deznădăjduită de pe scaun.

Nu era de ajuns că Benke îi ignorase ordinele și le pusese în pericol pe ea și pe protejata ei. Acum nenorocitul încerca să se scoată din încurcătură aruncând vina pe ea. Câtă îndrăzneală! Dacă și-ar fi văzut de treabă și ar fi rămas pe loc așa cum îi ceruse, s-ar fi descurcat și singură, nu ar fi avut nevoie de ajutorul nimănui!

A încercat să protesteze, însă șeful său a ridicat o mână pentru a o opri.

— Liniștește-te Normén. Nu e nevoie să spui nimic, știu că nenorocitul minte. De mai mult de zece luni de când ești la noi, nu a existat o altă persoană care să acționeze mai ca la carte decât tine. Tu nu faci nimic fără a analiza situația pe toate părțile și toți colegii tăi au doar lucruri bune de spus despre modul tău de lucru. 110% profesionistă, așa te-a descris zilele trecute unul dintre colegi, iar eu nu pot decât să fiu de acord. Ești într-adevăr un bodyguard bun, Normén... Pentru o începătoare, vreau să zic, zâmbi el. În plus, acest Göransson este un mincinos prost. Când am vorbit cu el a început să transpire ca un porc și la sfârșitul micii noastre discuții aproape că plângea. Încă de acum o oră își poate oferi serviciile pe piața forței de muncă, sindicatul poate spune ce naiba vrea. Eu personal l-am aruncat pe nenorocit pe scările din dos, concluzionă Runeberg și clipi mulțumit către Rebecca pentru a o încredința de adevărul spuselor lui.

„Precum copiii mici la groapa cu nisip”, a oftat ea în sinea ei înainte să-și dea seama că primise laude și să îi răspundă la privire plecându-și respectuos ochii pentru a-i demonstra recunoștința ca subalternă. Ca să avansezi în meseria ei, trebuia să te pleci și să te adaptezi.

Faptul că avusese nevoie de ajutorul paznicului încă o frământa, dar Ludde Runeberg tocmai îi spusese că este un bun bodyguard, ceea ce nu era deloc rău pentru o începătoare ca ea.

Deloc rău!

•

HP a numărat în gând până la 10, a verificat peronul încă o dată înainte de a se opri în fața bărbatului îmbrăcat în pardesiu. Acesta și-a ridicat uimit privirea din ziarul împăturit pe care tocmai îl scosese din buzunarul hainei.

— Spune-i lui Mange că a rămas același nenorocit care linge covoare! i-a țipat HP acestuia în ureche, a înșfăcat umbrela din sacoșă și, fix când ușile începeau să se închidă, a sărit direct pe peron.

A aterizat atât de rău încât aproape și-a pierdut echilibrul și a fost nevoit să mai facă vreo doi pași pentru a nu cădea în nas.

Fuck me! gândi el în timp ce alerga spre scările de la capătul peronului. Aceasta nu a fost întocmai fuga pe care și-o planificase, dar ce mai conta?! Avea umbrela, misiunea era dusă la bun sfârșit și, în plus, scenariile de groază pe care și le închipuise nu se adeveriseră. Umbrela era acum la el, fără explozii, cascade de apă sau moderatori cu zâmbetul pe buze care să-l informeze că tocmai a participase la un episod din *Camera ascunsă*.

În afară de aterizarea problematică, totul mersese ca la carte, iar HP se bucura de adrenalina care punea stăpânire pe întregul său corp eliminând orice urmă de mahmureală.

Hm, nu fusese deloc rău! La naiba, ce uimit părea tipul când îi spusese să-l salute pe Mange.

Râzând cu gura până la urechi, a urcat scările din 5 pași și a continuat să alerge prin stație până în strada Rörstrand. După o fugă cu pași mărunți, a ajuns în Piața St. Erik ud leoarcă de transpirație, dar nu cu răsuflarea tăiată.

El a fost dintotdeauna bun la alergat, chiar de când se afla pe băncile școlii. Era cu adevărat nepriceput la majoritatea lucrurilor, însă la fugă nu-l întrecea nimeni. Nu era nimeni la ghișeul de la intrarea la metrou, deci nu avea decât să sară peste barele de metal pentru a ajunge pe peron. Chiar dacă ar fi fost cineva, pentru el nu conta. Nu plătise niciodată pentru vreo călătorie cu trenul sau cu metroul, nici măcar când avea bani. Era o chestiune de principiu. *Power to the people*!

Imediat ce a ocupat un loc într-unul din vagoane, și-a amintit că avea încă telefonul fixat de curea. L-a desfăcut cu atenție și s-a uitat la ecran:

Felicitări, HP!
Tocmai ți-ai îndeplinit cu succes trialul și ai primit
o sută de puncte în contul din cadrul jocului.
Telefonul este acum deblocat și sub icoana JOC găsești
mai multe informații despre cum poți continua.
Îți recomandăm să citești cu atenție secțiunea Reguli de joc
și să te gândești foarte bine înainte
de a alege să mergi mai departe.
Dacă hotărăști să renunți, drumurile noastre
se despart aici, caz în care,
te rugăm să lași telefonul în cutia poștala
de pe strada Bellman 7.

Toate cele bune,
Coordonatorul de Joc

•

— Am propus să fii promovată, a spus Runeberg Alfa are nevoie de noi recruți înainte să preluăm președinția UE. Este adevărat că ești cam neexperimentată, dar după intervenția de astăzi am hotărât împreună cu Vahtola că ești calificată pentru acest post. Începi de luni dacă psihologul Anderberg nu are nicio obiecție. Întrebări?

Ea a clătinat scurt din cap.

— Bine lucrat, Normén, continuă așa și îți va merge ca pe roate aici la noi, a concluzionat el în timp ce își trăgea scaunul de sub birou. În 10 minute ai o discuție cu Anderberg, rezolvă asta și apoi te poți bucura de weekend. Asta a fost tot. Acum mă duc la sală să mă mențin în formă.

El s-a ridicat pentru a-i da de înțeles că discuția s-a încheiat, iar Rebecca a făcut același lucru. Totul se învârtea în capul ei și a trebuit să-și stăpânească un zâmbet cu totul neprofesional.

Grupul Alfa, brigada de apărare, crema departamentului de protecție personală. Începând de luni, ea le va aparține. Gata cu sarcinile pentru începători, de acum înainte doar misiuni pentru bodyguarzi calificați.

„Bine lucrat, Normén, fată bună!”

10 minute și 50 de secunde mai târziu, când a bătut la ușa psihologului, încă lupta să-și stăpânească zâmbetul aiurit.

3.

Are you really sure you want to enter?

Când soneria micului magazin a început să redea primele sunete ale coloanei sonore din *Star Wars*, Magnus Sandström, sau, după noul său nume, Faruk Al-Hassan, nu părea să fi auzit nimic. El a continuat să citească în liniște o pagină boțită din ziarul *Metro*, care îi acoperea întreaga tejghea, și abia s-a sinchisit să-i arunce o privire vizitatorului său.

— *Salaam aleikum*, frate HP, a mormăit el cu jumătate de gură.

— Salut, Mange, a zâmbit el sarcastic și a pășit voios spre tejghea. E ceva interesant în ziarul de astăzi? Lasă-mă să ghicesc, criza s-a adâncit, Bajen a pierdut jocul și câțiva idioți au aruncat ceva în aer undeva, cel mai probabil în Bagdad, Bombay sau Buxtehude?

— Portugalia, a oftat Mange privindu-l pe sub sprâncene.

— Ce?

— În Lisabona au aruncat idioții ceva în aer, posibil un iaht de lux pe care nu se aflau oameni. Nimeni nu pare să știe motivul. Ai ghicit două din trei. Nenorociții ăștia de la Bajen mereu se fac de râs!

A împăturit ziarul și i-a aruncat o privire întunecată.

— Apropo, știi foarte bine că vreau să mi se spună Faruk, a adăugat el cu descurajare în glas.

— Bineînțeles că știu, dragul meu Mange! Dacă vrei neapărat să devii un vânzător de covoare de mâna a doua, este problema ta.

HP a dat din cap cu subînțeles având privirea ațintită către pantalonii arăbești ai lui Faruk, vesta de mătase și cămașa lungă până la glezne.

— Dar nu te aștepta ca eu să-ți fac jocul. Tu erai Mange când mergeam la grădiniță, când fumam pe furiș țigările mamei tale în spatele magazinului Konsum și când ți-ai pierdut inocența cu acea finlandeză durdulie într-un cort în Hultstred. Deci pentru

mine tu ești acea persoană, indiferent de ceea ce cred soția sau noul tău Dumnezeu, OK?

Mange/Faruk a oftat din nou. Știa foarte bine că nu avea sens să discute cu HP când îi intra ceva în cap. Cel mai bine era să schimbe subiectul în totalitate, această tactică funcționa de obicei. HP se lăsa ușor abătut în altă direcție.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere, tinere Padawan? a întrebat el și a făcut un gest exagerat cu brațele. Magazinul meu este onorat să te aibă oaspete.

Se referea cu precădere la un linoleum maro uzat care avea puțin peste treizeci de metri pătrați și la încă un spațiu mic unde se afla o bucătărie micuță ascunsă după tejghea de o draperie uzată de perle. În mare măsură, fiecare suprafață imaginabilă și, în acest caz, inimaginabilă, atât cea a podelei, de-a lungul pereților, și cea a tavanului, era ticsită de lucruri, în special computere sau componente și accesorii ale acestora. Genți, hard diskuri, cabluri, cartușe pentru imprimantă și tot felul de echipamente USB însoțite de descrieri detaliate ale unor jocuri pe calculator sau munți de produse scoase din uz. Un aparat de aer condiționat vechi de deasupra ușii de la intrare hârâia în încercarea de a face față căldurii de afară și, totodată, celei generate de numeroasele mașinării din interior.

Undeva în spate bâzâiau două calculatoare așezate acolo, probabil, inițial în scop demonstrativ, dar erau, în principal, folosite în interes personal, ca într-un webcafé, lucru menționat de asemenea pe afișul de carton care atârna deasupra aparatului nespălat de cafea. Același aparat de cafea oferea, după cum era scris pe un alt afiș, acces gratuit la conținutul cu gust amar tuturor clienților care cumpărau din magazin. Dar nu era niciun client prin preajmă.

Lumina din magazin era, ca întotdeauna, moderată și provenea, în mare parte, de la diferitele monitoare aflate în încăpere. Acestea împreună cu lumina slabă provenită de la tubul fluorescent de deasupra tejghelei reprezentau singurii inamici ai cartoanelor așezate peste grilajul care proteja vitrina, împiedicând lumina să intre în încăpere.

HP a scos telefonul mobil din buzunarul interior al gecii. Cu un gest triumfător l-a trântit pe tejghea, în fața lui Mange.

Game over, mothafucker!

Dar în loc să cedeze imediat și să recunoască, Mange și-a așezat mai bine ochelarii de vedere – care în mod înșelător erau fumurii – și s-a aplecat cu interes către tejghea.

— Telefon nou, mișto model. Nu l-am mai văzut până acum. Descoperire sau achiziție? și-a rezumat el observațiile.

— *You tell me*, Mange, a rânjit HP, dar fără a fi caustic în comentariu sau zâmbet.

Acea siguranța de sine pe care o încercase când îi dăduse telefonul lui Mange a dispărut deodată ca prin vis. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum și-a imaginat. Mange nu era genul de om care să știe să se prefacă atât de bine, nici măcar când era vorba de minciuni mărunte. Când erau mai tineri, HP și mulți alții fuseseră luați de poliție și, nu doar o dată, din cauza lui Mange, deci acum se așteptase fie la o mărturisire imediată, fie la o încercare patetică și rușinoasă de a nega. Dar aceste lucruri nu s-au întâmplat, iar planul de rezervă rapid improvizat, acela de a-i arunca priviri tăioase lui Mangelito, a avut aceleași rezultate nesatisfăcătoare.

Nicio reacție, nici măcar o clipire sau o rătăcire a privirii tipică pentru un amator ca Mange atunci când se afla pe un teren minat. Până și vocea a trecut testul...

— Ce, despre ce vorbești, frate?

HP și-a înclinat capul și, cu inima îndoită, a făcut o ultimă încercare.

— Deci vrei să spui că nu știi nimic despre gluma proastă pe care cineva mi-a făcut-o în trenul dinspre Märsta acum mai bine de jumătate de oră?

— Nu, habar n-am, *scouts honor*, a spus Mange ducându-și totodată două degete la frunte. Ai vrea să mă pui la curent cu misterele acestui tren la o ceașcă de Java? a întrebat el apoi, în timp ce se uita pe furiș către telefonul mobil, în mod evident nerăbdător să-l studieze mai îndeaproape.

— Bineînțeles, a mormăit HP.

Ce naiba se întâmpla de fapt?

•

— Bun. Asta ar fi tot, dacă nu cumva mai aveți vreo întrebare.

Rebecca a dat din cap și a sărit nerăbdătoare de pe canapea înainte ca psihologul să apuce să se ridice. Știa că această discuție era importantă și, în plus, reprezenta o procedură standard în cazul unui incident de talia celui prin care tocmai

trecuse. Dar asta nu însemna că trebuia să se și bucure de astfel de ședințe.

Nu îi plăcea să discute despre viața sa personală cu străinii, lucru pe care îl făcuse mai mult decât suficient în copilărie. Deși nu avea mai mult de șase, șapte ani când totul începuse, nu-i luase prea mult timp să își dea seama care era atitudinea „corectă” în discuția cu terapeutul. Ochi larg deschiși, zâmbet copilăresc, destulă convingere pentru ca minciuna să pară o afirmație cât mai sinceră. Strategia funcționase bine până acum și, în mod uimitor, reprezentația nu avea nevoie de prea mult rafinament pentru a avea efect chiar și printre adulți.

„Vă mulțumesc, domnule Anderberg, este normal să îmi fie puțin greu, dar în ansamblu sunt bine!” Și câteva alte clișee de același calibru. Același zâmbet prefăcut și contact vizual timid, aceste lucruri obișnuiau să funcționeze. Dar în acea zi totul părea neobișnuit de greu. Tot ce ieșea din gura ei suna puțin fals, iar reprezentația nu a fost atât de autentică ca în alte dăți.

Calmul suveran de pe parcursul discuției cu Runeberg dispăruse brusc fără urmă.

Gândul îi zbura în alte părți și avea dificultăți în a-și păstra concentrarea. Acele zgomote încă răsunau în capul ei. În momentul în care le-a eliberat, inima a început să îi bată cu putere și întâmplările i-au revenit în minte. Urletele bărbaților atacați, sunetul alarmei și al balonului cu sânge. Apoi țipătul lui Lessmark... Țipătul de panică al acestuia a început să fie distorsionat în capul Rebeccăi. Să sune mai tânăr, mai ascuțit, într-un mod ce îi părea foarte cunoscut. Își simțea gura uscată și a înghițit în sec de câteva ori.

„Adună-ți gândurile, Normén!”

S-a uitat de mai multe ori pe furiș la Anderberg încercând să zărească ce scria în notițele acestuia, iar dacă psihologul și-a dat cumva seama de intențiile ei, a ascuns totuși acest lucru. El a respectat formularul standard, i-a pus întrebări la care se aștepta și și-a făcut datoria de a iniția câteva discuții mai profunde, dar a renunțat destul de repede la ele cu amabilitate și s-a mulțumit cu răspunsurile scurte și la obiect pe care le-a primit de la Rebecca. Reprezentația ei a părut să-și fi atins scopul și de această dată, în ciuda micilor lipsuri. Iar discuția era în sfârșit terminată.

Și-au strâns mâinile și, abia după ce și-a pus rucsacul în spate și a luat-o spre parcare, a băgat de seamă că avea treningul ud de transpirație.

•

După plecarea Rebbecăi, Anderberg s-a așezat în fața ferestrei, urmărind-o cu privirea.

A tras aer în piept, și-a ținut câteva secunde respirația și apoi a oftat adânc.

— Inspector de poliție Rebecca Normén, 34 de ani, dintre care treisprezece în slujba poliției, a rezumat Anderberg pentru sine. Nivelul carierei, aproximativ cel obișnuit. Câțiva ani pe teren, imediat după terminarea Academiei de Poliție pentru a-i scoate pe bețivi din parcul de distracții, pentru a-i lua în vizor pe pungași și pentru a bate scandalagii. Apoi un mic „sejur” la Direcția de Investigații. Rebecca s-a ocupat de cazuri în care erau implicați agresori sexuali, spărgători de case și hoți până când a acumulat suficientă experiență pentru Säpo și Unitatea specială de gărzi de corp. Referințe bune, dar nu excepționale. Niciun certificat de transfer care distorsiona realitatea, ceea ce, de altfel, era un lucru obișnuit în branșă când cineva dorea să scape de vreun coleg problematic.

De fapt, ar fi putut aplica la Unitatea specială de gărzi de corp chiar și cu doi ani mai devreme. După asasinarea ministrului de externe, numărul gărzilor de corp crescuse considerabil. În special candidate erau foarte greu de găsit și, prin urmare, foarte bine-venite.

Dar Rebecca Normén nu se grăbise. Părea să fi vrut să treacă prin toate etapele necesare și să capete experiență înainte de a schimba realitățile vieții de zi cu zi pentru tainele care învăluiau Säpo. Chiar el, Anderberg îi dăduse calificativul „bine”, al doilea din grila de evaluare a recruților Unității speciale de gărzi de corp.

„Cu stăpânire de sine, hotărâtă și concentrată, poate puțin retrasă”, așa a descris-o în notițele sale și nu a găsit niciun motiv pentru a-și schimba opinia după discuția din acea zi.

„În plus, ar putea fi considerată destul de atractivă”, a adăugat el pentru sine, cu conștiința puțin încărcată, conștient fiind de neprofesionalismul comentariului. Adică acesta era un lucru valabil nu pentru el, ci pentru cei cărora le plac femeile

bine făcute, a adăugat el din nou în gând, cu scopul de a-și găsi o scuză pentru gândurile neadecvate.

Rebecca Normén avea ochi căprui, pometi proeminenți și un nas puțin cam ascuțit, lucru care, în opinia lui Anderberg, o făcea mai mult interesantă decât frumoasă.

Trăsăturile ei lipsite de grație erau, în plus, scoase în evidență de faptul că își pieptăna părul pe spate strângându-l într-o coadă mică.

Dar inspector de poliție Normén nu era, de altfel, genul de persoană căreia să îi placă să-și pună în evidența aspectul fizic sau starea sufletească. Puțin sau deloc machiaj, unghii tăiate scurt și costumația standard, cu excepția zilei de azi când era de fapt îmbrăcată în trening, probabil din cauza incidentului petrecut cu câteva ore în urmă, după cum bănuia Anderberg.

Deși se străduia în mod evident să pară amabilă, avea un caracter rezervat, aproape defensiv, care nu invita la discuții prea profunde. Stătea mereu în umbră în cadrul grupului de colegi, își vedea de treabă și nu avea aventuri cu colegii ei, cum prea ades se întâmpla în Poliție. Mai mult de jumătate dintre colegii săi erau aproape siguri că era lesbiană și ceilalți, mai puțin limitați în gândire, au înțeles că nu trebuie să depășească linia dintre viața privată și cea profesională, pe care Normén a trasat-o atât de clar.

Anderberg se îndoia că un simplu polițist va ajunge vreodată atât de aproape de ea. O strategie bună, dacă dorea să ocupe o poziție înaltă în cadrul Poliției, iar Rebecca Normén era, fără îndoială, și deșteaptă, și ambițioasă. Faptul că nu dorea să-și împartă cele mai intime gânduri sau secrete cu un terapeut nu o singulariza în rândul polițiștilor, ba din contră.

Cu toate acestea, era ceva la ea ce îl îngrijora. Un sentiment vag, nedefinit. Ca și cum ar fi existat ceva în spatele acelor aparențe pe care dorea să le păstreze, ceva ce nu voia să scoată la suprafață.

Nu i-a atras nimic atenția când a fost recrutată, deci ori era comportamentul mult mai evident acum, ori era Anderberg mult mai atent în ceea ce o privește decât fusese în urmă cu un an. Dar i se părea că exista o notă disonantă în profesionalismul și stăpânirea de sine pe care le afișa.

Nu-și putea scoate din cap gândul că totul era doar de fațadă, un fel de joc în care ambalajul nu prea se potrivea cu conținutul.

Dar, pe de altă parte, se putea înșela. Psihologia nu este o știință exactă.

Anderberg și-a luat o ceașcă de cafea și s-a așezat în fața calculatorului. În mod evident, Rebecca Normén demonstrase deja că era capabilă să depășească orice situație critică, deci ce mai era de adăugat?

Acum era favorita șefilor și, prin urmare, ar fi avut nevoie de mai mult de câteva bănuieli nefondate pentru a le schimba părerea. Dacă nu putea aduce dovezi pentru a-și susține afirmațiile, atunci mai bine o lăsa baltă. La urma urmei, era în joc cariera unui om, iar el ar fi trebuit să știe mai bine ca oricine că în meseria de polițist presentimentele nu sunt prioritare.

„Fiecare om își are secretele lui, de ce ar fi Rebecca Normén diferită?” s-a gândit el și a început să întocmească raportul.

•

Bine ai venit în joc, HP!
Pe această foaie găsești câteva informații despre regulile de bază și condițiile de participare.
Îți recomand să le citești cu atenție și să te gândești bine înainte de a te hotărî dacă vei merge sau nu mai departe.
Ai înțeles?

Da

Nu

Bineînțeles că înțelesese, condiții, reguli bla-bla-bla și, cel mai important, mai multă informație.

Fix ce-i trebuia!

Când a ajuns acasă în micuțul său apartament de două camere din aleea Maria Trapp, a deschis larg toate ferestrele, încercând fără succes să scape de mirosul de mucegai. Cafeaua amară de la magazinul de calculatoare încă îi bolborosea în stomac și își dădu deodată seama că nu mai mâncase nimic de la hamburgerul pe care îl înfulecase cu o noapte în urmă. În plus, îi ardea gâtul după o țigară. Un pachet de Marlboro boțit, găsit după îndelungi căutări sub canapea, a rezolvat a doua problemă, așa că el a tras cu satisfacție câteva fumuri. *Sweet*!

Cu țigara în colțul gurii, s-a dus, fără prea mari speranțe, la frigider. Pe lângă câteva cutii cu bere slabă, nu a găsit mare lucru, dar în congelator era, sper uimirea lui, o porție înghețată de pizza.

După ce a scos delicatesa din cuptorul cu microunde, s-a așezat la masa din bucătărie și a început să se joace cu telefonul, încercând totodată să nu-și opărească limba cu brânza topită și fierbinte.

Meniul telefonului era destul de simplu. În afară de ecranul tactil care era destul de mare, existau în meniul principal doar 5 iconițe. Telefonie, calendar, e-mail, internet și, ceea ce căuta el de fapt, faimosul joc.

A făcut clic pe DA și în secunda următoare a apărut un nou mesaj pe ecran.

Bine ai venit într-o dimensiune nouă a jocului,
o lume unde realitatea este un joc,
iar jocul reprezintă realitatea.
Bine ai venit la cea mai intensă experiență a vieții tale!

Bine ai venit în *Joc*!

A zâmbit amuzat de tonul bombastic, dar apoi și-a trecut degetul peste display pentru a citi mai departe.

Definiții

Competitorii care iau parte la *Joc* se numesc *Jucători*,
iar aceștia sunt aleși cu grijă în urma
unui proces atent de selecție.
Fiecărui *Jucător* îi sunt desemnate diferite
***Misiuni* de către *Coordonatorul Jocului*,**
adică de către cel ce conduce întregul *Joc*.
***Misiunile*, dacă sunt îndeplinite în mod corect,**
îți vor aduce un anumit număr de *Puncte* și, în plus,
echivalentul lor în dolari americani
care vor fi depuși într-un cont la care
***Jucătorul* are acces liber.**
Toate *Misiunile* vor fi înregistrate chiar de către
***Jucător* cu ajutorul telefonului și, în unele cazuri,**

chiar și de către *Angajați* din exterior
sau de către alți *Jucători*.
Toate pozele sunt deținute exclusiv de către *Joc* și, după prelucrare, astfel de materiale vor apărea în mod constant împreună cu clasamentul pe *pagina Highscore*.

La sfârșitul fiecărei partide de joc este nominalizat un *Câștigător*, căruia îi este oferit un *Premiu*.

HP a ridicat din sprânceană. Dacă asta era o glumă, era în orice caz o glumă al naibii de bine plănuită.

Fusese deci selectat pentru nu știu ce... joc live? Nu era cumva vorba de un spectacol ieftin cu locuitori din Gotland îmbrăcați în costume populare și cu dinți de Dracula? Cum naiba ajunsese să ia parte la așa ceva?

Pe pagină erau două linkuri. A făcut clic pe primul, numit **Reguli de Joc:**

Reguli de Joc

Pentru a le putea garanta tuturor o experiență unică, este necesar să existe un set de *Reguli de Joc*.
Regulile sunt stricte și nu pot fi în niciun caz încălcate.

***Regula 1*: Să nu vorbești vreodată cu altcineva**
în afară de *Participanții la Joc* despre Joc.

***Regula 2*: *Coordonatorul Jocului* conduce *Jocul*, repartizează misiuni, premii și, acolo unde este cazul, pedepse. Autoritatea Coordonatorului de Joc este absolută,**
deciziile lui nu pot fi contestate.

Consecințe

Încălcarea regulilor sau nesupunerea la *Regulile de Joc* atrage imediat după sine *Descalificarea* și *Eliminarea* din *Joc*.

HP a oftat și a scos din buzunar încă o țigară Marlboro, a aprins-o și a tras adânc în piept un fum. Momentan nu era cu mult mai dumirit decât în momentul în care totul a început. În mod evident, era invitat să participe la un fel de joc care se desfășura printre oameni obișnuiți. Dar de ce tocmai el?

Nu era vorba de faptul că nu îi plăceau jocurile, avea pe computer atât Counterstrike, cât și World of Warcraft și, bineînțeles, Guitar Hero pe PlayStation. Dar acolo nu era nevoit să alerge pe străzile orașului precum un nenorocit de iepure Duracell. Cu toate astea, s-a menționat ceva despre bani și premii…

Să fii plătit pentru a juca jocuri era ceva ce HP ar fi putut face fără probleme. Meseria de gamer profesionist nu era, de fapt, un teritoriu necunoscut pentru el. Dar cum naiba știau ei asta?

A făcut clic pe cel de-al doilea link. După cum scria și în prezentare, conținea ceva ce semăna cu o lista highscore. În partea stângă a paginii erau listate câteva numere care, probabil, reprezentau diferiți jucători. În capul paginii, pe primul loc, se afla cineva cu numele „58” care, evident, îndeplinindu-și misiunile, reușise să adune peste cinci mii de puncte. Dacă fiecărui punct îi corespundea un dolar american, așa cum pagina sugera, 58 a adunase în jur de patruzeci de mii de coroane – sumă probabil neimpozabilă – doar pentru a juca un joc. Nu era deloc rău! Asta îi trezea interesul.

Deci ce trebuia să facă pentru a-și primi partea de bani? A derulat lista cu cele mai mari scoruri și acolo, înconjurat de câțiva alți jucători care aveau o sută de puncte, se afla numărul 128. Același număr de pe spatele telefonului său. A făcut clic pe iconița din dreptul numărului care reprezenta o filmare. O secvență video neclară și mișcată a apărut într-o nouă fereastră, iar HP și-a auzit deodată vocea ieșind din difuzorul telefonului:

— Spune-i lui Mange… a răm… același nenoro… care linge covoare!

Imaginea oscila pe ecran. Uși de tren, asfalt, apoi o secvența video mișcată cu o scară și o parte din strada Rörstrand. Apoi, același scenariu redat de această dată dintr-o perspectivă mult mai bună, fără zdruncinături, iar HP s-a putut revedea furând umbrela și sărind din vagon. Judecând după unghiul din care scena a fost filmată, cameramanul a fost ori tipa îmbrăcată în trening, ori unul din tinerii în jur de treizeci de ani. La naiba, ce

uimit părea individul când i-a înșfăcat umbrela! A făcut din nou clic pe butonul de redare și întreg scenariul s-a repetat.

Întâi filmările sale, apoi cele ale cameramanului necunoscut. Era aproape ca și cum ar retrăi totul, însă de această dată toate detaliile erau clare. Expresiile uimite ale fetițelor, bețivul care a sărit de pe scaun la țipetele lui HP, privirea șocată a bărbatului în pardesiu care nu părea să aibă habar de ce se întâmpla. Totul era maximizat, al naibii de maximizat de fapt!

HP mai furase lucruri, nu acest lucru îi provoca fiorul… Însă era al naibii de cool să revadă totul, deși el, personal, nu arăta atât de cool pe cât își închipuise. Era ca și cum corpul i-ar fi fost invadat de adrenalină în reprize, dar de această dată avea destul timp pentru a se bucura de micile detalii.

După un timp a încercat să apese un alt buton notat cu „mix” și, spre încântarea sa, a putut vedea cele două filmări simultan, pe același ecran, cea făcută de el în partea stângă a ecranului și cealaltă în partea dreaptă, ambele perfect sincronizate una cu alta. Întreaga întâmplare privită din două unghiuri!

La cea de-a cincea vizionare a descoperit că inima încă-i bătea să-i sară din piept de exaltare.

4.

Safe or all in?

Rebecca avea nevoie de haine noi. Deși sângele probabil dispărea după spălarea chimică, își aruncase sacoul și pantalonii în cel mai apropiat coș de gunoi imediat ce le primise înapoi.

Runeberg a înțeles.

— Cere o chitanță și vom rezolva noi problema, Normén, spusese el, motiv pentru care Rebecca și-a petrecut mai mult de o oră la firma din Östermalm care le înmâna costumele de serviciu.

Probare și luarea măsurilor, linii albe și ace. Era un lux să poată proba haine astfel și, în plus, aceste ore îi erau plătite.

Vânzătoarea știa cu ce se ocupa Rebecca. O măsură mai mare decât a ei oferea suficient spațiu pentru vesta antiglonț și echipamentul atașat la curea. Mânecile puțin scurtate și o idee mai strâmt la umeri.

Costumul trebuia să pice bine pe corp, fără a-i restricționa mișcările. Sacoul nu putea arăta de parcă ar fi fost moștenit.

Este adevărat că Runeberg îi spusese să își ia liber în restul weekendului, însă conform programului Rebecca ar fi trebuit să muncească în acea zi. Nu avea, însă, niciun plan, așa că s-a hotărât să pună la punct câteva detalii.

Runeberg era OK. Privind dincolo de atitudinea sa intolerantă, era un bun șef, poate chiar cel mai bun dintre cei pe care i-a avut vreodată. Iar în rândul Poliției, șefii buni nu creșteau în copac. Vechimea în serviciu și relațiile avute erau mult prea des puse înaintea competenței.

În ciuda acestor lucruri Rebeccăi îi plăcea să fie polițistă, chiar foarte mult. Avea sentimentul că ceea ce făcea era important și cu adevărat semnificativ. Se angaja pentru o societate mai bună.

Dar „Apără, ajută, îndreaptă” reprezenta doar o parte din motivația pentru care alesese această meserie. O altă parte importantă era sentimentul de a fi aleasă. O persoană care este selectată în mai multe rânduri pentru modul în care își

desfășoară activitatea, care a trecut diferite teste și încercări și a arătat că are stofă de polițist.

În plus, ca femeie în serviciul Poliției nu era de ajuns doar să treacă proba de admitere. Se vedea, de asemenea, nevoită să demonstreze că nu era doar un simplu martor ocular – un martor în uniformă, care nu oferea niciun fel de ajutor când lucrurile luau o întorsătură urâtă, ci că se putea descurca singură într-o situație critică.

Probabil din această cauză intervenția paznicului de la Rosenbad încă o frământa. Neavând mașină, ar fi rămas blocată acolo, s-ar fi aflat aproape în imposibilitatea de a acționa în vreun fel, iar dacă agresorii ar fi decis să își continue atacul, ar fi intrat într-o mare încurcătură. Gândul că paznicul fusese cel care salvase, de fapt, situația, și nu ea, nu îi dădea pace. Gândul că nu meritase cu adevărat postul în Grupul Alfa.

Părea, poate, o problemă de domeniul trecutului, însă meseria de polițist reprezenta încă, din multe puncte de vedere, un joc care se desfășura după regulile bărbaților. Indiferent de ce se susținea despre egalitatea dintre sexe, 95% dintre delincvenți erau bărbați. Cine își dorea, ca femeie, să se alăture bărbaților și să intre în joc fără a se ascunde după vreun scaun cu prima ocazie trebuia să demonstreze că are tot ceea ce este necesar pentru acest lucru. Că nu îi este frică să se murdărească sau să o ia pe coajă. Cu cel din urmă aspect nu avea absolut nicio problemă, lucrul cel mai greu pentru ea era să învețe să preia controlul și apoi să lovească la rândul ei. Dar câțiva ani în serviciul poliției comunitare o ajutaseră cu siguranță.

Ea citise undeva că, la un interval de aproximativ șapte ani, corpul își schimbă toate celulele. Deși acest lucru părea de domeniul fanteziei, Rebecca a fost fascinată de gândul că, literalmente, era un om nou după acea întâmplare. Că era o altă persoană mult mai bună decât cea care fusese.

Identitatea oferită de locul său de muncă juca un rol important în această schimbare.

Era mândră de funcția pe care o ocupa și de acea legitimație de polițist pe care o urma peste tot, oriunde ar fi mers. Marginile sale de metal chiar își lăsaseră amprenta pe exteriorul buzunarelor de la blugi, precum cutiuțele cu tutun de prizat la jucătorii de hockey. Sentimentul care o cuprindea atunci când întindea legitimația pentru a se prezenta „Normén, polițista” nu

prea și-l putea explica. Însă nu și-ar fi putut imagina o altfel de viață. Deci de ce nu se simțea cu adevărat mulțumită?

•

Ești cu adevărat sigur că vrei să intri în Joc, HP?

Hell yeah, era sigur. Cu adevărat hotărât! Cea mai simplă decizie pe care a avut-o de luat. Să fie plătit pentru a alerga prin oraș și pentru a se juca, cine naiba nu și-ar fi dorit să ia parte la așa ceva?

În plus, era chestia aia cu filmările.

Nu își putea explica exact motivul, însă perspectiva de a se vedea într-un film în acel mod era... excitantă, în lipsa unor cuvinte mai potrivite. Nu excitantă ca atunci când faci sex, nu, nu, era un cu totul alt sentiment. Sau poate nu?!

Dar ideea de a se privi făcând lucruri cool din diferite unghiuri nu-l mai fascina cel mai mult. Deși încă îi plăcea acest lucru, emoția intensă pe care o simțise la început când retrăia jaful pălea în intensitate. Bineînțeles, nu nega că pulsul îi creștea ușor de fiecare dată când revedea clipurile, însă deja această senzația nu mai ocupa locul întâi în topul preferințelor sale.

Nu, ceea ce îl flata acum mult mai mult era descoperirea că existau alte persoane care puteau vedea ceea ce făcea, care se uitau la clipurile lui și, în plus, îi evaluau eforturile.

Prima oară când navigase pe acea pagina nu înțelesese chiar tot, dar după câteva zile de joacă și de analizare a funcțiilor, reușise să-și facă o idee despre cum stă treaba.

Pentru început, Jocul nu era live așa cum crezuse inițial, ci mai degrabă un *alternate reality game*. Un fel de amestec între jocurile pe calculator și realitate, unde cele două lumi se contopeau, potrivit definiției de pe Wikipedia. Momentan definiția părea foarte potrivită.

Dar pe lângă participanți existau o mulțime de alți oameni care se uitau pe site. Spectatori care, dacă înțelesese el bine, chiar plăteau pentru a avea acces!

Era, de fapt, destul de logic: De ce ar fi pus cineva bazele unui joc atât de avansat dacă nu putea trage foloase de pe urma lui? De unde altundeva ar fi venit toți dolarii pentru plata premiilor sau pentru achiziționarea acel puțin o sută douăzeci și opt de telefoane mobile de ultimă generație cu webcam încorporat?

În orice caz, acești spectatori puteau atât privi, cât și da note sau comenta ceea ce făceau jucătorii. Chiar și el primise câteva comentarii: *Cool man, Like the shouting și Nice start, adding you to my favourites* – notaseră userii în lista de comentarii din dreptul scorului lui. Trei stele din cinci primise HP de la privitorii săi. Oameni total necunoscuți care dăduseră clic, se uitaseră și le plăcuse ce văzuseră. Îi apreciaseră eforturile. Totul era pur și simplu cool!

Comentariile pe care le primise erau un nimic pe lângă ceea ce scriseseră fanii în dreptul numărului 58, care încă era cap de listă. *58 For The Win*!, *You rule* sau *58 rocks*! plus o grămadă de smiley-uri și multe alte aprecieri care se întindeau pe câteva pagini bune. Cinci stele din cinci, notă maximă cu alte cuvinte. Apreciere și dragoste din partea unei întregi lumi virtuale, asta da motivație!

Ce făcuse Mr. 58 pentru a merita atâtea elogii sau acei cinci mii de dolari, HP nu prea știa. Ca jucător își putea viziona doar clipurile proprii. Păcat, dar poate misterul se dezlega cu timpul. Totuși exista o excepție. În capul paginii, exact deasupra clasamentului, se afla un link cu denumirea *Mission of the week*, iar acolo era selectată o misiune la care toată lumea se putea uita.

În acea săptămână era postat clipul Jucătorului 27, care se afla acum pe locul patru. HP îl văzuse deja de cel puțin douăzeci de ori. Filmarea înfățișa un tip mascat care spărgea geamul unei mașini americane de poliție și care golea un imens stingător de incendiu direct în automobil. Totul era filmat atât cu telefonul, care era bine fixat pe pieptul băiatului, cât și de un alt cameraman, care se afla prin jur. Ceea ce a făcut ca misiunea să fie extra cool a fost că totul s-a desfășurat în timpul zilei, în mijlocul unui oraș mare, însă necunoscut, în timp ce mulți pietoni treceau stresați pe lângă mașină, grăbind pasul. Filmarea era, în plus, editată de către un expert și avea un soundtrack propriu, *Fight the power* din filmul *Public enemy*.

Give to us what we want
Gotta give us what we need...
We got to fight the powers that be!

Dar punctul a fost pus pe i în momentul în care polițiștii s-au întors de la magazinul de gogoși sau de pe unde s-au plimbat, și au descoperit daunele suferite de mașină. Totul era surprins clar în video de către cameraman, care a reușit să înregistreze chiar și câteva înjurături înainte de a fugi de la fața locului ca să scape cămașă curată.

Laudele au început să curgă peste pagina informativă a numărului 27, iar HP nu avea nimic de obiectat. Totul a fost realizat super cool și cu mult tupeu, de altfel. Puțin cam îndrăzneț pentru el, dar ce naiba! Pe de altă parte era mai puțin riscant să îți bați joc de poliție în Suedia decât în State. Acolo, dacă aveai ghinion, îți zbura cineva creierii, lucru care aici nu se prea întâmpla.

Do you feel lucky, punk? *Well, do you*? *Bang bang*!

După ce l-a imitat pe Dirty Harry în oglinda aburită din baie folosind degetul pe post de armă, și-a trecut apoi pieptănul de câteva ori prin părul său drept și a privit mulțumit rezultatul, făcând din când în când cu ochiul reflexiei sale din oglindă.

Looking good, Louis!

Feeling good, Billy-Ray!

A făcut repede inventarul lucrurilor din buzunare. Cash – *check*, țigări – *check*, chei – *check*. Și-a luat și mobilul în drum spre ușă. Venise vremea să intre în joc. *Game on*!

•

Rebecca a băut o cafea la Sturegallerian, a trecut repede pe lângă toți adolescenții care se adunau ca oile în fața magazinelor de pe strada Bibliotek ținând în mână cărțile de credit ale taților și apoi s-a plimbat de-a lungul străzii Hamn către T-Centralen. Deși era vremea în care mulți aveau concediu, forfota zilei de vineri a făcut ca traficul să fie blocat, iar gazele de eșapament se amestecau cu mirosul asfaltului încins, al fumului de țigară și al mâncărurilor.

Seara a venit repede, însă mai avea câteva ore libere până să intre în tură. Inițial voia să se antreneze puțin, dar în acea zi nu se simțea în stare. Deși incidentul de pe cheiul Strömkajen se întâmplase cu mai bine de douăzeci și patru de ore în urmă, se simțea încă lipsită de vlagă. Aproape ca și cum șuvoiul de adrenalină îi provocase o stare de mahmureală. Dacă acestea erau urmările în legătură cu care Anderberg o avertizase, putea fără nicio problemă să trăiască cu ele.

A ajuns în cartierul Kronoberg. Hârtiile privitoare la asigurarea pentru accidente de muncă așteptau încă în cutia ei poștală și ar fi fost perfect dacă ar fi rezolvat totul înainte de a intra în Grupul Alfa. Trebuia deci să ia metroul până la primărie.

A înaintat pe scurtătură prin piața Sergel către stația de metrou T-Centralen.

În ciuda tuturor proiectelor inițiate de poliție și de sistemul de ajutor social, drogații rămăseseră fermi pe poziție păstrându-și locul de desfacere din apropierea intrării, a observat Rebecca. Nici măcar ultimul raid nu părea să îi fi speriat îndeajuns și între timp nu mai provocau reacții de indignare nici măcar turiștilor.

Se părea că acei nenorociți deveniseră o parte din peisajul zonei. Răcoarea de acolo era, în orice caz, foarte plăcută.

A scos legitimația de polițist pentru control la barieră și a coborât pe scări către metrou.

•

Scările rulante dinspre T-Centralen. A profitat de prezența unei mame cu bebeluș și s-a furișat afară pe ușa destinată cărucioarelor pentru copii, exact cum făcuse și mai devreme. A înaintat cu pași repezi de-a lungul holului, apoi a ieșit pe ușile ce duceau spre Plattan.

Deși era seară, căldura sufocantă îl lovea ca un perete. Câțiva dependenți de heroină stăteau îngenuncheați în întunericul de sub acoperiș, însă afacerile nu păreau să meargă prea bine. Și traficanții aveau concediu? Lui HP i s-a părut că îl cunoaște pe unul dintre ei și l-a salutat scurt în trecere, dar privirea tipului era atât de sticloasă încât cu siguranță nu putea vedea mai departe de vârful nasului. Heroina era nasoală, *that's for sure*. Noroc că o cunoștea pe miss Mari-Anna. Faptul că legea nu a văzut nicio diferență între cele două era ca o glumă proastă. Nimeni nu a făcut supradoză de la puțin fum, din câte știa el.

A tăiat drumul prin partea deschisă a pieței, a mers pe rampa pentru cumpărături ajungând în subteran, iar câteva minute mai târziu se afla în fața ușilor cu mânere aurii.

A aruncat repede o privire către ceas. 18:43. Ajunsese cu două minute mai devreme.

Ceasurile de mână erau ceva neobișnuit pentru el.

Când primise instrucțiunile și înțelesese că avea nevoie de un ceas, stătuse mai mult de jumătate de oră să caute cu atenție prin lăzile sale. Până la urmă reușise să scoată la suprafață un

nenorocit de ceas Casio vechi de mai bine de zece ani, dar care, în mod surprinzător, încă funcționa. Apelase serviciul pentru ora exactă, rămânând totuși uimit la primirea unui răspuns: „La semnalul următor va fi ora optsprezece și patruzeci și cinci de minute!”

O luminiță care pulsa dinspre telefon i-a întrerupt gândurile. Plin de entuziasm, a deschis noul mesaj.

Bine ai revenit pentru cea de-a doua misiune a ta, HP!
Misiunea zilei, dacă te hotărăști să o accepți,
valorează 400 de puncte.
Vrei să continui?

HP a făcut imediat clic pe DA.

400 de puncte, aproape trei miare și un salt uriaș de la neînsemnatul scor de 100 de puncte.

Excelent!
Folosește liftul pentru a urca până la librărie.
Nu uita să poziționezi telefonul cu camera spre exterior.
Apasă pe butonul de dedesubt când ajungi acolo.

O icoană pe care scria Ready a apărut în partea de jos a ecranului.

HP și-a simțit palmele transpirate de emoție. Ce putea fi mai cool de atât?

Era un agent secret, un om angajat într-o misiune. „Numele meu e Pettersson, Henrik Pettersson”.

A deschis ușile, a coborât pe scările rulante, a făcut slalom printre muritorii de rând care-și cumpărau cafea sau ciocolate exagerat de scumpe, a dat colțul pentru a ajunge la lift și a apăsat pe buton. Câteva minute mai târziu se afla la etajul trei. Din reflex, a întors capul pentru a nu fi reperat de către camerele de supraveghere și s-a făcut nevăzut printre rafturile de cărți.

A făcut clic pe „Ready”.

Răspunsul a venit imediat.

Urmărește Iepurele Alb!

Inițial s-a uitat uimit la ecran, însă după câteva secunde i-a picat fisa.

Bineînțeles! Poate puțin cam banal, dar totodată cool! Oricine ar fi cei care puseseră la cale misiunea păreau, în orice caz, să fie tipi cu umor...

Cu rânjetul pe buze, a început să caute printre rafturi urmărind titlurile cu degetul și în curând a găsit ceea ce căuta. *Alice în Țara Minunilor*, biblia de referință a tuturor cinefililor. A luat cartea de pe raft, a răsfoit-o cu nerăbdare și, când în sfârșit a găsit ceea ce căuta, a fost atât de încântat încât aproape a scăpat pe podea micul card din plastic. „Etajul 5, 18:55” era singurul mesajul tipărit pe acesta, în rest totul alb.

HP a ridicat din sprâncene. Cunoștea la perfecție centrul comercial, locul perfect pentru a șterpeli de la turiști neatenți sau pur și simplu pentru a-ți omorî timpul uitându-te la oameni. Era sută la sută sigur că nu existau mai mult de patru etaje. A aruncat o privire fugară la ceasul său Casio și a înțeles că mai avea doar trei minute pentru a rezolva misterul.

Casa scării se afla vizavi de lifturi, iar HP s-a străduit să stea departe de *the eye in the sky*, pentru orice eventualitate. Marmură și bronz, foarte stilat. Țop-țop, țop-țop. „Șiretul țap Bruse se plimbă pe podul Trolilor...” a murmurat el amuzat.

Bineînțeles că avusese dreptate. Etajul patru era ultimul, cel puțin pentru muritorii de rând.

În afiș scria destul de clar. Însă în spatele unei uși cu mâner auriu care era încuiată, scările continuau să urce încă un etaj.

HP bâjbâia după o modalitate de a deschide ușa, apropiind cardul de cititorul de carduri din dreptul intrării. Acesta a țiuit, dar ușa a rămas închisă. Deodată a văzut o etichetă.

Pe aceasta scria „Card+cod”, lucru care i-a stricat în totalitate dispoziția lui HP.

Ce cod nenorocit?

După câteva secunde de gândire a încercat să tasteze numărul 1855 pe tastatura cititorului, însă acesta a protestat vehement printr-un dublu țiuit. S-a uitat neliniștit de câteva ori în jur, dar totul era în ordine. Etajul părea gol-goluț.

Și acum?

Și-a scos telefonul de la curea, însă ledul era acum închis. Telefonul nu era, deci, de niciun ajutor.

Sau poate... Merita să facă o încercare.

A apropiat din nou cârdul de cititor și apoi a format cifrele 128 adăugând, după câteva secunde de ezitare, și un zero.

Un simplu țiuit prietenos și încuietoarea s-a deschis.

Inima îi bătea să îi sară din piept, dar și-a adunat forțele, a deschis ușa și a continuat să urce către etajul cinci.

Sus a dat peste o ușă din metal și un alt cititor de carduri.

O privire rapidă peste umăr, un bip și a trecut și de această ușă. Simțurile îi erau ascuțite la maximum și parcă simțea gustul adrenalinei în gură. Lipseau doar câteva acorduri dramatice de vioară pentru ca totul să fie perfect.

Sus era un coridor îngust cu tavanul înclinat, cu neoane care pâlpâiau și o mulțime de uși de metal aflate toate pe un perete. Era, fără îndoială, mult mai puțin stilat decât etajele inferioare. Ce avea să se întâmple acum?

Exact în secunda în care și-a terminat de pus întrebarea, telefonul a început să lumineze din nou – ca și cum i-ar fi citit gândurile. Aproape *spooky*!

Și-a scos mobilul de la curea și era pe punctul de a citi mesajul când, deodată, o voce l-a făcut să tresară și să scape din mână telefonul direct pe podeaua de beton.

> „Dragi clienți. Centrul comercial se va închide în cinci minute. Vă mulțumim pentru vizită și vă așteptăm din nou mâine la ora zece. Parterul va mai rămâne deschis până la ora opt”.

Drace, cât de tare se speriase! Trebuie să se fi aflat exact sub difuzoare. Aproape că a avut nevoie de lenjerie intimă curată.

Bombănind, și-a ridicat telefonul de pe podea și a citit mesajul.

A treia ușă pe partea stângă.

Iepurele Alb a fost pus în funcțiune pentru a treia oară și, în scurt timp, se afla într-o cameră rece de beton plină cu generatoare, mănunchiuri de cabluri și diferite regulatoare. Mirosea a cabluri electrice și a metal încins.

Peretele opus ușii, cutie neagră,
fă clic pe Ready când o găsești.

Erau al naibii de multe cutii aici, dar spre norocul lui doar una din ele era neagră. Un obiect vechi din bachelită care ieșea în evidență în mijlocul celorlalte cutii gri de metal. Avea două butoane din plastic pe partea din față, unul albastru și unul roșu.

A făcut clic pe Ready.

Bine lucrat, HP!
Misiunea ta în această seară este să alegi
unul din butoane. Când numărătoarea inversă
va ajunge la zero, vreau să apeși pe unul din ele.
Dacă îl alegi pe cel albastru, totul continuă fără
complicații, îți primești banii și alte misiuni din
categoria celor mai ușoare. Un venit sigur și constant,
condimentat cu puțină tensiune.
Pe de altă parte, dacă alegi butonul roșu,
timpul se va opri în loc pentru vechea ta viață
și vei intra într-o nouă dimensiune a acestei experiențe,
la care nici măcar nu ai îndrăznit să visezi până acum.
Aici, riscurile sunt mai mari, dar, bineînțeles, și răsplata.
Doar câteva persoane sunt calificate pentru acest nivel,
întrebarea este dacă tu posezi calitățile necesare.
Alegerea este a ta, niciuna dintre alternative nu este
greșită și indiferent pe care din ele o vei prefera,
misiunea ta în această seară poate fi considerată
încheiată.
Ai înțeles?

HP a dat clic pe DA.

Excelent, HP!
Gândește-te cu atenție și ia apoi o decizie.
Ai douăzeci și cinci de secunde începând de acum.
Succes!
Coordonatorul de Joc

Mesajul a dispărut și a fost înlocuit de o numărătoare inversă.

24
23

22

Totul era atât de cool! Să-și poată exprima dorința! Deci care era alegerea cea mai potrivită, „pastila” albastră sau cea roșie?

Ambele erau fără îndoială bune, însă oare doar una din ele părea să aibă efectul pe care el și-l dorea.

12
11
10

Își simțea pulsul bătând în timpane.

Play it sale or go all in?

6
5

Exista, bineînțeles, un singur răspuns.

De aventură fără risc putea avea parte la Disneyland! Era timpul să afle cât de adâncă era de fapt vizuina acelui iepure!

2
1

A apăsat pe butonul roșu.

S-a auzit un clic, apoi un bâzâit. Neonul din tavan pâlpâia scurt. HP își ținea respirația.

•

După ce a rezolvat problema asigurării, a dat o tură pe la Departamentul de Investigații pentru a vedea dacă vreunul dintre vechii săi colegi era la muncă. Ea era doar detașată la Unitatea specială a gărzilor de corp, așa că, vechiul său post era încă neocupat. Dar coridorul era gol, ceea ce nu era atât de ciudat având în vedere că ceasul arăta aproape 19. Puținii ghinioniști care nu aveau concediu își încheiaseră orele de muncă la timp.

După interviul cu Anderberg, a fost dusă acasă de către unul din echipajele de patrulare, bicicleta sa rămânând în garajul secției de poliție. Cea mai rapidă modalitate de a ajunge acolo era liftul trecând prin zona cu celule, iar ea a coborât pe scări

către „kilometrul bej”, cum numise odată un tip glumeț interminabilul coridor.

Acolo jos era mare forfotă, tipic pentru o seară de vineri. Celulele erau deja pline, câțiva investigatori obosiți se târau dintr-o încăpere în alta primind raportul de la câțiva polițiști. Un bețiv palid escortat în permanență de câțiva polițiști aproape că a reușit să creeze o revoltă printre deținuți.

Friday night, beție și bătaie ar fi fost cu siguranță o experiență folositoare, însă ar fi fost ultimul lucru de care avea nevoie…

Unul dintre ofițerii de poliție a înclinat din cap în semn că a recunoscut-o, iar Rebecca i-a răspuns la salut. În drum spre lift a auzit un mesaj pe care acesta l-a primit prin stație:

Către toate echipajele, aici 70!

Mai multe mașini pe strada Hamn, la Galeriile Nordiska Kompaniet…

•

Nu s-a întâmplat nimic. Nu știa cu exactitate la ce să se aștepte, dar totuși…? Se aștepta la vreun fel reacție. Judecând după începutul dramatic, niște lumini de avertizare sau zgomotul sirenelor de poliție era minimul la care se aștepta. Sunetul unor pași pe coridor sau măcar câteva bătăi puternice în ușă?

Dar asta…? Un mare nimic.

Disappointed!!!

A mai așteptat câteva minute, a ieșit dezamăgit din cameră, a coborât în grabă scările și abia după ce a traversat strada și a ajuns în parcul Kungsträdgården, a început treptat să înțeleagă.

— … Pur și simplu a stat în loc, i-a spus un tip cu uimire celuilalt arătând cu degetul spre clădirea din care HP tocmai ieșise.

— Nu obișnuia să lumineze? l-a auzit el pe un alt trecător întrebând.

Apoi a văzut oameni cu telefoanele în aer și deodată s-a trezit înconjurat de o mulțime de oameni care făceau poze. Urmărindu-le privirea, a văzut ce le-a trezit tuturor curiozitatea. În acel moment dezamăgirea a dispărut, fiind înlocuită de un nou sentiment ce nu putea fi descris în cuvinte, un sentiment pe care nu îl mai cunoscuse niciodată.

Inima a început să îi bată într-un ritm frenetic. Pantofii aproape că nu mai atingeau suprafața pământului, iar blugii nu îl mai cuprindeau.

Mission completed!

Acolo sus, printre acoperișuri de aramă, marele ceas luminos al Galeriilor Nordiska Kompaniet, care timp de aproximativ 50 de ani funcționase neîncetat, acum se oprise brusc.

Limbile cadranului întunecat se opriseră la ora șapte fix. Coordonatorul de Joc avusese dreptate. O nouă perioadă tocmai începuse!

5.

Playing the game

Câteodată, dar mai ales când dormea, Rebecca încă îi vedea chipul în fața ochilor, exact așa cum arăta ultima dată când li se întâlniseră privirile. Întâi furia, apoi uimirea și în cele din urmă frica din ochii lui atunci când a înțeles inevitabilul – că urma să moară!

Ea retrăia mereu fiecare moment, ca într-un film redat în slow motion. Cum plutea, sfidând gravitația, între cer și pământ, între viață și moarte, în timp ce brațele sale se roteau în căutarea echilibrului, iar, mai apoi, a salvării. Pentru un moment fizica părea să fi făcut o excepție pentru el lăsându-l să se balanseze pe acea margine, deși trebuia să fi căzut demult. Ca și cum legea gravitației l-ar fi ținut acolo îndeajuns de mult pentru ca Rebecca să-i poată vedea groaza și acuzațiile din privire. Ea se afla pe podea, la niciun metru de picioarele lui, îndeajuns de aproape pentru a se întinde, pentru a-i oferi o mână de ajutor.

Ca și în visele anterioare, întreaga întâmplare își încetinea ritmul până totul rămânea nemișcat, ca și cum cineva ar fi apăsat pe butonul de pauză. Și pentru o singură clipă, Rebecca avea, cu adevărat, șansa de a-i întinde mâna și de a încerca să schimbe cursul evenimentelor. Să-l salveze. Numai să vrea.

Dar deși încerca să se convingă de faptul că îl iubea, că regreta cele întâmplate și că ultimul lucru pe care i l-ar fi dorit ar fi fost răul, nimic nu o ajuta. În adâncul sufletului ei, într-un loc în care rațiunea nu putea pătrunde, încă își dorea – deși trecuseră mai bine de treisprezece ani de la acea seară – cu toată ființa ca el să cadă. Ca fața lui să fie zdrobită până la desfigurare, brațele și picioarele să i se frângă precum scobitorile, acele mâini moi pe care le iubise și de care se temuse mai mult decât orice pe lume să se strivească de pavaj.

Și în aceeași clipă în care ura se dezlănțuia în interiorul ei, cineva apăsa pe Play, iar toate dorințele îi deveneau realitate.

De multe ori se trezea fix atunci, în acea clipă în care îl pierdea din vedere, și nu mai era nevoită să retrăiască zgomotul

surd făcut de corpul său la impactul cu pavajul, cinci etaje mai jos.

Dar nu întotdeauna.

Nu astăzi.

Acel zgomot surd se repeta la nesfârșit în urechile ei în timp ce se grăbea să-și mănânce micul dejun. Putea fi acoperit doar în mijlocul zarvei din trafic, în timp ce mergea cu bicicleta de-a lungul străzii Rålamb; încă îi răsuna vag în cap atunci când trecea cu mountainbike-ul peste marginile trotuarelor de pe strada Drottningholm și nu se oprea în totalitate nici măcar când, fără suflare, încetinea în dreptul cabinei paznicului din Piața Fridhem.

S-a oprit acolo, i-a arătat legitimația de polițist acestuia, însă el i-a făcut semn să treacă fără să-și ridice ochii spre ea; evident, era mai interesat de telefonul mobil pe care îl butona decât de locul său de muncă.

Încă un idiot incompetent, se gândea ea plină de furie înainte de a intra în tunelul de sub Kronoberg al cărui întuneric răcoros i-a alungat din minte lumea exterioară și toate sunetele ei.

•

— Haideți, mișcați-vă la naiba! Astea nu sunt exerciții pentru femei casnice!

Transpirația curgea șiroaie pe cele șase gărzi de corp. Cinci bărbați, o femeie. Jos la podea, zece flotări, imediat la loc în picioare, garda sus, lovitură cu piciorul, pumn, pumn. Și jos din nou. Douăzeci de abdomene și din nou sus, în gardă. Zece runde în total, apoi schimbau pozițiile cu colegul cu care se antrenau. O strângere fermă, lovitura cu piciorul, pumn, pumn.

Partenerul Rebeccăi de antrenament era puternic, iar loviturile aproape că treceau prin apărătoarea ei vătuită.

Poc, poc, poc.

Încă trei, apoi din nou schimb.

Instructorul de autoapărare a arătat că-și merită numele în această zi. Cu siguranță nu primise porecla Peter Pain din cauză că era englez.

Primul antrenament fizic pentru novicii din Grupul Alfa. În mod evident, Vahtola a angajat cel mai priceput antrenor pentru a-i testa pe nou-veniți. Rebecca își putea vedea superiorul observându-i atent de la distanță.

Trecuseră mai mult de patruzeci și cinci de minute și până acum lucraseră într-un ritm foarte dur. Deși toți erau bine antrenați, câțiva erau cu adevărat extenuați.

— OK, opriți-vă, adunarea la mine.

Peter Pain le-a făcut semn spre el. A urmat un oftat colectiv de destindere, iar Rebecca a observat, spre bucuria sa, că nu un singur coleg a fost nevoit să se sprijine de genunchi pentru a trage o gură sănătoasă de aer. Ea era obosită, însă nu la fel de tare precum tipii mai solizi.

— Acesta este avantajul de a avea mai puțini mușchi, băieți, este nevoie și de mai puțin oxigen pentru a-i pune în mișcare, spuse ea ușor înainte ca noile ordine ale lui Pain să o întrerupă.

— Exerciții de reținere-eliberare, grupuri de câte trei, doi țin, unul se eliberează. Întrebări? OK, începeți și vreau să văd rapiditate! *Go, go, go*!

Rebecca a nimerit în grup cu doi tipi pe care îi cunoscuse pe fugă puțin mai devreme. Stefan și Dejan, primul era un tip robust, înalt de vreun metru nouăzeci, iar cel de-al doilea doar puțin mai scund.

— Încep eu, a spus Dejan scurt și i-a făcut semn Rebeccăi să-l prindă din spate, timp în care Stefan, îl ținea din față.

— *Kiaai*…!

Dejan s-a eliberat imediat printr-un fel mișcare de luptă, țipând totodată din răsputeri.

— Frumos, Savic, dar lasă la o parte schemele de Karate Kid! a comentat instructorul lor care privea de pe margine.

— Luați-o de la capăt, Normén și Wikström, îngreunați-i naibii puțin situația!

Rebecca a aruncat o privire furișă spre coridorul de sticlă. Vahtola era încă acolo și părea să se uite cu un interes deosebit către trioul ei.

— *Kiaai*!!

Dejan s-a eliberat din nou, chiar și mai repede decât data trecută.

La naiba, își pierduse concentrarea, iar Pain nu este genul de om care să lase lucrurile așa.

— Perfecționare, Normén! Dacă vrei să faci parte din elită trebuie să te aduni!

La cea de-a treia încercare prinsese, aproximativ, mișcarea. Dejan a făcut un pas mare înainte de a se răsuci pentru a se

elibera, deci ce s-ar fi întâmplat dacă Rebecca l-ar fi îngenuncheat fix în acea clipă?

Răspunsul a venit fără întârziere: a căzut pe spate în brațele ei, ea și Stefan reușind astfel cu ușurință să-l imobilizeze și să-l pună la pământ.

— Bravo, Normén, așa trebuie să meargă lucrurile!

Pain a început să bată din palme, iar Rebecca nu s-a putut abține să nu arunce o privire jenată spre coridorul de sticlă. Vahtola nu se arăta impresionată.

— Schimbăm! a spus Dejan cu hotărâre.

Era roșu la fața și, evident, nu prea mulțumit de faptul că fusese îngenuncheat sub privirile noii lui șefe.

— Eu voi fi în spate.

Înainte ca Rebecca să apuce să reacționeze, a trecut în spatele ei prinzând-o într-o poziție care o sugruma. Cu o strângere fermă i-a imobilizat gâtul. Și-a poziționat brațul pe gâtul ei prinzându-se cu mâna de încheietura celuilalt braț, iar cu brațul stâng îi apăsa bărbia spre spate.

Rebecca era prinsă ca într-o menghină.

A încercat să scape de brațul puternic care o sugruma, dar Wikström, care se afla în fața ei, a prins-o de încheieturi, ținându-i mâinile strâns. Ea se zbătea și se răsucea în încercarea de a se elibera, însă era clar că Dejan nu avea de gând să permită acest lucru.

Era timpul să-și ia revanșa și, în loc să relaxeze brațul și să-i ofere o șansă, a început s-o strângă din ce în ce mai tare. Picioarele aproape că i s-au ridicat de la pământ.

— Hai, Normén! i-a șoptit el în ureche. Arată din ce aluat ești!

Rebecca simțea cum i se făcea negru în fața ochilor. Strânsoarea era atât de puternică încât atât aerul, cât și sângele nu mai circulau. A încercat să se elibereze din nou, de această dată într-un ritm frenetic, dar Wikström nu părea să observe că situația mai avea puțin și scăpa de sub control, continuând să-i imobilizeze mâinile.

Câmpul vizual i se micșora și simțea cum panica o cuprindea. Stătea pe loc, fără să poată respira și incapabilă să se miște. Blocată în strânsoarea violentă a unui om care îi dorea răul. Vulnerabilă. Neajutorată. Și deodată nu se mai afla într-o sală de antrenament în Kronoberg, ci într-un apartament din suburbiile

sudice, iar bărbatul care o ținea strâns nu mai era un simplu coleg cu orgoliul rănit.

— O să te omor, târfă mică! i-a șoptit el la ureche și ea a înțeles din tonul lui, din acea schimbare a vocii care o îngrozea atât de tare, că nu glumea deloc. De această dată chiar va muri!

Acea panică, pe care de obicei o ținea bine sub control, s-a dezlănțuit deodată și a invadat-o, pompându-i adrenalină în sânge și preluând controlul asupra corpului ei. Și deodată a prins din nou viață.

Și-a lăsat corpul să cadă la pământ precum un sac de cartofi și, când strânsoarea s-a mai eliberat, a împins cu picioarele în pământ propulsându-se în sus și-n spate cu o asemenea putere încât aproape că i-a răsturnat pe bărbați.

Rebecca și-a simțit ceafa izbindu-se de ceva tare, a auzit un trosnet surd și, după ce și-a aruncat picioarele înainte către o nouă țintă, forța loviturilor ei i-a făcut în sfârșit pe cei doi să-și piardă echilibrul și să se prăbușească pe saltea.

Preț de câteva secunde a văzut negru în fața ochilor, însă, treptat, vederea i-a revenit.

Zăcea între picioarele lui Dejan, care căzuse la pământ cât era de lung. La un metru de ea se afla Stefan ghemuit, cu mâinile așezate sub abdomen. Rebecca s-a ridicat fulgerător și s-a întors spre Dejan, care încă zăcea pe podea. Își ținea ambele mâini la nas, însă, judecând după șiroaiele mici de sânge care îi curgeau printre degete, acest lucru nu era de ajuns.

— Ce naiba, nu ești în toate mințile, Normén! s-a lamentat el în timp ce se holba la Rebecca cu o privire uluită și acuzatoare totodată.

Nu prea știa ce să spună.

— Eu…, a spus ea șovăielnic, dar Peter Pain a întrerupt-o.

— Al naibii de frumos, Normén, așa trebuie luați! Savic, ți-ai căutat-o cu lumânarea, așa că du-te repede la asistentă să te panseze. Wikström, ai și tu nevoie?

Stefan i-a făcut un semn de respingere cu mâna, în timp ce se chinuia să se ridice de la podea.

— Doar am rămas fără aer. Frumoasă lovitură, Normén! a înclinat el din cap în semn de apreciere, uitându-se la Rebecca.

Tânăra a roșit, simțindu-se vinovată, dar și mulțumită. Toată chestia asta cu nasul lui Dejan nu a fost o întâmplare tocmai

fericită, dar, pe de altă parte, el și-o căutase cu acea atitudine de macho.

Ea își făcuse treaba, se eliberase singură și nu devenise o victimă neajutorată.

Nu ca atunci.

În niciun caz ca atunci.

Era altfel acum, mai puternică, mai bună și mai curajoasă. O cu totul altă persoană.

Când în sfârșit și-a făcut curaj să arunce o privire către Vahtola, a observat că șefa ei zâmbea.

•

Strada Birka 32, să fii acolo la ora 18:00.

Nu era un ordin prea dificil, însă de această dată se pregătise mult mai bine. În ciuda căldurii, și-a scos de la naftalină o geacă de camuflaj pe care cineva, nu își aducea aminte cu exactitate cine, și-o uitase la el în apartament după o petrecere, cu mult timp în urmă. Geaca avea o mulțime de buzunare în care-și îndesase diverse lucruri care i-ar fi putut fi de ajutor și, în plus, avea niște prinzători cu care-și putea fixa mobilul pe piept.

Filmarea numărului 27 l-a ajutat să își dea seama cum ar trebui să fie poziționată camera pentru ca înregistrările să fie optime. Gata cu cadrele mișcate și neclare prinse de la înălțimea bazinului, precum cele din tren sau de la NK, de acum înainte vor fi numai *headshots*.

Spectatorilor, sau fanii lor așa cum îi plăcea din ce în ce mai mult să îi numească, le-ar fi plăcut niște cadre clare cu ceasul de la NK.

Deși nu-i cunoștea, simțea din ce în ce mai mult că erau *his kind of people*, tipi robuști cu care i-ar fi plăcut să împartă o băutură.

Încercase deja, de fapt, să găsească o modalitate de a intra în comunitatea lor. Căutase o pagină de start unde să se poată înscrie ca membru și să joace, să arunce o privire la ceilalți și eventual chiar să vorbească pe chat cu fanii. Să afle mai multe despre ei și de ce-l preferau tocmai pe el.

Zadarnic însă. Cuvintele-cheie tastate nu-i oferiseră niciun rezultat mulțumitor, deci intrarea în grup se făcea *by invitation only*. Păcat, ar fi fost super cool să poată vedea filmările celorlalți jucători, ca să nu mai vorbim de ocazia de a avea

contact direct cu fanii, însă nu putea face mare lucru în această privință.

Jocul era mult mai corect așa, trebuia să recunoască.

După cea de-a doua misiune s-a plimbat încet de-a lungul podului Skeppsbro, privind în urmă spre ceas mai bine de jumătate de drum doar pentru a-și putea contempla cât mai mult reușita. Când a ajuns acasă, Jocul deja încărcase pe site un montaj profesional. În primă fază, cadrele lui mișcate din interiorul clădirii suprapuse cu câteva imagini ale ceasului, din exterior. Apoi un cadru împărțit în două secvențe, iar în mijloc numărătoarea inversă. Într-o parte se vedeau mâna lui și butoanele, iar în cealaltă ceasul. Trei, doi, unu, *tic*, și apoi timpul s-a oprit pentru Stockholm City.

500 de puncte proaspăt obținute, felicitări din partea Coordonatorului de Joc și un șir întreg de comentarii noi, ba mai mult, urcase câteva locuri în clasament.

Cool era acum numele său mic! A reușit să adoarmă abia după ce s-a masturbat de două ori.

A ieșit de la metrou îndreptându-se către Piața St. Erik, a intrat pe strada Tomtebo și a luat-o la dreapta la primul colț. Pe măsură ce se apropia de adresa la care trebuia să ajungă, simțea cum îi crește pulsul. A ales să traverseze strada Birka pentru a-și putea inspecta în liniște obiectivul de lângă o poartă de vizavi și totodată să tragă câteva binemeritate fumuri de țigară.

Nu văzuse nimic neobișnuit la adresa indicată.

Un bloc obișnuit de apartamente, construit undeva pe la începutul secolului al XIX-lea, și-a dat el cu presupusul. Patru rânduri de ferestre plus o mansardă, deci în total cinci etaje. Judecând după toate aceste lucruri, majoritatea încăperilor de la parter erau probabil buticuri sau sedii de firme, iar acolo sus se afla o mansardă luxoasă.

Iar acum?

A scos telefonul din prinzătoare pe care, după îndelungate meditații o fixase pe umărul stâng, a filmat întreaga clădire și a insistat asupra intrării, folosind și funcția de zoom. Exact când a terminat, a observat că ledul roșu începuse să licărească.

În spatele cabinei de telefon de lângă magazinul Konsum.

a fost singurul mesaj care i-a apărut pe ecran. HP și-a încrețit fruntea de nemulțumire când, câteva minute mai târziu, a cules o pungă de plastic prinsă în spatele cabinei telefonice de peste drum.

Bătuse atâta drum până la Birkastan doar pentru a lua un nenorocit de pachet?

Ce misiune de rahat mai era și asta?

Dar nici nu a apucat să se uite în pungă, căci ledul s-a aprins din nou și, după ce a citit cel de-al treilea mesaj al serii, și-a simțit din nou inima bătându-i de emoție.

This was more like it!

S-a asigurat că nu erau probleme cu camera și apoi și-a pus telefonul la locul lui, pe umăr.

A format codul de acces al ușii, pe care tocmai îl aflase din mesaj, și a auzit încuietoarea deschizându-se.

Lights, camera, action! și-a spus el în gând cu entuziasm în timp ce deschidea poarta și pășea înăuntru.

•

Prima țintă s-a întors cu viteza fulgerului.

„Pe diagonală către dreaptă”, a înregistrat creierul ei în timp ce măduva spinării avea grijă de restul. Și-a dat vesta la o parte cu mâna dreaptă, a scos pistolul din teacă și l-a îndreptat fulgerător înainte.

A armat pistolul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îl împingea înainte. În același moment în care brațul drept era perfect întins, iar mâna stângă ținea bine patul pistolului, a tras două gloanțe direct în mijlocul țintei.

Întreaga acțiune nu durase mai mult de o secundă.

Rebecca s-a dat puțin mai în spate cu calm, având arma, un Sig Sauern, încă pregătită și privirea ațintută alternativ spre stânga și spre dreapta pe deasupra țevii pistolului. După ce s-a dat aproximativ zece metri înapoi, a apărut imediat următoarea țintă, de această dată în depărtare spre stânga.

S-a întors repede și, fără măcar a se gândi înainte, a mai tras din mișcare încă două gloanțe.

Pac, pac!

S-a mai retras încă cinci metri, după care a apărut ultima țintă, joasă și poziționată în mijloc. Jumătate de secundă mai

târziu, până și această țintă avea două găuri frumoase de nouă milimetri destul de aproape de mijloc.

— Gata, stop foc, scoate muniția!

— Stop foc, scot muniția, a repetat ea ordinul instructorului de tragere, a pus siguranța pistolului și i-a scos încărcătorul.

Când tragerile s-au încheiat, a băgat pistolul în teacă și și-a scos protecția pentru urechi și ochelarii de tragere, așteptând verdictul.

— Bine tras, Normén, viteza de tragere puțin mai bună la prima serie și mai multă concentrare la cea de-a doua, dar în mare, după cum am spus, ai tras bine! a informat-o instructorul.

Rebecca a încuviințat din cap; mâna i se încurcase puțin în vestă și pierduse câteva zecimi de secundă, așa că se grăbise să recupereze în cea de-a doua serie timpul pierdut.

„Ține bine mâna pe trăgaci, nu trage direct!” s-a dojenit ea singură în timp ce lipea adeziv peste găurile din cea de-a doua țintă, aflate la aproape zece centimetri mai sus decât ar fi trebuit.

Avusese câteva dificultăți la acest capitol în primul an la Academia de Poliție. Armele și mai ales pocnetele împușcăturilor o înspăimântau și, la început, închidea ochii înainte de a apăsa pe trăgaci. Din fericire, exista un curs opțional pentru cei care nu erau obișnuiți cu armele și, după câteva ore intensive, frica cedase locul unui alt sentiment. După ce-și depășise frica și începuse să stăpânească tehnicile de bază, pistolul o făcea să se simtă în siguranță. Ca și cum nimeni nu ar fi putut vreodată să îi facă rău atâta timp cât avea Sig-ul în mână. Puterea și gabaritul adversarului nu mai însemnau deodată nimic pentru cel care deținea o armă de foc.

Și în cazul în care ambele părți erau înarmate, miza consta în a trage primul și a o face cel mai bine. Iar ea se antrenase serios, atât în sala de tir, cât și acasă cu o replică exactă a pistolului Sig, pe care o cumpărase dintr-un magazin cu articole diverse.

„Scoate pistolul, armează-l, trage!”

„Scoate pistolul, armează-l, trage!”

De cincizeci de ori în fiecare dimineață și de tot atâtea ori în fiecare seară.

„Trage ușor, fără să smucești”. Iar și iar la nesfârșit, până când totul a fost stocat în măduva spinării și nu exista nimeni la

ea în clasă și nici măcar în anul ei de studiu care să fie mai rapid decât ea. Folosise două pistoale contrafăcute până le deteriorase, însă meritase!

Chiar și în grupul ei actual se afla printre cei mai rapizi trăgători și, când instructorul a pus în balanța rezultatele din acea zi, atât în ceea ce privește acuratețea, cât și timpul de tragere, Rebecca s-a situat pe locul doi, depășită la diferență mică de puncte de un tânăr din Västerort.

La puțin timp a sunat acasă și a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, ca să-și amintească să mărească numărul de trageri chiar din acea seară.

•

Casa scărilor din marmură cenușie era spațioasă și destul de învechită după aproximativ o sută de ani de folosire. Balustrada era din tec lăcuit și exista un lift mic, însă destul de modern, pentru maximum două persoane.

A inspectat casa scărilor în detaliu înainte de a urca. Trebuia să ajungă la etajul trei. Casa se prelungea în spate judecând după ușile de legătură de la fiecare etaj. Apartamentele din spate aveau uși simple în timp ce cele dinspre stradă prezentau uși duble, a observat el în drum spre etajul trei.

Patru uși, toate cu plăcuțe frumos ornamentate, iar pe una dintre ele, a doua de pe partea stângă, aflându-se numele căutat. Până aici totul bine. Inima îi bătea acum să-i sară din piept și nu din cauză că urcase scările.

S-a mai uitat o dată în jur înainte de a începe.

Întâi și-a acoperit fața cu o cagulă albastră făcută dintr-un ciorap în care tăiase găuri pentru gură și ochi – așa cum văzuse la Numărul 27. Apoi, a scos obiectele care se aflau în pungă. Pe primul, o piedică mică din cauciuc, l-a așezat sub ușa pe care o avea ca obiectiv și l-a lovit cu piciorul până s-a fixat bine. Apoi a respirat adânc și a apăsat pe butonul soneriei. În același moment în care clanța a fost apăsată din interior, a scos un spray de culoare roșie care se afla în pungă împreună cu piedica și și-a început munca.

Au trecut câteva secunde înainte ca omul de dinăuntru să înțeleagă ce se întâmpla, iar HP se apropiase când acesta a început să tragă serios de ușă ca s-o deschidă.

Însă, deodată, încercările haotice de a deschide ușa s-au oprit ca la comandă. În secunda imediat următoare se zguduia

întreaga ușă ca și când bărbatul de dinăuntru s-ar fi izbit cu toată forța de ea. HP a observat cu groază că piedica alunecase puțin mai în spate pe podeaua netedă și se crease o deschizătură de un centimetru între cele două părți ale ușii duble. A reușit să vadă prin crăpătură o față roșie ca focul și l-a auzit pe bărbatul de dinăuntru țipând la el, dar era prea târziu să se oprească acum. A lovit puternic cu piciorul în piedică în speranța că va mai câștiga câteva secunde, suficiente pentru a-și încheia misiunea.

— Ți-arăt eu, nenorocitule, o să te prind, lașule! a urlat bărbatul de dinăuntru în timp ce se izbea fără încetare de ușă.

Deschizătura devenea din ce în ce mai mare, iar HP simțea cum îl cuprindea panica. Dar nu se putea opri acum, mai avea de scris doar câteva litere. *Nobody loves a fucking quitter* – și cu atât mai puțin fanii.

Deodată a auzit o ușă la dreapta sa deschizându-se și, când și-a întors capul, a văzut o fată de vreo douăzeci de ani privindu-l. În momentul în care li s-au întâlnit privirile, a închis repede ușa, iar HP a auzit lanțul de siguranță zornăind pe dinăuntru.

La naiba, aproape uitase că avea cagula pe față!

Bărbatul din casă a mai lovit ușa o singură dată și HP a văzut cum piedica s-a deplasat considerabil pe podeaua alunecoasă. Tot ceea ce mai lipsea acum era ca tipul de dinăuntru să tragă de ușă deschizând-o. Putea vedea prin ușa întredeschisă un braț musculos plin de tatuaje și un cap ras și deodată i-a venit o idee. A ridicat puțin mai sus tubul, a pulverizat cu spray fața turbată de furie și a auzit un urlet înainte ca ușa să se închidă.

Direct în față!

Din două mișcări rapide și-a terminat opera de artă și tocmai se întorsese către scări când a auzit ușa izbindu-se de perete. Fără a se uita în urmă, a dat buzna pe scări spre ieșire.

A coborât primul rând de trepte din două salturi și, când a ajuns la etajul doi, a auzit țipetele bărbatului care plecase pe urmele lui. Încă doi pași – încă un etaj, și doar un rând de scări îl mai despărțeau de libertate. Însă, după ce a cotit înaintea ultimelor trepte, a observat că ieșirea era blocată. O femeie tocmai intra în casa scărilor împingând un cărucior greoi de copii, iar HP nu avea nicio șansă să se poată strecura pe lângă ea. Gorila din spatele său a părut să fi observat situația, deoarece a scos un urlet triumfător de undeva din spate.

— Te-am prins, împielițatule!

A început să îl cuprindă panica, dar, în loc să fugă înainte și să fie blocat de căruciorul de copii, a înconjurat liftul, continuându-și drumul către ușa din spate care dădea în grădina interioară.

A dat buzna în grădina înconjurată din toate părțile de zid fără a încetini pasul și s-a aruncat asupra barei de bătut covoare. Zdrahonul era pe urmele sale; îl auzea gâfâind în spatele lui.

HP a sărit pe bara de bătut covoare, iar de acolo s-a aruncat mai departe spre zidul despărțitor. S-a apucat cu ambele mâini de margine și s-a împins cu îndârjire în picioare pentru a se arunca peste zid.

A funcționat!

În urma unui efort colosal de a escalada la marginea de metal a zidului, a reușit să ajungă cu un picior pe cealaltă parte a marginii. Dar în momentul în care tocmai se opintea să treacă și cu cel de-al doilea, a simțit cum cineva l-a apucat de cracul pantalonului, iar el a rămas atârnat deasupra zidului cu un picioarele suspendate de o parte și de alta a acestuia luptându-se pentru viața sa.

Cu coada ochiului l-a văzut pe urmăritor, care se străduia să-i prindă cât mai bine glezna.

Panicat, HP a început să lovească sălbatic din piciorul stâng în încercarea de a se elibera. Deodată piciorul i s-a lovit de ceva tare, a auzit un geamăt și, pe neașteptate, glezna i-a fost eliberată. Totul s-a petrecut atât de repede încât HP și-a pierdut balansul, căzând incontrolabil de cealaltă parte a zidului.

A aterizat cu fața în jos, gura umplându-i-se de pământ.

Câteva secunde mai târziu, a dat peste o ieșire care, după bănuielile lui, ar fi trebuit să ducă pe strada St. Eriks. În tot acest timp, zdrahonul încă răcnea de cealaltă parte a zidului.

Odată ajuns pe stradă, a trecut pe lângă cea mai apropiată stație de metrou și a fugit mai departe, de-a lungul străzii Karlberg către Piața Oden. Când a ajuns la gura de metrou, patru minute mai târziu, și a încetinit pasul, și-a dat seama că întreg corpul îi tremura.

Felicitări, HP!

a văzut el scris pe telefon, după ce a ajuns jos la metrou, iar mâinile i s-au oprit din tremurat.

Ți-ai îndeplinit cu succes cea de-a treia misiune care valorează 700 de puncte. Am decis, pe lângă acestea, să îți acord alte 100 de puncte pentru un spectacol de toată lauda. Videoclipul va fi gata în aproximativ 23 de minute.
Toate cele bune.
Coordonatorul de Joc

Acum urma, cu alte cuvinte, să ajungă acasă pentru a putea vedea ceea ce tocmai i se întâmplase și pentru a se bucura de admirația fanilor. La naiba, ce cool era totul!

•

Când ușa apartamentului s-au închis în urma ei, Rebecca era cam obosită pentru a-și face exercițiile de rutină. Pentru un moment a cochetat cu gândul de a sări peste ele de această dată, spunându-și că lucrurile erau deja destul de bune. Însă apoi a cuprins-o un sentiment de neliniște și și-a rezervat aproximativ trei minute pentru a încuia, deschide și reîncuia cele patru zăvoare pe care le avea la ușă.

Când, în sfârșit, s-a declarat mulțumită, convinsă fiind că totul funcționase cum trebuie și că apartamentul era în siguranță, și-a aruncat în mașina de spălat hainele de antrenament ude de transpirație, a intrat clătinându-se în camera de zi și s-a prăbușit pe canapea.

— Hei! a spus ea cu voce tare uitându-se spre dormitor, însă nimeni nu a răspuns.

Trecuse mult timp de când cineva fusese acolo ultima oară.

Totuși nu se putea abține de la a spune ceva, orice, doar pentru a nu se simți singură.

— *Hallo*… i-a răspuns deodată o voce și inima a început să-i bată de două ori mai repede înainte de a auzi continuarea și a-și da seama că de fapt era propria voce… Ați sunat la Rebecca. Momentan nu sunt acasă, dar puteți lăsa un mesaj și voi reveni eu cu un telefon.

S-a năpustit asupra telefonului și a apucat să îl ridice înainte ca robotul să țiuie, dar, oricine ar fi fost, închisese deja.

La naiba! Pusese telefonul pe silent în timp ce își făcea exercițiile de yoga ieri-seară și uitase să-l redeschidă.

Eh, vor suna din nou dacă era ceva important.

Existau șanse ca telefonul să vină din partea celor de la birou pentru a o ruga să muncească peste program, dar, în mod ciudat, nu avea chef de acest lucru.

Ultimele zile de antrenament intensiv o extenuaseră și în această seara nu voia nimic altceva decât să doarmă. Poate câteva exerciții mâine, dar, ca niciodată, voia să dedice restul zilei sale libere unei odihne binemeritate.

A ascultat mesajele telefonice, toate mementourile înregistrate de ea.

„Rebecca, nu uita să faci programare la spălătorie și să plătești factura pentru Nespresso, înainte de 25 ale lunii!”

„Nu uita să te antrenezi cu Sig-ul, Normén!”

„Diseară va fi difuzată acea emisiune despre criminali în serie, pe care ar trebui s-o vezi. Discovery, ora opt”.

A început să zâmbească – amuzată fiind de propriile ordine –, în timp ce ștergea mesajele. Cât de ciudată era vocea ei atunci când o asculta înregistrată. Parcă ar fi aparținut unei alte persoane. O rudă îndepărtată cu un ton al vocii asemănător, dar mai serios și mai rece. Însă, pe de altă parte, calitatea sunetului nu era cea mai bună. De fapt, i se părea un obicei destul de prostesc să folosească astfel robotul. Era, poate, timpul să-și cumpere un nou mobil? Astfel și-ar fi putut trimite SMS-uri în loc să continue să-și dea telefoane. Un proiect simpatic, pentru următoarele ei zile libere.

A ridicat telefonul, i-a mărit volumul și s-a luptat cu un impuls de moment de a-i da un telefon lui Henke. Îi simțea lipsa, mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Dar avea să o facă a doua zi sau, în orice caz, într-una din zilele acestea, și-a promis ea sieși înainte de a pune telefonul deoparte și a deschide televizorul.

Câteva minute mai târziu era cufundată într-un somn adânc.

•

Clipul i-a depășit orice așteptare. Părea ca și cum cineva montase o cameră fixă undeva pe casa scării, deoarece nu se vedea nicio mișcare care să trădeze prezența unei mâini de bărbat în spatele filmării care, pe lângă cea făcută de el, era expusă sub profilul său. Deși aceste întâmplări avuseseră loc doar cu câteva ore înainte, totul părea chiar mai dramatic decât își amintea el.

Ușa care se zguduia din cauza loviturilor repetate ale zdrahonului, acea fată speriată de moarte care ieșise să vadă ce se întâmpla și, nu în ultimul rând, propria față mascată, care cu sânge rece scria cu spray pe ușă. Părea cel puțin la fel de cool precum Numărul 27 când le-a făcut felul polițiștilor!

Textul de pe ușă se vedea al naibii de bine:

REMEMBER RULE NUMBER ONE!

Acest mesaj va rămâne cu siguranță în amintirea acelui gură-spartă. Un mic memento de la Coordonatorul de Joc în ceea ce privește regulile. Să nu vorbești…

La naiba, tipul era, probabil, instructor de fitness sau ceva asemănător, deoarece părea foarte musculos când cobora în fugă scările.

Imaginile din grădină erau aproape la fel de bune. Întrucât stătuse cățărat pe zid cu partea dreaptă a corpului, camera avea poziția corectă și el putea vedea acum mai îndeaproape efectele loviturii sale.

Se vedea acum un braț puternic și părți ale unei fețe furioase apărând și dispărând din cadru. Apoi o talpă Nike, numărul patruzeci și trei, a aterizat direct în fața gorilei, înainte ca totul să se transforme într-o confuzie totală, odată cu căderea sa de cealaltă parte a zidului.

Zdrahonul din grădină era prea greoi pentru a se putea arunca peste zid.

Too bad sucker!

E timpul să lași deoparte steroizii ăia!

A zâmbit și a apăsat din nou pe Repeat.

Fanilor le plăceau astfel de renghiuri. Comentariile începuseră deja să curgă și nota sa se apropiase de patru stele.

Fără mare bătaie de cap avea să treacă pragul magic spre cinci stele înainte de a se lumina de ziuă.

Și de ce nu? Practic, avea un talent înnăscut pentru aceste lucruri. Un hitman aflat în slujba Coordonatorului de Joc!

Ținuta aleasă fusese o idee genială, noile poze erau mult mai bune decât cele vechi. Chiar și drumul parcurs cu ultimele sale puteri de-a lungul străzii Karlberg putea fi urmărit fără a da dureri de cap. Și un alt detaliu pe care l-a reținut a fost necesitatea de a-și scoate masca mai din timp. Abia după ce

două babe începuseră să țipe îngrozite în apropierea străzii Hälsinge, băgase de seamă că încă nu își dăduse jos cagula.

Data viitoare va fi mai atent.

Deoarece va exista cu siguranță o dată viitoare!

6.

All the king's horses…

De la: Talent Acquisition
Către: Coordonatorul de Joc
Scop: Evaluarea candidatului cu numărul 128
Nume: Henrik Pettersson
Alias: HP
Vârstă: 31
Înălțime: 179 cm
Greutate: 72 kg
Conformația corpului: Zvelt
Culoarea ochilor: Albastru (dovadă poza anexată)
Stare civilă: Necăsătorit
Familie: O soră cu care a avut contacte sporadice
Ambii părinți decedați
Meserie: Diverse, momentan șomer
Adresă: Maria Trapp 7, Södermalm, Stockholm, un apartament cu două camere moștenit după moartea mamei

Număr de misiuni îndeplinite: 5
Număr de puncte: 2200
Ranking actual: 23
Nivel actual: 3
Mod de recrutare: Recomandare
Educație și formare: 9 ani de școală primară în limba suedeză
Începută, însă neterminată – școala gimnazială cu profil economic
De două ori început, dar niciodată terminat – liceul
Alte calificări: Niciuna
Hobby-uri: Candidatul își petrece foarte mult timp uitându-se la TV și filme, în principal seriale americane, filme de acțiune, comedii sau filme erotice. Joacă deseori Counterstrike fără să aparțină vreunui anumit grup sau clan și, mai rar, World of

Warcraft, unde avatarul său este, de cele mai multe ori, the Horde.

Internet: thefragarena.com; diverse site-uri pentru file sharing, pentru a downloada filme și muzică; Blocket (e un site suedez de trading, folosit deseori pentru debarasarea de bunuri furate); YouTube și diverse site-uri pornografice.

Utilizator înrăit al MSN. Tocmai și-a creat un nou cont de hotmail Badboy.128

Istoric medical: O mână ruptă și două coaste fracturate în anii ’80. Incidentele au fost comunicate Serviciului de Asistență Socială pentru părinții suspecți de abuz asupra copilului. Operat de apendicită 1992, ultima examinare medicală din 2007 la cererea centrului Frivård nu a scos la iveală nicio neregulă în afară de prezența THC-ului în sânge (substanța activă din droguri obținute din canabis cum ar fi hașișul și marijuana). Nicio alergie, afecțiune cardiacă, imunitate scăzută sau intoleranță la vreun medicament.

Registrul Serviciului de Asistență Socială: În urma raportului primit de la spital, copilul a fost internat temporar în cămin pe parcursul investigației. Decizia plasării copilului a fost anulată după puțin timp și cazul a fost clasat. Urmează multe reclamații în legătură cu abuzul asupra copilului, însă fără a se lua nicio măsură mai drastică în afară de câteva vizite din partea asistentului social. Un document scris de unul dintre aceștia face referire la o reclamație la poliție care, însă, nu a putut fi găsită.

Tatăl decedat în 1995 (atac cerebral), mama în 1997 (cancer).

Însemnările din această perioadă fac referire la obișnuința candidatului să consume substanțe narcotice (hașiș și marijuana) și să chiulească sau să aibă comportament agresiv la școală.

Conform hotărârii de la tribunal, acesta a fost pus sub supraveghere specială (vezi mai jos).

Cazier penal și alte abateri: Primele condamnări au avut loc imediat după cea de-a șaptesprezecea aniversare a candidatului și fac referire la câteva abateri nesemnificative legate de narcotice și furtul unui automobil, consecințele fiind suportate de serviciile sociale.

Imediat ce a împlinit optsprezece ani, a fost acuzat de omucidere nepremeditată și a fost condamnat la zece luni într-

un centru de detenție juvenilă. Alte rapoarte ale poliției se referă la acuzații minore de consum de narcotice, suspectat de cumpărare și tăinuire de bunuri furate și mici furtișaguri.

Ultima condamnare nu e mai veche de doi ani și face referire la o serie de abateri care țin de bunuri furate, conducere imprudentă și consum de narcotice. Candidatul a fost condamnat la un an de închisoare fără executare și o sancțiune în bani.

Alte însemnări: Candidatul a primit cinci plângeri legate de neplată, înregistrate de poliție, în principal neplata facturilor pentru curent electric și telefonie sau neplata chiriei; sora i-a plătit datoriile.

Semne distinctive: Toate sursele îl descriu pe candidat aproximativ la fel. Este inteligent și cu spirit de inițiativă, însă, de asemenea, leneș, de neîncredere și egocentric. Preferă, de obicei, situațiile superficiale în locul angajamentelor de lungă durată, are probleme evidente cu autoritățile și, în plus, are foarte puține relații de prietenie sau familiale profunde.

Misiuni: Candidatul a îndeplinit cu succes, pe lângă misiunea de trial (scenariul 12a), alte patru misiuni (până la gradul de dificultate C3).

Revede deseori videoclipurile proprii, citește foarte des comentariile și se mobilizează foarte repede când vine vorba de noi misiuni.

Momentan nu a dat semne de ezitare sau neliniște în ceea ce privește eventualele consecințe care l-ar putea afecta pe el sau lumea înconjurătoare.

Recomandare: Candidatul 128 are toate trăsăturile de care un Jucător de succes are nevoie. Se lasă condus de impulsuri, e inteligent, dinamic și, totodată, dă dovadă de puțină empatie față de lumea înconjurătoare.

Candidatul pare să se considere o victimă nefericită sau un outsider. O persoană care, într-un fel sau altul, este întotdeauna tratată rău de cei din jur sau are ghinion. De aceea consideră că are dreptul, în toate situațiile, de a-și satisface toate dorințele, în special pe seama celorlalți sau a societății, fără a fi răspunzător pentru faptele sale.

Candidatului îi lipsește, în principal, familia, are probleme cu apropierile de lungă durată și relațiile serioase, așa cum are dificultăți în a acorda și a menține încrederea.

Deși banii joacă un rol destul de important, cea mai puternică motivație este aceea de a primi atenție și recunoaștere din partea celor ca el. Pentru o persoană care urăște autoritățile, 128 se lasă uimitor de ușor condus, însă doar cu condiția să perceapă toate alegerile și deciziile ca fiind ale lui și ca totul să se desfășoare după condițiile sale.

Subsemnatul propune, prin urmare, ca acest candidat să fie trecut la nivelul doi și ca următoarea evaluare să aibă loc după o misiune cu gradul de dificultate D1.

Toate cele bune,
Donovan
Talent Acquisition

•

HP făcea sex ca în transă.

Era Rocco Sifredi, Paul Thomas și, bineînțeles, legenda Ron (Ariciul) Jeremy, toți aceștia contopiți într-o singură persoană. În această seară era Regele Sexului, o întorcea și o arunca în pat pe partenera sa doritoare și oarecum uimită și toate acestea doar pentru a explora toate variațiunile actului sexual.

A treia partidă în puțin mai mult de două ore era cu mult peste media sa obișnuită. Au încheiat cu succes turul canapelei, apoi misionarul pe masa din bucătărie, cu picioarele ei lungi încolăcite pe umerii săi, iar acum se afla într-un proces atât de frenetic de penetrare a ei pe la spate, încât întreg patul era pe punctul de a se prăbuși.

Mâinile îi cuprindeau puternic șoldurile late. Sânii și fundul se balansau în ritm cu gemetele sale, în timp ce membrul lui ca de piatră o penetra cu sălbăticie.

— Încă puțin, încă puțin, ajung acuși! a scâncit ea fără suflare.

Dar el nu dădea doi bani pe asta. Deoarece era Regele Sexului, cel mai bun la pat! Însă chiar mai important, era de asemenea *mister clip of the week, first Runner-up* și *number one hundred and twenty fucking eight*! Cel mai cool tip din Joc, iar acest gând îi provoca o erecție mult mai puternică decât partenera sa de pat cu toate calitățile ei feminine la un loc.

Cu câteva zvâcniri puternice și-a încheiat opera de artă și în clipa în care și-a scos membrul aruncând o cascadă de *lovejoy* lăptos pe spatele ei transpirat, avea un singur gând în cap: Trebuia să fi filmat totul!

•

Stătea întinsă lângă el în întuneric și se uita pe furiș la silueta lui în timp ce dormea. Poate nu era tocmai cel mai deștept băiat din lume, însă era un tigru în pat, iar în această seară îi întrecuse orice așteptare.

Se cunoșteau de aproximativ jumătate de an, se întâlniseră într-un bar undeva prin centrul orașului și, deoarece se simțea extraordinar de singură și, totodată, avea nevoie să simtă corpul unui bărbat lângă ea, merseseră împreună la el acasă în acea seară, în ciuda tuturor principiilor sale. Sexul a fost perfect încă de la început, iar apoi le-a fost greu să pună capăt.

Era ceva la el care o atrăgea, care o aprindea de fiecare dată. Nu că ar fi fost super drăguț sau exagerat de sexy, era de fapt destul de mediocru din aceste puncte de vedere. Poate ceea ce o atrăgea cel mai mult era faptul că nu era polițist, ci un tip obișnuit care trăia într-o lume total normală. În orice caz, se întâlneau puțin din când în când, de obicei când ea avea chef. Nu urmărea să înceapă vreo relație, iar el nu a protestat niciodată cu privire la aranjamentul pe care îl aveau. Cu toate acestea, ea nu putea scăpa de sentimentul că se folosea de el ca de un obiect. Rebecca suspecta, sau mai degrabă spera ca el să aibă o relație stabilă, însă a ales să nu întrebe, iar el nu s-a simțit nevoit să-i povestească mai multe despre sine. Ceea ce ei împărtășeau nu implica sentimente, ci atracție fizică, iar pentru asta nu era nevoie de detalii, cel puțin așa prefera ea să creadă.

Ei, era oricum același lucru. Erau împreună pentru sex și nimic mai mult, deși nu-i plăcea să pună problema astfel. Cu conștiința încărcată, și-a lăsat mâna să alunece duios pe spatele lui și deodată l-a auzit bâiguind ceva în somn.

•

Coordonatorul de Joc îi promisese o cu totul altă lume și până acum nu fusese dezamăgit. Jocul îl antrena și nu se mai sătura să-și revadă clipurile.

Misiunea cu numărul patru fusese cool. Scosese șuruburile de la roțile unei mașini Ferrari aparținând unui avocat uns cu toate alifiile, în timp ce acesta se afla la zece metri distanță, bând un apetitiv cu amicii săi pe terasa de la Sturehof. Mașina era, bineînțeles, parcată în fața la Svamp pentru ca toți să vadă obiectul care poate compensa, în anumite cazuri, mărimea penisului. Cu toate acestea, nimeni nu observase nimic.

Unealta specială așteptase frumos înfășurată într-o pungă de plastic scufundată în rezervorul uneia din toaletele din Galeriile Sture. Lui HP nu-i luase decât trei minute să desfacă toate șuruburile roții dinspre stradă.

Deși era vineri seară și se aflau foarte mulți oameni pe stradă, nimeni nu a reacționase văzându-l în acțiune, nici măcar indivizii din mașina de poliție care trecuse la doar jumătate de metru de el. Era chiar uimitor câtor de puțini oameni le păsa de ceea ce se întâmpla în jurul lor, în orice caz până Mr. Sleazy lawyer a încercat să facă un viraj în scârțâit de cauciucuri pentru a se întoarce spre strada Kung.

Ambele roți zburaseră imediat, iar idiotul primise deodată mai multă atenție decât visase vreodată. În afară de cele aproape o sută de persoane care râdeau cu dușmănie în hohote și îl arătau cu degetul, HP numărase cel puțin alți cinci în afară de el care filmau frumoasa mașină oprită în mijlocul drumului. Jențile bine lustruite și, bineînțeles, super scumpe erau împrăștiate pe asfalt. Conform reportajului de la emisiunea de știri *Dagens Nyheter* de a doua zi, mașinii de tractări îi luase aproape o oră să remorcheze automobilul.

Dar HP plecase demult de acolo. Ura Piața Sture, în special în weekenduri și nu voia să petreacă acolo mai mult timp decât era necesar.

Cu coada ochiului îl mai văzuse pe avocat smiorcăindu-se ca o fetiță din cauza daunelor suferite de mașina visurilor lui, dar HP nu simțea niciun fel de simpatie pentru victima sa. Mr. Sleazy sigur își meritase soarta, puteai vedea asta chiar pe fața lui și după părul său gras pieptănat pe spate și costumul său elegant. Cu o asemenea mașină aproape că îi ruga pe oameni să-l învețe o lecție și exact asta și primise.

HP nu-i vedea oricum cu ochi buni pe avocați. Singura dată când fusese suficient de prost să apeleze la serviciile unui avocat mai mult păgubise. Idiotul fusese total nefolositor, nu citise nicio iotă despre caz, îl numise Håkan tot timpul și, în plus, mesteca încontinuu în sala de judecată gumă mentolată ca să nu miroasă a băutură. Nu ar fi trebuit să se hazardeze și să accepte primul nenorocit care-i fusese propus, dar încă nu împlinise optsprezece ani și, deși cunoștea semnele mahmurelii trecuse un timp până să înțeleagă cum funcționau lucrurile.

Totul ieșise prost.

Zece luni de închisoare într-un centru de detenție pentru minori fusese prețul pe care-l plătise pentru experiența sa.

Avocat din oficiu *my ass*! Mai degrabă „ajutor la supliciu” sau, poate, „abonat la onorariu”, judecând după mașina super scumpă a lui Mr. Sleazy. Acum reușise, oricum, să se răzbune pe coioții ăștia și se simțea al naibii de bine.

Sugeți-mi-o, nenorociți de duzină din Piața Sture!

Conform instrucțiunilor din misiune, șuruburile roților au fost trimise anonim de către HP firmei de avocatură în următoarea săptămână și, pentru prima dată, el și-a dat seama că toată chestia asta cu Jocul era mult mai complexă decât credea.

Care era rostul în a-i trimite șuruburile domnului Sleazy? Era ca și cum îi făceau tipului o favoare și îl ajutau să economisească niște miare care s-ar fi dus pe factura pentru reparații. De ce să nu arunce tot fierul acela în golful Nybroviken și cu asta basta?

Singurul răspuns care îi trecea prin minte era că cineva dorea să vadă fața tipului atunci când primea pachetul. Și atunci i-a căzut fisa. Că existau alții precum el undeva în lume, nu doar în SUA, ci și aici în Suedia și cu siguranță și în alte țări.

Deja înțelesese că zdrahonul din strada Birka fusese implicat cumva în aceasta și că namila nu putuse să-și țină gura, ciripind despre Joc. Cu siguranță la asta se referea textul pe care i-l scrisese pe ușă. Și nu fusese Lewis Carroll cel care lăsase cardul de acces în cartea *Alice în Țara Minunilor* și știa cum se putea opri ceasul de pe acoperișul Galeriilor NK…

Însă nu a înțeles cu adevărat tot înainte de a-și da seama că altcineva fusese ales să termine misiunea cu avocatul. Că avea să fie cineva acolo care să filmeze momentul în care fraierul deschidea pachetul și, roșu de furie, găsea șuruburile care dispăruseră. Cineva ca și el, care avea o misiune de îndeplinit și o cameră pentru a înregistra totul. În aceeași situație se afla, probabil, și cel care reușise să facă rost de unealta pentru desfacerea șuruburilor de la un Ferrari și o ascunsese în bazinul unei toalete din Galeriile Sture.

Deci trei sarcini diferite și la fel de mulți participanți pentru a îmbina toate piesele unui puzzle și pentru a-i oferi lui Mr. Sleazy un weekend pe care nu-l va uita prea curând.

Foarte rafinat, jos pălăria pentru cei care organizaseră toate aceste lucruri.

1 000 de puncte a primit de pe urma misiunii, iar în dimineața următoare a găsit o carte de credit din altă țară pe preșul de la ușă. De această dată a ghicit codul pin din prima încercare.

În total erau în cont 2 300 de dolari americani, sumă care coincidea cu numărul său total de puncte. Trebuia doar să bage cardul în primul bancomat și să retragă suma de bani de care avea nevoie.

I-au ajuns, ba i-au mai și rămas bani după ce și-a cumpărat seria completă pe DVD a *Clanului Soprano* pe care și-o dorea atât de mult și un *family pack* de marihuana de la obișnuitul său dealer local. Apoi s-a așezat pe canapea pufăind *the Magic dragon* și a zburat capetele câtorva începători la Counterstrike. Apoi home delivery pizza și puțin *male bonding* cu membrii mafiei din Jersey. Asta da viață!

•

În ciuda tuturor lucrurilor, cea de-a cincea misiune a fost cea mai cool. L-a transformat în Mr. Clip of the week, first Runner-up și, câteva ore mai târziu, în Regele Sexului.

În afară de un *hard-on* constant, a cincea misiune i-a adus și 2 500 de dolari proaspeți în cont, dar, spre uimirea lui, banii începeau să ocupe locul doi în topul necesităților sale. Considerabil mai importantă era dragostea pe care o primea pe billboard-ul său: *128 FTW!, all d kings horses couldnt stop u* sau *W00T onetwoeight*!!*1*! și multe altele. Nota sa a ajuns la 4,8 stele și, în plus, a primit un mail personal chiar de la Coordonatorul de Joc, care-l felicita.

Nu era deloc rău pentru un începător!

Era *the flavor of the month*!

Era *in the zone*!

Era pe punctul de a ajunge în top!

•

Rebecca s-a trezit devreme, s-a dat jos din pat și, fără a-l trezi, și-a adunat hainele și s-a îmbrăcat. De fapt, nu prea îi plăcea să rămână peste noapte, însă antrenamentele din ultimele zile și activitățile din noaptea anterioară o obosiseră atât de tare încât adormise.

Din acea seară s-au întâlnit mereu la el acasă, lucru care îi convenea Rebeccăi. Îi plăcea de el, fără îndoială, însă ideea de a-l aduce în apartamentul ei nu i se părea cea mai bună. I-ar fi trimis semnale greșite, i-ar fi dat speranțe false. Era mai simplu

să se întâlnească astfel, să termine treaba și să plece spre casă. Dădea întotdeauna vina pe faptul că trebuie să se trezească devreme.

El era chiar un tip cumsecade. Era poate puțin neglijent, apartamentul său avea nevoie de câteva îmbunătățiri și nu ar fi stricat dacă s-ar fi tuns puțin mai des.

Dar, în mare, era un tip bun, mult mai bun decât merita.

Nu trebuia să fi adormit.

Fără doar și poate, nu trebuia să fi adormit.

A început să se foiască în somn și, pentru câteva secunde, a crezut că se va trezi. În acest caz, ce i-ar fi putut spune? Cum îi putea explica faptul că tocmai se furișa ca un hoț în miezul nopții, fără măcar să îi spună pa? Sau mai rău, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi tras-o înapoi în pat pentru a o îmbrățișa? Ar fi zâmbit puțin și ar fi schimbat câteva replici intime?

Simțea că îi crescuse pulsul.

„Liniștește-te, Normén!”

Bărbatul nu s-a mai mișcat și Rebecca și-a dat seama după respirația lui că dormea adânc.

Ce bine!

Era timpul să-și ia tălpășița. Avea tot cu ea?

Și-a băgat repede mâinile în buzunarele blugilor.

Chei – *yep*, legitimația de polițist – *yep*, telefonul mobil – lipsă…

Și-a aruncat repede o privire prin dormitorul întunecat, nerăbdătoare fiind să plece. Acolo se afla, pe birou. Și-a luat ușurată telefonul mobil și a observat, totodată, că telefonul lui se afla tot acolo. Drăguț gadget, super subțire, din inox, nu mai mare de o palmă, prevăzut cu ecran tactil. O luminiță roșie cu led care clipea era singura dovadă că telefonul era deschis. Cel mai probabil era nou. Cu siguranță scump ca naiba, se gândi ea în timp ce închidea cu grijă ușa.

•

Când a deschis dulăpiorul cu cheie de la stația de metrou Centralen, nu a înțeles inițial la ce se uita de fapt. Obiectul verde de forma cilindrică îi amintea de tubul de spray și pentru o clipă a fost cuprins de dezamăgire. Mai exista un turnător căruia trebuia să i se amintească de regula numărul unu? Se așteptase la mai mult de atât.

L-a aruncat în sacoșa pe care o avea la el și, deoarece erau o mulțime de oameni la metrou, nu s-a putut uita mai cu atenție la obiect până în momentul în care a ajuns acasă.

Se simțea ca și cum ar fi primit o palmă. Misiunea începuse promițător găsind cheia de la dulăpiorul metalic sub o masă la Waynes Cofee în Götgatsbacken. Era ca și cum ar fi interpretat rolul unui agent. Sentimentul de a sta acolo în cafenea printre toți acei oameni care sorbeau dintr-un latte macchiato, umblând tensionat cu mâinile pe sub masă, și apoi exaltarea subită pe care o simțise când degetele sale se loviseră de ceva tare.

A bănuit la ce folosea cheia chiar de dinainte ca mobilul să-l înștiințeze unde se afla dulăpelul la care se potrivea.

Deci de ce atâtea aiureli de genul James Bond, Cloak și Dagger doar pentru o sticlă de spray colorat?

Dar când în sfârșit a avut ocazia de a întoarce pe toate părțile obiectul găsit, totul a devenit deodată mult mai captivant.

A înțeles aproape din prima că nu era vorba de un spray. De fapt era aproape ridicol până și faptul că se gândise la așa ceva. Era de ajuns să observe mânerul dintr-o parte și cuiul din partea de sus pentru a înțelege că era un obiect mult mai periculos decât un spray cu vopsea. Și deodată pulsul a început să-i crească de nerăbdare.

„M84 Stun Grenade” era scris cu un set de caractere militare și a fost de ajuns să-și arunce un ochi pe Wikipedia pentru a i se confirma la ce folosea un asemenea obiect. Proiectilul, care se mai numea și Flash&Bang, era o așa-numită „armă neletală”. Pentru cei care nu vorbeau în jargonul militar sau nu jucau Counterstrike, era deci o armă care, înainte de toate, nu omora oameni.

Spre deosebire de grenada de mână obișnuită, M84 nu mutila și nu omora tot ce se afla în jur, ci cauza un zgomot al naibii de puternic și o lumină orbitoare care făcea ca soarele să pară precum un bec electric de 15 wați. Scopul proiectilului era să scoată din circuit un inamic făcându-l orb, surd și confuz destul de mult timp cât să-l poți prinde și imobiliza. Forțele antiterro și unitățile de poliție din această lume civilizată păreau să aibă grenade M84 miniaturale în arsenalul lor, iar descrierile eficienței proiectilului erau pline de aprecieri: *very powerful, extremely useful* sau *highly efficient* erau doar câteva dintre

părerile pozitive pe care M84 le-a primit de la diferiți utilizatori, iar HP se afla deodată în posesia unei astfel de grenade.

O grenadă adevărată!

Întrebarea era unde trebuia să o detoneze?

•

De la: Game Control

Către: Coordonatorul de Joc

Subiect: Fragment din raportul către poliție 0201-K246459-10 (candidatul 128, misiunea 1006-09)

Mașina de poliție 1054 cu inspector de poliție Janson și asistent de poliție Modéer a fost chemată la data mai sus menționată pe strada Kungsträdgård/Arsenal din cauza unui incident împotriva trupelor de gardă călare, încă neclasificat ca fiind penal. Mai multe patrule și ambulanțe au fost trimise simultan la fața locului, iar inspectorul de poliție Janson a fost desemnat șeful echipei de intervenție.

Acolo a ajuns locotenent Arne Wolff de la unitatea de dragoni Svea Livgarde[1]*, care a povestit următoarele*:

Wollf era împreună cu doisprezece colegi ofițeri și patruzeci de recruți desemnați să formeze escorta călare a unui cortegiu care se deplasa de la Hovstallet[2] *la Palatul Regal, cu ocazia unei vizite oficiale din Grecia.*

În cortegiu a călătorit președintele Greciei și soția acestuia împreună cu Maiestățile lor Regele și Regina.

Wollf povestește că au părăsit Hovstall în următoarea formație:

În frunte mergeau doi polițiști călare care se ocupau de eventualele probleme în trafic. Erau urmați de șeful escortei împreună cu adjutanții acestuia și soldații care duceau steagurile (*2+4 oameni*) *și apoi prima trupă de escortă* (*2+20 oameni*) *al căror conducător era Wollf, aflat mult în spate.*

În spatele locotenentului Wollf urma primul convoi din care făceau parte președintele și Maiestatea Sa

[1] Trupele de gardă.

[2] Grajdul Curții Regale.

Regele, apoi cel de-al doilea convoi cu soția președintelui și Maiestatea Sa Regina. În spatele convoaielor regale mergeau încă doi polițiști călare urmați de cea de-a doua trupă de escortă, aceasta la rândul ei fiind compusă din 2 ofițeri și 20 de soldați.

De obicei se parcurge drumul ce trece prin Piața Nybro, strada Hamn, strada Regeringan pentru ca apoi, trecând prin piața Gustau Adolf, să se ajungă la podul Norrbro, podul Skeppsbro și apoi, destinația finală, castelul. Însă, din cauza faptului că podul era închis pentru reparații, au ales un alt drum via strada Kungsträdgård pentru a traversa râul pe podul Strömbro.

Când a primit în sfârșit instrucțiunile, HP a înțeles imediat că misiunea era mai grea decât cele pe care le avusese înainte. Risca să meargă acolo și dacă ar fi făcut-o ar fi putut avea probleme mai serioase cu justiția decât ar fi avut pentru o ușă plină de spray sau câteva șuruburi de mașină scoase. Această misiune era *some serious shit* și, în plus, nu avea un cazier fără cusur. Ar fi putut înfunda pușcăria pentru așa ceva dacă lucrurile nu mergeau ca la carte...

De fapt ar fi trebuit să refuze, însă deja simțea cum entuziasmul creștea în el. Astea vor fi niște filmări al naibii de bune. *World class stuf* poate material cu stofa de *clip of the week*. Nu auzise până acum de nimeni care să fi făcut ceva asemănător, deci avea să fie primul. Pur și simplu nu putea refuza o asemenea provocare.

An offer you can't refuse...

Dar operațiunea trebuia planificată în detaliu. Să îndeplinească misiunea, să facă filmări de calitate și să scape fără ca nimeni să știe cine era. Credea că știa cum ar trebui să decurgă tot, însă trebuia să pună la punct niște lucruri.

Când prima trupă de escortă se afla aproximativ în apropierea străzii Wahrendorff, Wollf a observat din locul în care stătea că un obiect se rostogolea spre ei de undeva dinspre mulțimea de spectatori care se afla de-a lungul trotuarului din partea stângă. Obiectul în cauză părea să fie un fel de cilindru de metal care

semăna vag cu un tub de spray și a ajuns în partea din față a trupelor, moment în care mai mulți dintre cai s-au smucit provocând neliniște în grup.

Scuterul lui Geten fusese o lovitură de geniu. HP îl mai împrumutase și înainte, iar prietenosul său vecin și furnizor al Casei Regale nu-l întrebase niciodată pentru ce avea nevoie de el.

— Poți să-l iei tu, nicio problemă, uite aici cheia! a fost, ca de obicei, singurul răspuns pe care l-a primit și, jumătate de oră mai târziu, a furat o cască neagră cu viziera fumurie de la o motocicletă parcată lângă Medis.

A urmărit pe internet traiectoria cortegiului, apoi a coborât pentru a cerceta situația și, în final, s-a apropiat până a ajuns în locul care i se părea cel mai potrivit pentru a-și îndeplini misiunea: capătul străzii Wahrendorff.

Întregul cortegiu trebuia să ajungă pe strada Kungsträdgård și, cu puțin noroc, atât Regele, cât și Regina aveau să fie invitați la o adevărată plimbare în parcul Gröna Lund când noul său amic M84 se detona. Apoi se putea retrage în liniște pe strada Wahrendorff, într-o clipă să ajungă la Piața Nybro, să-și continue drumul pe Birger Jarl și apoi să meargă la stânga până la tunelul Klara, iar de acolo avea destule opțiuni de scăpare.

Ar fi trebuit să se afle deja în siguranță la Söder înainte ca semnalmentele sale să fi ajuns la urechile tuturor, însă până a se întâmpla acest lucru HP avea să fi aruncat casca neagră în lacul Klara, și-ar fi vândut geaca și ar fi rămas îmbrăcat într-un tricou alb, având pe cap casca roșie, deschisă a scuterului.

Nu exista nicio șansă ca cineva să îl asocieze cu vechile semnalmente și dacă o făceau, *so what*?

Câte dovezi ar putea avea?

Deodată s-a auzit o puternică explozie care, împreună cu o strălucire orbitoare, a provocat un haos total în rândul cortegiului. Majoritatea cailor din prima trupă, inclusiv cel al lui Wolff, s-au împrăștiat în fugă în toate părțile, ajungând de de-a lungul străzii Kungsträdgård, fie în mijlocul parcului Kungsträdgård.

Wollf se descrie pe sine ca fiind un călăreț experimentat, însă lumina orbitoare și explozia l-au

năucit în așa hal încât, precum unii din membrii gărzii, s-a aruncat imediat de pe cal, rămânând lat lângă marginea trotuarului de vizavi de parc.

Când după câteva secunde și-a venit în fire, a observat cum caii de la atelajul Maiestății Sale se ridicau pe copitele din spate cu sălbăticie și erau pe punctul de a o lua la goană. Instinctiv a apucat căpăstrul unuia din cai pentru a-l ajuta pe vizitiu să-i calmeze. Acest lucru nu a funcționat și atelajul, cu Wollf agățat de harnașament, a galopat sălbatic cam douăzeci de metri în lungul străzii Kungsträdgård.

La naiba, ce zgomot puternic! Deși aruncase mii de *flashbang*-uri la Counterstrike, citise despre efecte pe internet și chiar văzuse un clip pe YouTube cu un M84 în acțiune realitatea întrecuse orice așteptări.

Switch-ul deschis, cuiul grenadei scos și mai rămăsese doar să o rostogolească printre cai. Bineînțeles, era puțin mai greu IRL (*in real life*) decât online, însă nu imposibil. Deși avea dopuri pentru urechi, ochelari de soare și viziera fumurie pusă, bubuitura și fulgerul i-au tăiat răsuflarea. Era aproximativ ca în momentele în care televizorul este pus pe pauză, imaginea îngheață, în timp ce programul și sunetul încă rulează pe fundal.

A fost nevoit să clipească apăsat de câteva ori pentru a scăpa de efectul de pe retină și pentru a-și recăpăta vederea în timp real. Însă ceea ce a văzut apoi i-a depășit orice așteptare! Strada era un *fucking warzone*! Călăreți căzuți peste tot, cai care galopau în toate direcțiile, se ridicau pe copitele din spate sau doar își ieșiseră din minți. Un armăsar a trecut prin geamul unui restaurant, alți câțiva au pus la pământ un copac din cei nou plantați de pe alee și și-au continuat apoi drumul orbește printr-o mulțime de biciclete parcate în fața parcului. Plimbăreții din parc s-au aruncat din calea animalelor cuprinse de panică pentru a nu fi călcați în copite sau pentru a nu le fi sparte capetele. Oameni care țipau, cai care nechezau, copii care plângeau și, în mijlocul tuturor acestor lucruri, atelajul regal se deplasa de-a lungul străzii cu un tip atârnat de hamul unui cal. Era precum un film de la Hollywood, dar mult mai palpitant.

Mult, mult mai palpitant!

HP nu se putea opri din a privi dezastrul din jurul său și a durat, cu siguranță, cel puțin treizeci de secunde până și-a adus aminte că el provocase asta și că era timpul să se retragă.

După câteva minute de debandadă printre dragonii răniți, cai și spectatori, s-a putut constata că atât cuplul prezidențial, cât și cel regal erau zguduiți, însă teferi și că atacul nu părea să fi fost îndreptat către aceștia.

A se vedea separat declarațiile martorilor aflate în posesia lui Wollf pentru mai multe detalii.

La venirea patrulei 1054 la fața locului, se mai aflau în zonă în jur de zece cai liberi. Echipa de salvare a estimat că cel puțin cincisprezece persoane din trupa de escortă și alți șapte spectatori prezentau răni grave care necesitau îngrijiri medicale de urgență. Strada Kungsträdgård a fost blocată în ambele sensuri și o misiune de salvare mai amplă a fost demarată.

Comisarul Nilsson și-a luat în primire rolul de șef al echipei de intervenție la ora 12:04. La sfatul serviciului de securitate Säpo a fost adus un vehicul de la Hovstall care, escortat de mașinile de poliție 1920 și 1917 împreună cu gărzile de corp avea să asigure în continuare transportul cortegiului regal până la castel.

Imaginile erau fantastice! În afară de cele aparținând lui HP, care aveau acum o claritate aproape perfectă și nu erau deloc mișcate – în mare parte datorită sistemului de prindere improvizat de HP, Coordonatorul de Joc a trimis, de asemenea, la locul faptei nu mai puțin de doi cameramani.

Cum naiba au știut unde urma să lovească el, nu își putea da seama, însă nimic nu-l mai minuna la acest Joc. Poate îl urmărise cineva când inspectase terenul sau telefonul lui avea un GPS-tracker încorporat. Indiferent de ce se întâmplase, rezultatul era peste măsura așteptărilor tuturor și, doar în câteva ore, HP era Mr. Clip of the week, Mr. A-number one.

Posturile TV și ziarele au fost ocupate cel puțin o săptămână, timp în care HP râdea în hohote de toți presupușii experți care, în mod sentențios, se pronunțau cu privire la făptaș și la motivul din spatele „Dramei din Kungträd”.

Conform unui ziar de seară, HP era extremist de dreapta, conform altei publicații, era, dimpotrivă, activist de stânga, părerile bazându-se pe ideologia politică a fiecărui ziar.

Posturile de televiziune, pe de altă parte, aduceau în prim-plan terorismul internațional, cele mai comerciale dintre ele, care au angajat cei mai bine plătiți experți, îndrăzneau chiar să identifice o nouă rețea suedeză care avea „legături cu Al-Qaida”.

Singurul lucru pe care toți acești deștepți atotcunoscători, cu toate notele foarte bune obținute în liceu îl aveau în comun era că toți se înșelau!

Se înșelau al naibii de tare chiar!

Nu exista nicio conspirație, nicio rețea teroristă și niciun complot politic. Era doar el.

The single shooter. A man with a mission.

Henrik HP Pettersson, bărbatul, mitul, legenda… Le-a arătat el! Dintre miile de ratați nenorociți, Jocul îl alesese tocmai pe el. Îi văzuse potențialul și îi pusese în valoare talentul.

Și drept mulțumire, HP a luat poziție și a reușit un *homerun* de excepție!

Doar gândul la toate aceste lucruri îi provoca erecție!

7.

Fair Game

Târfă criminală, tu l-ai ucis!
Una ca tine nu ar trebui să fie polițistă!

Bilețelul se afla în dulapul său atunci când l-a deschis și, pentru un moment, a fost chiar uimită. Însă apoi s-a trezit la realitate. Un post-it mic, alb, cu logoul autorităților în partea dreaptă sus, bine lipit de marginea micuțului raft care constituia partea superioară a dulapului.

A pus mâna pe bilet, și-a trecut degetele pe suprafața lui recitind textul scris cu tuș roșu. Litere rotunde, aproape copilărești, totuși mesajul era oricum, numai nevinovat, nu. Pur și simplu ar fi trebuit să-l rupă în bucățele, să-l mototolească și să-l arunce. Dar știa că, în acest caz, va fi repede înlocuit cu un altul. Și de fapt de ce nu? Biletul era plin de adevăr.

„Târfă mică, tu l-ai ucis”, așa îi strigase sora lui Dag la înmormântare. Palidă la față, cu brațul în jurul mamei sale îndurerate, Nilla îndreptase degetul spre ea rostind exact aceste cuvinte atât de tare, încât nimeni nu ar fi putut rata nicio silabă.

— Totul s-a întâmplat din vina ta, târfă criminală. Îl aveți pe conștiință, tu și nenorocitul de frate-tu! Cum naiba îndrăznești să apari aici?

În biserică se instalase liniștea. Chiar și preotul părea să o privească încremenit în timp ce se afla în mijlocul bisericii, printre toți acei oameni îmbrăcați în haine negre.

Și știa că Nilla avea dreptate.

Nu avea ce căuta acolo, nu își avea locul printre cei care îl jeleau pe Dag. Printre aceia care nu își doreau nimic mai mult decât ca el să fie încă în viață, și nu într-un sicriu în fața altarului. Ea nu făcea parte dintre ei. Ea era bucuroasă, da, cu adevărat bucuroasă că Dag murise, că nu îi mai putea transforma viața într-un iad pe pământ. Pentru o secundă avusese impulsul de a le urla acest lucru. Că iubitul lor fiu, frate, nepot, rudă sau prieten nu era nimic altceva decât un psihopat

nenorocit. Un agresor de femei, un violator și un tiran, da, mai pe scurt, o mare bestie, iar ea era ușurată acum, nu, de fapt, mai mult decât fericită, deoarece corpul lui zdrobit era cel care se afla acolo în acea cutie de lemn, și nu al ei.

Însă, bineînțeles, nu spusese nimic din aceste lucruri. În schimb, încuviințase din cap scurt către Nilla, se întorsese și, sub privirile tuturor, lăsase în urmă biserica și vechea sa viață.

Două luni mai târziu aplicase la Academia de Poliție. Luase taurul de coarne și-și înfruntase frica, schimbându-și numele de familie, lucru care funcționase precum un scut pentru noua sa identitate. Iar cu timpul se dezvoltase în ea, din ce în ce mai mult, o nouă personalitate, un nou ego. Atât de puternic încât nu mai considerase că are nevoie de vreun scut.

Cel puțin nu până acum.

Însă Nilla nu avusese dreptate dintr-un punct de vedere.

Vina îi aparținuse Rebeccăi, nu fratelui ei mai mic. Henke era nevinovat, dar totuși el fusese pedepsit.

— Eu am făcut-o! le spusese el polițiștilor atunci, iar ei îl crezuseră.

Ea voise să protesteze, să țipe la el să tacă din gură sau măcar să ia totul cu calm, să le explice cum se întâmplaseră de fapt lucrurile. Dar parcă înghețase pe dinăuntru. Ca și cum imaginea încremenită din ultima secundă de viață a lui Dag se întipărise bine în mintea ei și o împiedica să mai gândească, să mai vorbească și chiar să se mai miște. Și apoi continuase să o paralizeze pe tot parcursul interogatoriului și chiar și în sala de judecată în timp ce avocatul său de doi bani făcea doar act de prezență. Iar ea, cea care-l apărase întotdeauna, nu fusese în stare să reacționeze în timp ce fratele său mai mic lua toată vina asupra lui. Cum o apărase el și cum îl lăsase să facă acest lucru fără a ridica un deget...!

Îl lăsase să renunțe la viața lui, la viitorul lui, la toate posibilitățile pe care le-ar fi avut, doar de dragul ei.

Acel bilețel alb spunea adevărul. Una precum ea nu ar fi trebuit să fie polițistă. De aceea, l-a lăsat acolo unde l-a găsit.

Nilla lucrase la secretariatul poliției din Södertälje cu mult timp în urmă. Probabil încă mai lucra acolo și cu siguranță cunoștea un tip care cunoștea un tip... Și așa începeau bârfele. Așa era mereu. Autoritățile polițienești erau mari, însă nu destul de mari, iar polițiștilor, la fel ca și oamenilor obișnuiți, le plăcea

să mănânce rahat. Probabil ar fi trebuit s-o sune pe Nilla, să-i explice ce fel de om era, de fapt, fratele ei. Să pună capăt tuturor bârfelor și privirilor aruncate pe furiș. Să calmeze apele o dată pentru totdeauna și să povestească ce se întâmplase cu adevărat în acea seară și de ce.

Cochetase cu acest gând și înainte, însă mereu se ivise un motiv pentru a renunța. Poate era timpul de această dată?

Avea să se gândească la acest lucru, să se gândească cu adevărat, și-a promis ea în timp ce își punea vesta antiglonț și își încheia cămașa.

Când și-a încuiat dulapul, câteva momente mai târziu, biletul se afla în același loc.

•

OK, nu îi rămânea altceva de făcut decât să recunoască. Era dezamăgit, chiar foarte dezamăgit! După momentul său de strălucire și ascensiunea pe locul doi, se așteptase la noi provocări de același rang cu cele pe care tocmai le îndeplinise. Mai multe șanse să ajungă în lumina reflectoarelor, să adune puncte, iubire și recunoaștere.

Dar, în schimb, primise câteva misiuni de rahat. Lucruri mărunte pe care orice ratat cu doi neuroni le-ar fi putut face.

În primă fază a trebuit să își creeze pe internet un cont anonim și să umple pagina de start a unei bloggerițe populare de comentarii inadecvate, lucru care s-a dovedit a fi total inutil, deoarece alte cincizeci de persoane făcuseră deja același lucru. Doamna în cauză călcase cu siguranță pe cineva pe bătături, făcea de fapt zilnic acest lucru, dar de ce să-și irosească talentul cu asemenea lucruri mărunte?

Misiunea cu numărul doi avea același grad de dificultate, un telefon dat unui canal de televiziune pentru a amenința un moderator. Lucruri de copii mici care, adunate, nu însumau mai mult de 400 de puncte și, totodată, îl făcuseră să coboare două locuri în clasament. Toată dragostea care se revărsase asupra lui după misiunea cu proiectilul se redusese deodată la câteva mesaje neconvingătoare. În plus, altcineva îl înlocuise la rubrica *Clip of the week*, mai exact, o paiață care aruncase cu un tort în patronul unei firme cunoscute pe plan internațional, dar de care HP nici măcar nu auzise vreodată. Ridicol, simplu ca bună ziua și nici măcar în apropierea gradului de dificultate al prestației sale.

De parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, banii începeau să se termine.

În curând avea să fie nevoit să accepte oferta lui Mange de a munci pe brânci la magazinul lui pentru a-și putea plăti chiria.

Avea nevoie de o nouă misiune.

O misiune care să îi solicite abilitățile, pe măsura calităților lui. Și avea nevoie de ea cât mai repede pentru că situația era de rahat!

•

— OK, atenție, Alfa 1!

Vahtola a intrat în cameră și șoaptele celor șase gărzi de corp au încetat imediat.

— Bună ziua! a salutat ea scurt. Repartizarea sarcinilor se face astfel: Unul plus trei întăresc apărarea ministrului de stat, care aterizează la ora 20:45 în Bromma. După incidentul din strada Kungsträdgård, vom dubla paza.

Întreg grupul a încuviințat din cap, nu era nimeni care să se opună acestor măsuri după spaima prin care trecuse convoiul roial, cu o săptămână în urmă.

— Bengtsson, tu te vei duce cu Kruse, Savic și Normén. Ia două mașini obișnuite, ministrul de stat are mașina blindată și încă una, deci vor fi patru vehicule în total. Canalul douăzeci și opt, ca de obicei. Întrebări?

Bengtsson, un tip musculos, și cu început de chelie, la vreo patruzeci de ani, care era adjunctul Vahtolei, doar a dat scurt din cap.

— Bine, putem pleca acum, a concluzionat Vahtola și, câteva minute mai târziu, se aflau în mașini.

Bengtsson i-a lăsat să se grupeze singuri înainte de a porni, iar Rebecca a avut grijă să rămână lângă Kruse, un tip solid, din Göteborg, care lucra la Alfa de când fusese înființat grupul. Ea nu mai vorbise cu Dejan după ultimul incident de la cursul de autoapărare, deși știa că ar fi trebuit, probabil, să-și ceară scuze. La o adică, el fusese cel rănit, nu ea. Dar nu găsise ocazia și deja trecuse prea mult timp.

Bandajul de pe nasul lui Dejan îi aducea încă aminte de lovitură, iar acesta îi arunca priviri tăioase de fiecare dată când prindea ocazia.

Macho idiot!

Kruse, pe de altă parte, era mai mult precum un unchi amabil, nu îi arunca priviri de niciun fel, vorbea frumos despre soția și copiii săi de acum mari, care se aflau acasă în Göteborg. Îi vedea doar în timpul liber. Rebecca l-a întrebat de nu căuta pur și simplu un loc de muncă în orașul său, însă el a început să râdă.

— O dată gardă de corp, mereu gardă de corp, Normén. Cu timpul vei ajunge la aceeași concluzie. În plus, Iréne nu și-ar fi dorit să mă vadă acasă în timpul săptămânii.

Au ales un Volvo S60 negru și au pornit după Suburbanul lui Bengtsson și al lui Dejan.

•

În sfârșit a venit!

Aproape că-și pierduse orice speranță, cochetând cu gândul să lase totul la o parte și să vândă mobilul, când deodată ledul a început să clipească.

Trei zile la magazinul lui Mange fuseseră chiar OK. Să șteargă podeaua, să tragă cabluri și să joace World of Warcraft în timpul său liber. În plus, primea cinci sute pe sub mână, dacă permitea casa de marcat. Nu era deloc rău!

Clienții erau amabili. Majoritatea erau tineri pasionați de computere care doreau să afle detalii despre diferite gadgeturi și îl priveau pe Mange ca pe un fel de guru.

Oriunde altundeva, Mangelito era doar o ființă neînsemnată, care nu sărea în evidență, dar în acel magazin mic și întunecat era, fără îndoială, bossul și părea să îi placă mult acest rol.

Era chiar cool de fapt, nu putea să nu recunoască faptul că ar fi trebuit probabil să îl aprecieze puțin mai mult. Tipul o ducea destul de bine, atât acasă, cât și la muncă.

Dar el nu era genul care să muncească de dimineață până seara. Nu era un loser obișnuit care se mulțumea cu un serviciu de rahat. Avea nevoie de altceva, ceva ce celelalte jobburi nu reușiseră să-i ofere. Provocare, exaltare și *fucking action*!

„Frate ar fi trebuit să mă fac polițist!” și-a spus el în gând zâmbind, în timp ce se îndrepta spre vest pe scuterul lui Geten și deodată a simțit în stomac acel sentiment bine-cunoscut. Urma o zi mare pentru el.

•

Avionul guvernului a aterizat la ora stabilită și totul mergea conform planului. Au apucat să bea repede o cafea cu doi dintre

bodyguarzii prim-ministrului, pe care i-au cunoscut în Bromma. S-au pus de acord în legătură cu ruta călătoriei și au vorbit despre repartizările lor înainte de a intra pe poartă și a se îndrepta spre hangar.

Prim-ministrul, asistenta sa și doi bodyguarzi erau în avion. Au fost escortați de grabă în BMW-ul blindat și au pornit cu toții către palatul Sagerska. Rebecca și Kruse erau primii din convoi conducând un Volvo, erau urmați de doi bodyguarzi obișnuiți într-o mașină asemănătoare, apoi vehiculul prim-ministrului și, în spate de tot, Bengtsson și Dejan în Suburbanul lor.

•

Pe strada Horn spre vest, puțină aglomerație la un semafor și, apoi, mai departe peste podul Västerbro. Spre deosebire de misiunile sale anterioare, această misiune nu era prea detaliată. Însă acest lucru nu-l frământa. Și la NK, și în strada Birka se mersese pe același principiu, *need to know*, până când deodată primise toate informațiile necesare. Tot ceea ce trebuia să știe era destinația și că orice ar fi găsit acolo valora trei mii de puncte.

Adăugându-le și pe cele cinci mii două sute pe care deja le adunase, ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-l întrece pe cincizeci și opt și să ajungă la conducere, chiar în această seară!

Gândul la aceasta l-a exaltat atât de tare încât a fost cât pe ce să comită un accident.

Ladies and gentleman, we have a new leader, Number 128!

Billboard-ul se va umple cu cel puțin zece pagini de comentarii.

HP, the Master of the Game.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la Piața Lindhagen și să aștepte noi instrucțiuni.

Deja i se sculase.

Nu mai avea răbdare.

•

Au lăsat în urmă strada Ulvsuna, Kruse a făcut slalom printre mașini trecând pe roșu la semaforul din intersecția cu strada Drottningholm, unde șoferii s-au dat ascultători la o parte pentru a le face loc. Următoarea era Tranebergsbro și apoi Piața Lindhagen.

Rebecca s-a uitat pe furiș la ceas, 21:12. Dacă totul mergea la fel ca până acum, aveau să ajungă la Sagerska înainte de ora

nouă și jumătate. Ar fi avut destul timp și pentru un antrenament, după ce își încheiau misiunea. Băieții voiau cu siguranță să joace floorball, ca de obicei. Cel mai bine era să li se alăture, deși nu îi plăceau în mod special sporturile cu mingi. Era important să arate că făcea parte din gașcă.

•

OK, HP ajunsese, 21:12, exact la ora stabilită.

Partea vestică din Lindhagen, podul peste strada Drottningholm, conform instrucțiunilor.

Avea chiar și o imagine despre loc, spre norocul lui, deoarece îi apăruseră în drum mai multe ramificații și neștiind care e traseul corect, trebuise să dea câteva ture pentru a ajunge la destinație.

Scuterul era perfect pentru astfel de chestii, trebuia doar să vireze și să meargă pe marginea drumului în sens opus, dacă greșea traseul. Suedezii prosperi aflați în mașinile lor îngrijite îl claxonau și îl avertizau cu farurile, dar el nu dădea doi bani pe asta.

Stătea liniștit pe scuter așteptând instrucțiuni. La câțiva metri sub el treceau mașinile în viteză către oraș. În fața sa, mult deasupra capului, se afla podul cu ramificații și patru benzi al șoselei Essingeleden. Din cauza zgomotului din trafic, motorul scuterului abia se auzea.

Și acum?

Ledul a început să clipească.

•

Se apropiau de piciorul podului. Kruse conducea deoarece era mult mai experimentat și avea un cuvânt de spus în ceea ce privea sarcinile.

Rebecca stătea alături pe scaunul pasagerului. Arunca priviri spre oglinda retrovizoare montată din dreapta ei. Întreaga escortă era bine distribuită pe banda stângă a străzii, viteza puțin peste o sută, exact cum stabiliseră. Totul era în regulă.

— Trecem de Traneberg, urmează Lindhagen, a raportat ea prin stație către centrală.

Dacă s-ar fi uitat spre partea dreaptă și ar fi încercat să dea cu privirea la o parte acei copaci, și-ar fi putut vedea locuința.

Podul cu ramificații Essingeleden se apropia din ce în ce mai mult. Rebecca a mijit ochii pentru a putea desluși siluetele

întunecate și aplecate. Părea ca și cum cineva ar fi fost acolo sus pe unul dintre brațele podului.

•

„Găsește rucsacul”, scria în mesaj.

Zis și făcut.

S-a dovedit a fi un rucsac de fitness, albastru, în dungi. Era bine fixat pe exteriorul balustradei și arăta exact la fel ca unul pe care, cu mulți ani în urmă, îl făcuse la orele de lucru manual. Chiar și culoarea bretelelor era aceeași.

Ce coincidență stranie! Știa sigur că al lui se afla acasă atârnat în dulapul său. Oare vechii lui adidași erau înăuntru? Probabil stăteau acolo de vreo doi ani, abia își mai putea aduce aminte când îi folosise ultima dată. Cam cu vreo două veri în urmă sau ceva de genul.

A pipăit rucsacul. Era greu. Nemaiavând răbdare, l-a deschis.

•

Cu siguranță se afla cineva pe unul din brațele podului, lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple!

Pietonilor nu le era permis accesul pe acea porțiune de drum. Kruse nu părea să fi observat nimic, însă el se concentra asupra traficului de pe banda dreaptă. A ridicat microfonul la gură, dar s-a oprit deodată. Podul se apropia cu repeziciune și putea vedea cum persoana de sus se mișca. Instinctul îi spunea să dea alarma, să le ordone să se oprească.

Dar dacă se înșela?

•

O piatră, una mare de cel puțin trei, patru kilograme cu margini ascuțite. Era neagră, c-o suprafața zgrunțuroasă și caldă la atingere. Din cauza unei pete cleioase aproape că-i alunecase din mână. A mutat-o în mâna stângă și s-a șters de blugi.

Inima îi bătea să îi sară din piept. Ce avea să se întâmple acum?

Când a văzut lumina albastră apropiindu-se de el dinspre strada Drottningholm, a înțeles despre ce era vorba. Ținând bolovanul în dreapta, s-a aplecat cu grijă peste balustradă.

Ledul s-a aprins din nou. Simțurile nu-l înșelaseră.

Lights, camera, action, s-a gândit el înainte de a arunca piatra peste margine.

•

Ori Kruse nu a auzit-o, ori avertizarea a venit atât de târziu încât el nu a apucat să reacționeze, parbrizul a fost lovit ca de fulger și totul în fața lor a devenit de un alb lăptos. Frânturile de geam i-au împroșcat, iar Rebecca a simțit cum deodată fața îi ardea.

— La naiba! l-a auzit pe Kruse urlând. Nenorociții naibii!

Kruse a apăsat instinctiv pe frână și a întors vehiculul spre dreapta pentru ca mașina de escortă aflată imediat în spatele lor să nu se ciocnească de ei. Aceasta a trecut pe lângă ei la limită, însă întoarcerea lui Kruse a fost atât de bruscă și puternică, încât au intrat în bariera de beton de pe partea dreaptă. Volvo-ul a ricoșat din parapet spre banda stângă, pe unde BMW-ul prim-ministrului tocmai încerca să depășească. Șoferul a virat brusc spre stânga pentru a evita o eventuală coliziune.

— La naiba! a repetat Rebecca înainte ca Kruse să facă ceea ce orice bodyguard în situația lui ar fi făcut. A luat piciorul de pe pedala de frână, a apăsat accelerația și a răsucit volanul spre dreapta. Roțile din față și-au schimbat direcția și au țâșnit precum o săgeată din calea mașinii blindate a prim-ministrului, trecând la un pas de stâlpul de metal care marca drumul spre Piața Lindhagen, iar apoi au intrat direct în balustrada care delimita parcul.

Un bubuit puternic urmat de un sentiment de plutire. O secundă în care forța gravitațională a dispărut și singurul zgomot care se mai auzea era cel făcut de motor.

Apoi totul a devenit negru.

•

Ce circ!

Bolovanul a aterizat fix în mijlocul parbrizului și, când s-a uitat în jos de pe cealaltă parte a podului, a putut vedea Volvo-ul trecând haotic de pe o bandă pe cealaltă. Aproape că a lovit o altă mașină de pe banda stângă, care avea de asemenea luminile albastre pornite, dar a virat apoi deodată la dreapta, țâșnind prin balustrada de pe margine și rostogolindu-se apoi de câteva ori.

A băgat scuterul în viteza întâi, a traversat șoseaua și, aplecat peste balustradă și-a scos camera și a dat zoom în direcția rămășițelor dintre copaci. Volvo-ul stătea pe loc și nu se vedea

nici urmă de mișcare în jurul lui. Acoperișul părea boțit. Nu părea a fi prea plăcut să te afli acolo înăuntru în acest moment.

Dar cui îi păsa?

Pentru că acum era *the new number one, the Master of the Game*!

Mission completed, s-a gândit el cu exaltare. Trei mii de *fucking points* și aproape douăzeci și cinci de mii de coroane în cont, pe lângă toate celelalte. Se întreba cine naiba era cel care se afla în mașină? Probabil vreo persoană sus-pusă, dar cine? Ei, cu siguranță avea să afle de îndată ce pornea calculatorul. Acum trebuia doar să ajungă acasă și să se bucure de ovațiile fanilor.

A băgat scuterul în viteză, s-a uitat repede peste umăr și a demarat în mare viteză. Lovitura a fost atât de puternică, că a zburat înapoi, în parapet. Roata din față, distrusă, s-a blocat, iar HP nu a mai apucat decât să își ridice mâinile în față drept scut, înainte de a ateriza în nas pe șosea.

A simțit cum pielea din palme i s-a jupuit la contactul cu asfaltul și cum o durere arzătoare dinspre antebraț i-a străpuns tot corpul. Casca a scârțâit puternic și respirația i s-a tăiat.

Dar nu și-a pierdut cunoștința, nu de tot cel puțin. Auzea voci, țipete, care veneau probabil de la idiotul care-l lovise. Apropo, de unde naiba venise individul?

„Trebuie să mă ridic, se gândea el. Trebuie să plec de aici.”

Dar corpul nu îl asculta. Nu putea nici măcar să-și ridice capul de la pământ. Craniul său părea făcut din ciment, îi era pur și simplu imposibil să îl miște sau să-l întoarcă. Era paralizat? Infirm?

Fuck, fuck, fuck!!!

A încercat să deschidă încet gura pentru a trage aer în piept. Dar gândurile îi erau într-o totală dezordine și totul s-a desfășurat în slow motion. Vocile se apropiau din ce în ce mai mult și deveneau din ce în ce mai clare.

„... Tipul ăsta... a lovit ceva... Volvo-ul acela de jos... sunat la poliție”.

Deodată și-a revenit din paralizie și a reușit să respire adânc. Durerea a venit parcă de nicăieri. Capul, picioarele, mâinile îl dureau, însă sentimentul îl bucura într-un fel. Dacă simțurile nu îl părăsiseră, însemna că nu e paralizat, cel puțin așa părea logic.

Privirea i s-a limpezit puțin și, cu coada ochiului, a văzut mai multe siluete întunecate aplecate asupra lui.

De undeva din depărtare se auzeau sirene.

A încercat să se ridice și de această dată lucrurile au decurs mai bine. A ridicat o mână spre bărbați pentru a primi ajutor, dar niciunul din ei nu s-a mișcat. Și deodată a văzut acele lumini albastre exact lângă el.

— El a fost! a țipat una dintre siluete, dar HP nu știa prea bine cine. Cu greu s-a ridicat în genunchi. Deodată, cineva l-a apucat de ambele mâini și în secunda următoare se afla aplecat pe capota unei mașini.

— Fără prostii, băiete! i-a țipat o voce autoritară în ureche. Ești reținut pentru tentativă de omor.

Și pentru câteva secunde s-a simțit ca și cum avea optsprezece ani din nou.

8.

Hardball

Lumini albastre, asta își amintea. O mulțime de lumini albastre. Dar asta era cam tot.

Rebecca avea doar câteva amintiri vagi legate de acțiunea de salvare. Partea de început în care pompierii au întors mașina și au tăiat acoperișul pentru a-i putea scoate era doar o imagine îndepărtată. Îi apăreau în fața ochilor doar fragmente din drumul către spital în ambulanță, probabil spre Sankt Göran. O mască cu oxigen pe față, gâtul imobilizat într-un guler cervical. Dureri de cap și în piept. O ustura fața. Oameni în halate albe și verzi. Pași grăbiți și ordine urgente. Câteodată i se părea că auzea voci cunoscute printre toate acele glasuri străine, dar nu era sigură. Se chinuia să audă ce spuneau, dar oricât se concentra, cuvintele se transformau într-un zumzăit monoton. Lucrurile au început să prindă contur în jurul său abia după ce a ajuns într-o cameră de spital, iar doctorul a început să o examineze.

— Noroc! a fost unul dintre primele cuvinte pe care le-a înțeles în totalitate. Ai avut noroc, Rebecca.

Nu înțelegea foarte bine la ce se referea.

Ce noroc?

Cineva le lovise parbrizul și doar datorită stăpânirii de sine a lui Kruse nu se ciocniseră de mașina în care se afla prim-ministrul, reușind astfel să evite o catastrofă.

Apoi au intrat cu vehiculul prin parapetul de pe margine, iar mașina s-a transformat într-o grămadă de fiare vechi din care au fost scoși cu greu.

Deci la ce se referea acest idiot, mai exact, când a spus că avusese noroc?

— Comoție cerebrală, câteva răni deschise la cap și față care vor avea nevoie de suturare și, pe lângă asta, câteva lovituri la coaste. Dar asta e cam tot. Dacă te gândești la ce s-ar fi putut întâmpla, aș îndrăzni să spun că ai avut noroc! a concluzionat el și i-a răspuns, totodată, la întrebare.

— Și colegul? s-a încumetat Rebecca să întrebe, deși se simțea de parcă avea atât capul, cât și gura pline de bumbac. Ce s-a întâmplat cu Kruse?

— Din păcate nu a avut același noroc. Câteodată nu este un avantaj să fii mare și greu – de exemplu în cazul de accidente auto.

Doctorul și-a așezat mai bine ochelarii pe nas și i-a aruncat o privire pedantă. Deodată și-a simțit capul pe punctul să explodeze și, timp de câteva secunde, s-a gândit să-și scoată Sig-ul de la curea și să-l mai întrebe o dată, însă nu la fel de politicos acum. Și-a mușcat limba, în schimb, și a așteptat cu răbdare răspunsul.

Doctorul își răsfoia fișele.

— Răni la cap, fracturi de brațe și la coaste sunt singurele vești pe care le avem momentan. Colegul tău se află încă la terapie intensivă. Se pare că acoperișul s-a îndoit mai tare pe partea sa.

S-a uitat către el și a zâmbit.

— După cum am zis, tu ai avut…

— Noroc, l-a întrerupt Rebecca, stăpânindu-și încă o dată dorința de a-și scoate arma, de această dată pentru a-i zbura capul.

•

Lumini albastre, cătușe, apoi un loc pe bancheta din spate într-o mașină de poliție. Trebuie să fi fost prin apropiere.

Și-a adus deodată aminte că mulți copoi obișnuiau să-și bea cafeaua la Shell, care se afla nu departe de locul accidentului.

Tipic pentru el, atâta ghinion!

Ambii polițiști îmbrăcați în civil erau băieți solizi cu capetele rase și cefe late. Unul din ei stătea lângă el, iar celălalt la volan.

— Aha, deci tu ești genul de om care aruncă cu pietre în mașini de poliție, a spus gorila numărul unu, imediat ce au pornit la drum.

HP nu a răspuns, aici, mai mult ca oriunde, era cazul să își țină gura. Capul îl durea și îi venea să vomite. Faptul că avea mâinile încătușate la spate nu îi alina deloc durerea de antebraț.

Copoii au zâmbit sarcastic și au făcut schimb de priviri în oglinda retrovizoare. Au deschis girofarul și au pornit spre Kungsholm. Următoarea oprire, Secția de Poliție Kronoberg.

Ce rahat!

Totul se dusese naibii. Fusese neglijent și nu se asigurase destul de bine. Cât de prost putuse să fie?

A înghițit de câteva ori în sec pentru a-și ține sub control starea de greață. Acum trebuia să rezolve problema și să ceară un avocat din oficiu cât de curând. Cunoștea rutina. Nu avea sens să discute cu idioții din mașină, ei erau doar niște pioni.

— Ți-a mâncat pisica limba? a întrebat gorila numărul unu pe un ton provocator deprimându-l și mai mult pe HP

HP nu s-a abătut de la plan, ținându-și gura închisă.

— Nicio problemă, frate! a spus polițistul și i-a mai aruncat o privire colegului aflat pe locul din față.

Lovitura a venit de nicăieri, un croșeu de stânga trebuie să fi fost, iar HP nu a avut nici măcar ocazia să se apere. Doar *poc*, direct în bărbie, și capul i s-a izbit de geam.

— Ce naiba fa...! a apucat el să spună înainte că următorul pumn să-l lovească.

O dreaptă direct în față de această dată, și HP a simțit deodată cum i-a trosnit nasul.

„Nu-i posibil, asemenea lucruri se întâmpla doar în filme!” s-a gândit el cuprins de frică înainte ca cea de-a treia lovitură să-i încețoșeze câmpul vizual.

Când și-a revenit, se aflau deja în garaj și polițiștii tocmai se pregăteau să-l scoată din mașină. Uși de metal, un lift și vreo două cămăși albastre care au trecut în grabă pe lângă el, apoi un coridor luminat, cu linoleum bej. Uși, voci, pași grăbiți și, în cele din urmă, o cameră mică pentru interogatoriu.

Cătușele i-au fost date jos și bunurile pe care le-au găsit asupra lui, puse pe masă. Cheile de la casă, buletinul și câteva bancnote mototolite de douăzeci, împreună cu telefonul, bineînțeles.

Îi curgea sânge din nas, iar una din gorile i-a aruncat un șervețel înainte de a se trânti pe scaunul din fața lui.

HP a reușit să se adune și să-și recapete cât de cât respectul de sine.

— Vreau un avocat, a zis el, ultimul cuvânt auzindu-se mai mult „abocat”, din cauza nasului vătămat.

Gorila doar a rânjit.

— Nu se aude? Vreau un avocat, a repetat el, de această dată mai puțin nazal, în timp ce-și freca urmele roșii de pe încheieturile mâinilor.

Gorila s-a ridicat în grabă și HP s-a chircit involuntar în scaun. Polițistul i-a simțit frica și a început să zâmbească batjocoritor, îndreptându-și degetul mare și păros către el.

— Văd că-ți ții pliscul deocamdată, amice, i-a spus copoiul apăsat, pe un ton amenințător, care nu lăsa loc de interpretări.

HP s-a hotărât să-i asculte sfatul și să revină la planul său de mai devreme. Cel care avea să îl interogheze trebuia să ajungă în orice clipă și toată vorbăraia asta inutilă avea să ia sfârșit.

Ușa s-a deschis după câteva minute un alt bărbat a intrat în încăpere, și el îmbrăcat civil. Tipul ăsta era mai scund, cu ochelari și mai slăbuț decât cele două matahale, dar era clar cine lua aici hotărârile.

Bărbatul s-a uitat la fața tumefiată a lui HP și i-a aruncat o privire nemulțumită colegului său.

— Poți pleca acum, Wiklander, tu și Molnar nu aveți un raport de completat?

Cei doi malaci au bolborosit ceva, dar au ieșit imediat din încăpere, după ce i-au aruncat lui HP o privire amenințătoare.

HP a înclinat din cap cu satisfacție. Acest bărbat era mult mai pe gustul lui.

Tipul cu ochelari de soare i-a întins mâna.

— Bolin! a spus el scurt în timp ce se salutau. Tu ești Henrik Pettersson, zis și HP, nu-i așa?

HP a continuat să dea din cap în semn de aprobare.

— Voi da drumul la reportofon acum, așa că vom relua prezentările, dar de această dată vreau să răspunzi cu voce tare, ai înțeles?

HP a ridicat din umeri. Orice s-ar fi întâmplat avea de gând să spună o singură propoziție.

Bolin a pornit magnetofonul, care se afla în fața lor pe masă.

— Interogatoriu cu Henrik HP Pettersson, suspectat de tentativă de omor sau acte de vătămare gravă împotriva oamenilor legii la intersecția străzii Drottningholm cu Essingedel. Inspectorul criminalist Bolin conduce interogatoriul, care începe la ora 23:12. Deci, Henrik, îmi poți spune cum pledezi?

HP a oftat. Odată cu plecarea gorilelor, ordinea a fost reinstaurată și se simțea din nou ca în poala mamei. Au început să i se limpezească gândurile și acea durere apăsătoare s-a transformat într-una surdă.

— Pledez nevinovat și voi vorbi doar în prezența unui avocat! a rostit el cât mai clar posibil, aplecându-se în față pentru a se asigura că banda înregistra fiecare silabă. Vreau un avocat deci, în plus aș dori să raportez un abuz din partea acelei gorile, Wiklander parcă.

Și-a frecat demonstrativ nasul umflat, în timp ce o bucată de șervețel se afla încă înfiptă într-una din nări. Bolin nu părea să-i fi luat în considerare dorințele.

— Un avocat, deci, i-a explicat HP încă o dată, văzând că discursul lui de până atunci nu păruse să funcționeze.

Oare toți polițiștii erau la fel de grei de cap?

Brillan Bolin încă se holba la el de pe cealaltă parte a mesei. Apoi, polițistul a zâmbit ușor, dar HP știa că era ceva în neregulă cu acel surâs de reptilă care îl speria mult mai mult decât o făcuseră cei doi malaci în mașină. Și-a adus deodată aminte de un documentar despre șerpi veninoși pe care îl văzuse pe Discovery. Cum se opreau pentru a aștepta, în timp ce prada lor speriată își aduna puterile într-o ultimă încercare de a scăpa, după ce a fost mușcată cu sânge rece.

A început să tremure. Bolin s-a aplecat fără grabă și a închis magnetofonul.

— Ascultă cu atenție, Pettersson, a spus el cu o voce joasă, este clar că nu înțelegi situația urâtă în care te afli, așa că permite-mi să-ți explic. Te-ai dus cu scuterul la Lindhagen, te-ai oprit pe podul de deasupra străzii Drottningholm și, dintr-un rucsac frumos decorat cu numele tău, ai scos un bolovan pe care l-ai aruncat prin parbrizul unei mașini de poliție care trecea pe dedesubt. Ambii polițiști se află la spitalul Sankt Göran, unul din ei în stare gravă, deci, cu puțin noroc, te poți numi ucigaș de polițist până la sfârșitul serii, a rezumat el cu același zâmbet neplăcut pe buze.

HP a devenit deodată palid, dar a continuat să-și țină gura.

OK, bănuise că ținta era o mașină de poliție, lumina albastră îi indicase acest lucru încă de dinainte de a arunca piatra, ce naiba, credeau că-i prost, sau cum? Pe de altă parte, nu se gândise atât de mult la consecințe, *so what*?

Dacă erai copoi trebuia să îți asumi niște riscuri, citise acest lucru în ziar. Era vina lui că goneau cu așa o viteză? Cea legală nu era cumva de șaptezeci la oră? Volvo-ul avea cel puțin o sută, deci, într-un fel, nu erau răspunzători de modul în care au

decurs lucrurile? S-a uitat pe furiș la telefonul său mobil, care se afla pe masă în fața sa. Era întors cu ecranul în sus, dar el știa oricum ce se afla pe partea din spate. Numărul o sută douăzeci și opt, unul dintre cei aleși, acesta era el, iar regula unu era valabilă indiferent de circumstanțe.

Dar, apropo, nu prea auzise ce spusese Brillan despre rucsac. Numele lui? Bolin trebuie să îi fi citit gândurile, deoarece, ca de nicăieri, a scos la iveală rucsacul și l-a trântit pe masă.

HP s-a holbat pentru câteva secunde la el, dar apoi l-a apucat de bretele și l-a tras spre el. L-a deschis. Era gol, în afară de puțin nisip.

Deodată a simțit cum i s-a ridicat părul pe spate. Pe căptușeala rucsacului se afla o etichetă de care aproape uitase. O bucată de panglică imprimată, care putea fi comandată și pe care orice mamă grijulie i-o cosea copilului ei pe diverse lucruri pentru ca acestea să nu dispară. Toate mamele în afară de a lui, deoarece ea era din ce în ce mai des înlocuită de Maj-Britt și acel rucsac a fost primul și ultimul lucru cu numele său imprimat chiar de el însuși la cursul de lucru manual.

Îi aparține lui Henrik Pettersson 08-6636615, era textul scris cu litere albastre.

HP a încremenit. Ultima oară când văzuse rucsacul acesta se afla agățat în dulapul său din dormitor, era foarte sigur de asta.

— Cu alte cuvinte, nu ești chiar cel mai inteligent conspirator cu care am avut de-a face, a concluzionat Bolin, întrerupându-i gândurile. În plus, avem bolovanul pe care sunt cel puțin două amprente perfecte care, cu siguranță, se vor potrivi cu ale tale.

S-a aplecat în față către HP, care era alb ca varul.

— După câte văd te ții ferm pe poziții, Henrik micuțule. Ce ai de spus despre acest rucsac? întrebă inspectorul, dând drumul la bandă.

În capul lui HP era haos.

De ce îi furase cineva rucsacul pentru a-l atârna pe pod?

Mașina care îl lovise apăruse de nicăieri, aproape ca și cum ar fi stat ascunsă exact după curbă, pândindu-l.

Dar cine ar fi vrut să-i însceneze ceva atât de groaznic? Bineînțeles, avea dușmani, dar nimeni atât de priceput. Deci cine ar fi putut fi? Numărul 58?

Oare Mr. 58 era de asemenea suedez și a reușit să-și dea seama cine îi sufla în ceafă în clasament? Și a sabotat intenționat întreaga misiune?

Nu, scenariul părea prea tras de păr…

Capul i se învârtea de la impact, pumni și noianul de gânduri. Era un haos în mintea lui.

A aruncat din nou o privire fugară spre telefon și a hotărât să nu încalce regula numărul unu, aceea de a-și ține gura.

— Nu am niciun comentariu de făcut și tocmai v-am transmis că aș dori un avocat! i-a repetat el, însă de această dată fără siguranță de sine.

Bolin a oftat și a închis din nou magnetofonul.

— Cum dorești, Pettersson, este, fără îndoială, dreptul tău. Aici se află telefonul, iar cartea cu numere de telefon lângă el. Revin în zece minute.

I-a făcut semn către o măsuță aflată în colțul camerei și s-a ridicat să plece.

— Ai avut un noroc chior că agent Normén a scăpat doar cu răni minore! a adăugat el, stând în pragul ușii. Singurele persoane pe care noi, copoii, le urâm mai tare decât pe ucigașii de polițiști sunt ucigașii de polițiste.

Deodată l-a fulgerat un gând și a simțit cum tot sângele i s-a urcat în cap.

— A-așteaptă!! a țipat el către Bolin, care aproape că închisese deja ușa. Cum ai spus că se numea polițista, c-cea care a fost rănită?

— Normén, a spus Bolin sec. Rebecca Normén.

La naiba, la naiba, la naiba!!! țipa o voce în capul lui HP.

•

Doisprezece copci au fost necesare. Cinci la o tăietură, cinci la cealaltă și restul la față.

Rebecca se privea în micuța oglindă de deasupra chiuvetei din camera de examinare. Două bandaje albe la cap, plasturi peste tot, o vânătaie ușoară pe obraz și ochi roșii și bulbucați de la praful airbagului.

În plus, avea o stare generală de rău, migrene și o durere surdă în coșul pieptului.

Kruse era într-o stare mult mai rea. Se afla încă la terapie intensivă și, conform spuselor Vahtolei, care îi făcuse o vizită

scurtă cu puțin timp în urmă, urmau să îi aducă soția în dimineața următoare.

Și totul doar din cauza ei. Ea era cea care stătea pe locul pasagerului – care ar fi trebuit să dea alarma. Trebuia să-și fi ascultat instinctele, să fi oprit imediat cortegiul și să se reorganizeze. În schimb a ezitat. A pierdut două secunde vitale îngrijorându-se, în loc să se concentreze să ia decizia corectă. Kruse salvase cu siguranță ziua datorită virajului său, dar totodată plătise cu vârf și îndesat greșeala ei.

Rebecca și-a adunat toate lucrurile, vesta antiglonț albastră, care probabil îi salvase coastele, bastonul de polițist și stația, care îi fuseseră luate înainte de a fi pusă pe targă.

O mașină de poliție o aștepta în față pentru a o duce acasă. Interogatoriul putea aștepta până mâine, conform deciziei lui Runeberg. Rebeccăi îi convenea. Nu-și dorea decât să ajungă acasă. Să ia una din pastilele alea care te fac knockout pe care le primise contra durerilor și să doarmă cel puțin o zi și-o noapte.

Exact când arunca o ultimă privire în cameră pentru a se asigura că a luat tot, i-a sunat telefonul mobil. Număr ascuns, a constatat ea.

— Rebecca la telefon, a răspuns ea având o mână pe clanța ușii.

— Becca? s-a auzit o voce la capătul firului, iar ea a încremenit. Becca, eu sunt…

— Nu pot vorbi chiar acum, i-a spus ea scurt. Te sun mâine, OK? l-a întrebat Rebecca, încercând să folosească un ton mai prietenos.

— Ehh, bineînțeles, voiam doar să văd dacă ești… bine?

— Cum așa? i-a răspuns ea și undeva, în adâncul ei, tonul lui i-a declanșat un semnal de alarmă.

— Ehh…

Tăcerea s-a instaurat pentru câteva secunde, dar Rebecca a ales să nu o întrerupă.

— Nu știu cum să-ți explic…

— Deci? l-a întrerupt ea, în timp ce presentimentele sale rele deveneau din ce în ce mai puternice.

— Ceea ce s-a întâmplat… la Piața Lindhagen… Deci… nu am vrut sau pfffff… ba da, am vrut, dar nu trebuia să fii tu. Nu mi-am dat seama că erai tu, Becca!

Cuvintele îi ieșeau de-a valma din gură și ea a remarcat cum vocea lui se subția către sfârșit. Deodată a simțit că puterile o părăsesc în intensitate, ca și cum picioarele nu o mai ascultau. Fără grabă, s-a întors în camera de examinare și s-a trântit în patul din care tocmai plecase.

— Fii drăguț și ia-o de la capăt, i-a spus Rebecca cu calm, în timp ce încerca să asimileze ceea ce tocmai auzise.

— Nu a fost ceva serios, un joc aș putea spune. Un joc care a ajuns cam departe.

— Un joc spui.

În vocea ei se simțea oboseala, dar, cu toate acestea, HP nu putea să nu-i simtă totodată și furia din glas.

— Daaaa, i-a răspuns el, gândindu-se cât de stupid suna.

— Deci ai jucat un joc și din acest motiv colegul meu se află la terapie intensivă, aceasta ar fi concluzia?

Părea mult mai nervoasă acum, ca și cum și-ar fi venit în fire după primul șoc.

— Nu asta a fost intenția, ți-am spus deja. Ca cineva să fie rănit atât de grav… Era doar o glumă mai avansată, să-i spunem așa.

Vocea lui era rugătoare, aproape smiorcăită.

— O glumă? Îți bați joc de mine? Ești complet nebun? Ai împlinit 30 de ani, la naiba, și încă vezi viața ca o glumă, te pişi pe tot și îi lași pe alții să sufere consecințele! Dar de data asta s-a dus totul naibii, sau mă înșel?

HP nu a răspuns. În puținele dăți în care ea înjura, era mai bine să-și țină gura, din câte știa.

— OK, acum știi că sunt bine. Unde ești?

Întrebarea era total inutilă. Rebecca știa deja răspunsul. Din ce alt motiv ar fi sunat-o?

Toate acele aiureli despre cum se simțea erau doar o simplă diversiune. Avea nevoie să fie salvat, deși tot ceea ce ea își dorea era să-i rupă capul ăla imatur.

— La Kronoberg, a mormăit el.

Rebecca și-a cuprins fruntea cu cealaltă mână.

— OK, a oftat ea, după câteva momente de gândire. Vom face astfel!

•

Bolin a revenit după exact zece minute.

— Deci, ți-ai găsit un avocat?

HP a dat din cap în semn de negație.

— M-am gândit la ceea ce s-a întâmplat, nu am nevoie de niciun escroc, a bolborosit el cu privirea în pământ.

— Foarte bine! l-a susținut Bolin mulțumit pornind reportofonul.

— Interogatoriul se reia la ora 23:43, după refuzul lui Pettersson de a-și lua un avocat. Așa este, Pettersson?

— Da, așa este.

— Bun, ce ai zice să o luăm de la capăt?

HP a tras adânc aer în piept și s-a uitat pe furiș către telefonul mobil.

— Povestește tot, îi spusese ea și, de obicei, avea dreptate. O ascultase de multe ori, când era vorba de lucruri importante în orice caz, iar ea îl apărase mereu. Îi păzise spatele…

La naiba cu regula numărul unu. Sângele apă nu se face.

— Totul a început în momentul în care am găsit un telefon mobil în tren…

•

— Paznicul de gardă al închisorii.

— Bună ziua, sunt inspector de poliție Rebecca Normén. Eu și colegul Kruse am fost implicați în accidentul de pe strada Drottningholm puțin mai devreme, a spus Rebecca adunându-și forțele.

— Ia te uită, inspector Normén, cât mă bucur să te aud. Am fost îngrijorați pentru tine. Te simți bine?

Rebecca a zâmbit. Nu a recunoscut inițial vocea de la telefon, însă acum nu mai era urmă de îndoială. O veche cunoștință de-a ei era în această seară de gardă la Kronoberg, prima veste bună pe care o primise pe ziua de astăzi.

— Bună, Mulle! Da, mulțumesc, câteva vânătăi și o durere de cap insuportabilă, dar cam atât. Din păcate lucrurile nu stau la fel de bine pentru colegul Kruse.

— Da, am auzit, am avut trei mașini la locul accidentului când pompierii v-au scos de sub acea grămadă de fiare vechi, iar băieții au fost sceptici în legătură cu supraviețuirea lui Kruse, i-a răspuns Mulle pe un ton mult mai grav. Nu putem decât să-i ținem pumnii momentan. Ai nevoie de ceva anume, sau doar ai sunat pentru a ne lua o piatră de pe inimă?

— Nu, aș dori să mă ajuți cu ceva, Mulle, e vorba de o problemă foarte delicată.

— Ia zi! i-a răspuns el foarte bine intenționat și Rebecca a tras adânc aer în piept înainte de a continua.

— Băiatul pe care l-ați arestat, Henrik Pettersson… Este fratele meu mai mic.

•

HP a făcut exact cum i-a spus Rebecca. A povestit totul. Sau, în orice caz, aproape totul…

Din motive clare, a evitat să nu menționeze incidentul cu grenada M84 de la Kungsträdgård, dar în rest a povestit absolut tot, chiar și despre ușa din strada Birka.

Faptul că s-a descărcat l-a făcut să se simtă bine.

Bolin a înclinat din cap aproape pe tot parcursul interogatoriului, din când în când i-a mai pus câte o întrebare, dar în general a tăcut din gură.

Când au terminat, era deja trecut de ora unu noaptea.

Bolin a raportat ora, după care a închis magnetofonul.

— A fost o poveste al naibii de interesantă, Pettersson, a concluzionat el în timp ce se ridica. Vom verifica anumite lucruri și apoi vom discuta din nou mâine-dimineață. Cineva va veni în scurt timp să te ducă în celulă.

HP a încuviințat din cap. O noapte în arest nu era mare lucru pentru el.

Been there, done that…

Dar trecuseră deja cincisprezece minute de când Bolin plecase și începea să-și piardă răbdarea.

Ce naiba s-a întâmplat cu gardianul?

Era obosit, capul și nasul îl dureau și, în plus, gura începea să i se usuce din nou.

Încă două minute, apoi avea de gând să scoată capul pe coridor și să se facă auzit.

În trecere a observat că telefonul său se afla încă pe masă, alături de celelalte lucruri.

Ledul clipea roșu.

•

— M-ai cam pierdut, Normén, ai spus cumva că ți-am arestat fratele mai mic?

— Din păcate da, Mulle. Henke e un tip de treabă, însă incredibil de imatur și, în plus, parcă are magnet la belele, dacă înțelegi ce vreau să zic…

Polițistul a râs timid drept răspuns.

— Oaia neagră a familiei, să înțeleg…

— Exact! l-a mințit ea.

— Știi cumva motivul pentru care a fost reținut? Avem de ales dintre mai mulți scandalagii în această seară.

Rebecca a ridicat din sprâncene. Mulle se apropia, într-adevăr, de pensie, dar nu părea să aibă vreo problemă cu memoria.

— Numele lui este Henrik Pettersson și a fost reținut pe motiv că a aruncat acel bolovan înspre mașina în care eu și colegul meu ne aflam.

S-a lăsat liniștea pentru câteva secunde.

— Îmi pare rău, Normén, dar din câte știu nu a fost prins cel care v-a atacat. Mașinile de poliție încă îl caută pe acel nenorocit. Conform registrului, nu avem în custodie niciun Pettersson, deci mă tem că fratele tău ți-a făcut o glumă.

Deodată nu a mai știut ce să creadă, apoi a simțit cum sângele îi clocotește de mânie.

Ce naiba urmărea Henke, de fapt?!

•

Ledul clipea în continuare insistent și, dintr-un anume motiv, cel mai probabil din reflex, HP a luat telefonul și celelalte lucruri când s-a ridicat pentru a verifica ușa.

A apăsat pe clanță.

Ușa era descuiată.

A deschis-o și, spre mirarea sa, se afla singur pe un coridor întunecat.

— Hei! a țipat el cu o voce șovăielnică. Este cineva aici?

Niciun răspuns.

Deodată l-a cuprins teama. Această situație îl înfricoșa mult mai mult decât momentul în care a fost urcat în mașină de cei doi malaci sau decât zâmbetul rece și viclean ca de reptilă al lui Bolin. Locul acela sumbru era pentru HP nici mai mult nici mai puțin decât *twilight zone*.

Coridorul era complet pustiu, nu se auzea niciun zgomot și singurul lucru care se vedea era o serie de uși închise identice cu cea pe care tocmai o deschisese. În celălalt capăt al culoarului clipea un semn verzui care indica ieșirea. Acel led i-a adus aminte de telefon.

Și-a îndreptat atenția către el și a apăsat pe ecran. Deși bănuia ce scria în mesaj, avea un gol imens în stomac.

Jucător 128.
Ai încălcat regula numărul unu și, prin urmare,
începând de acum, ești exclus din joc!
Punctele tale și banii rămași sunt confiscați.
Te rugăm frumos să lași telefonul în acest loc
și să te abții de acum încolo de la a povesti cuiva despre Joc.
Încălcarea repetată a regulii numărul unu
va atrage după sine consecințe grave!

Coordonatorul de Joc

Cu un clic puternic, lumina din camera în care tocmai fusese s-a închis.

•

Acasă, s-a gândit ea.

Nu-și dorea nimic altceva decât să ajungă acasă. Hainele jos și un duș rapid pentru a scăpa de amestecul lipicios de sânge și transpirație. Un pumn de pastile și, apoi, somn, al naibii de dulce somn.

Însă nu a fost atât de simplu. Evident, era din vina lui Henke.

A încercat să-l sune pe numărul de acasă, dar abonamentul îi fusese suspendat. Același lucru era valabil și pentru celelalte două numere pe care i le dăduse. Idiotul de frate-său era de negăsit, lucru care nu făcea decât să-i sporească mânia.

Ce îi spusese el de fapt?

A încercat să își aducă aminte exact ordinea cuvintelor lui, dar era aproape imposibil. Recunoscuse, în orice caz, că el a fost cel care aruncase bolovanul. Dar cum naiba putea ști că ea se afla în mașină? Era cumva un mod elegant de a-și lua revanșa?

Nu, în secunda imediat următoare și-a dat seama că acest gând era prostesc. Indiferent de ceea ce nu mergea bine în relația ei cu Henke, el nu ar fi rănit-o niciodată cu bună știință. Deci despre ce era de fapt vorba?

— La Kronoberg, îi spusese el, dar s-a dovedit a nu fi așa. Pentru a fi sigură, a sunat și la Södermalm și Västerort, dar nimeni nu avea în custodie vreun Henrik HP Pettersson.

O mințise?

Era posibil să o fi mințit, acest lucru se întâmplase deja de nenumărate ori. Dar a simțit ceva în glasul lui, ceva... și-a dat seama că era prostesc să folosească acest cuvânt atunci când vorbea de Henke, dar nu mai conta. Ceva... real. Ca și cum el credea cu adevărat că era prizonier. Și-a dat deodată seama că nu va primi răspuns la niciuna din întrebările acestea înainte de a-și găsi fratele mai mic.

Întrebarea era unde locuia?

•

A început să fugă. Inițial din cauza panicii. De-a lungul acelui coridor întunecat până a ajuns la ușă nu a simțit nimic altceva decât frica pură la gândul că ar fi putut fi încuiată. Apoi a răsuflat ușurat după ce a deschis-o și a ajuns pe casa scării.

Scări din piatră coborâte prin beznă, nenumărate coridoare neluminate. Ecoul pașilor lui răsunând printre pereții de beton. Și, în sfârșit, o ieșire.

Umiditatea aerului din timpul nopții îi îngreuna fuga, dar pentru el nu conta. A traversat strada doar pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de acel coridor. A aruncat repede o privire peste umăr și apoi încă una pentru a fi sigur.

Deodată a simțit un covor moale de iarbă sub picioare și a avut nevoie de câteva secunde bune pentru a se putea orienta. Copaci mari și negri își întindeau ramurile către cerul plin de stele de deasupra sa și, drept în față, un gard mic de fier îngrădea câteva pietre de morminte.

Se afla în parcul Kronoberg, în cimitirul evreiesc. Doar la un bloc distanță de acel loc în care crezuse tot timpul că se afla.

Picioarele lui mergeau singure. A urcat dealul, a străbătut parcul și încet, încet, a ieșit în strada Polhem. Corpul vestic al clădirii poliției se afla chiar în fața lui. Pentru câteva secunde a luat în considerare posibilitatea de a înainta spre strada Kungholm, de a bate la ușile de aramă și a se preda. Dar înainte de a apuca să ia o decizie, picioarele îl purtaseră deja către Fleming și apoi către oraș.

Capul i se învârtea, picioarele loveau zgomotos asfaltul.

Tronc-tronc-tronc.

Acest sunet monoton l-a liniștit puțin. Vâjâielile din capul său s-au domolit și panica a scăzut încet, încet în intensitate.

Tronc-tronc-tronc.

O înscenare!

Tronc-tronc-tronc.

Totul a fost o nenorocită de înscenare!

Tronc-tronc-tronc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că totul fusese bine plănuit de dinainte. Chiar și lui i se păruseră puțin cam mult cele trei mii de puncte doar pentru a arunca un bolovan într-o mașină, chiar dacă era vorba de niște polițiști.

Și avusese dreptate!

Piatra, mașina, polițiștii – toate astea se aflau în plan secund, precum un preludiu. Misiunea, cea adevărată, îl viza direct. Un fel de evaluare, s-ar putea spune.

Sau un examen…

Doar câteva persoane sunt calificate pentru acest nivel…

L-au testat pentru a vedea dacă avea ceea ce era necesar. Dacă putea face fața furtunii ce îl aștepta acolo sus, în top.

Și rezultatul, *ladies and gentlemen*?

O dăduse în bară. Rău de tot.

9.

I lost the Game

— OK, Rebecca, am discutat detaliile de câteva ori, dar puteți vorbi puțin mai mult despre cum vă simțiți?

Abia s-a putut abține să nu-și dea ochii peste cap. Cum se simțea?!

Bolboroseli tipice pentru un psiholog, pe care le auzise deja de mii de ori și care niciodată nu duceau la nimic pozitiv.

Chiar voia să audă adevărul?

Că se simțea ca naiba?

Și chiar dacă ar fi fost complet sinceră și i-ar fi povestit întreaga poveste și și-ar fi analizat în profunzime sentimentele, gândurile, nedumeririle – ar fi ajutat la ceva? Ar fi putut da timpul înapoi? Puțin probabil, așa că cel mai bine era să își pună bine cunoscuta mască.

— Mulțumesc, mă simt chiar foarte bine! a spus ea afișând un zâmbet de complezență.

S-a uitat pe furiș la ceas, aproximativ douăzeci de minute trecuseră din interogatoriu și nu avea să scape cu mai puțin de jumătate de oră.

Rebecca însăși insistase să îl întâlnească pe Anderberg încă de la ora opt. Voia să scape de o grijă și apoi să plece cât mai repede spre casa din Maria Trapp înainte ca somnorosul ei frate să apuce să-și deschidă ochii albaștri…

Anderberg mormăia și își răsfoia foile.

— Ați avut ocazia de a vorbi și cu altcineva despre ceea ce s-a întâmplat? Prieteni, familie, colegi, poate?

Se uita la ea pe deasupra ochelarilor săi de citit.

— Nu! s-a grăbit ea să răspundă, dar și-a observat imediat greșeala, încercând să o corecteze. Nu, nu am apucat să vorbesc cu nimeni încă, s-a întâmplat abia azi-noapte și am vrut să discut întâi cu dumneavoastră.

Un mic zâmbet alături de această nevinovată minciună era oare de ajuns?

Frumoasă salvare! s-a gândit Anderberg.

Deșteaptă fată, dar nu destul de deșteaptă pentru a-l juca pe degete tocmai pe el, în orice caz, nu a doua zi după o întâmplare atât de tulburătoare precum cea prin care tocmai trecuse. Mașina făcută zob, iar colegul la terapie intensivă, asemenea lucruri nu puteau fi trecute atât de ușor cu vederea.

În doar două săptămâni era deja a doua oară când se întâlneau, iar neliniștea lui în ceea ce o privea nu părea să se diminueze. Aparent, Rebecca reacționase din nou pozitiv, dar de această dată nu părea deloc stăpână pe sine.

Spre deosebire de discuția lor precedentă, părea acum un robot, se purta ca și cum era setată pe pilot automat. Nu era un semn pozitiv. Dacă nu reușea să o facă să-și deschidă sufletul și să-și exteriorizeze sentimentele de această dată, lucrurile aveau să se schimbe, iar raportul lui urma să fie mult mai ușor de scris. Văzuse polițiști mai duri decât ea cedând psihic din cauza unor întâmplări nediscutate și nu dorea să adauge și numele Rebeccăi pe acea listă neîmbucurătoare.

— Dar aveți pe cineva cu care să puteți discuta în caz că este nevoie? Câteodată pot trece câteva zile de la un astfel de accident, înainte ca gândurile negre să iasă la suprafață. Vă las, bineînțeles, numărul meu, dar este important să vă deschideți și față de alte persoane, față de familie și prieteni, a continuat el.

Rebecca l-a aprobat fără a mai scoate vreun cuvânt.

— Sunt probleme din acest punct de vedere?

S-a uitat din nou la ea pe deasupra ochelarilor.

Rebecca a oftat adânc și s-a străduit să pară cât mai calmă.

— Nu, nu am.

Anderberg a încuviințat din cap și a început din nou să-și răsfoiască foile.

— Un anume Henrik Pettersson este trecut în lista dumneavoastră ca rudă apropiată, este partenerul dumneavoastră de viață?

Aproape că a sărit de pe scaun! Fără îndoială, Anderberg nu era fraier.

Tocmai vorbeau liniștiți fără a spune lucrurilor pe nume, când deodată, pe neanunțate, *pac*, o lovise direct în punctul slab. Evident, apărarea ei se cam clătina, deci era necesar să-și cântărească fiecare cuvânt...

A tras aer adânc în piept. „Liniștește-te, Normén!”

— Henrik este fratele meu. Normén este numele de fată al mamei, l-am preluat… și și-a mușcat buza. După ce a murit, a încheiat ea cu un zâmbet îndurerat.

Psihologul a dat din cap în semn de aprobare.

— Deci dumneavoastră și fratele sunteți apropiați?

— Nu mai suntem, s-a trezit ea deodată spunând.

La naiba, lipsa somnului și durerea de cap își spuneau cuvântul, în plus, Anderberg nu era un oarecare. Astăzi era neobișnuit de greu să țină garda sus, mai ales pentru că în mintea ei deja se vedea bătând la ușa lui Henke. Trebuia să se reculeagă și să adopte o nouă tactică.

— Ați vrea să vorbiți despre asta?

Anderberg o mirosise. Nu îi rămânea decât să-și cântărească bine cuvintele înainte de a le rosti.

Rebecca a ridicat din umeri pentru a câștiga câteva secunde de gândire. Ce naiba să-i spună?

„Nu, dragă doctor de nebuni, nu am absolut niciun chef să vă povestesc despre micuțul meu frate, un pierde-vară care nu se dă înapoi de la nimic și distruge tot ce-i iese în cale, dar căruia îi datorez viața”.

— Am avut o viață grea, a spus ea, în schimb, în speranța că niște destăinuiri profunde, dar inofensive îl vor face să se piardă în detalii.

Anderberg a încuviințat din cap, vizibil interesat să afle mai multe.

— La început era mai mult din cauza tatii. Dar apoi, a tras-o și pe mama după el, ca să zic așa. Mai ales de când s-a îmbolnăvit.

A tras aer adânc în piept înainte de a continua.

— Tata era un caz aparte. Era mult mai în vârstă decât mama când s-au căsătorit. Apartamentul era al lui și își formase deja niște obiceiuri bine înrădăcinate. Totul trebuia să decurgă așa cum voia el până în cel mai mic detaliu și, deseori, se enerva pentru lucruri mărunte. O pereche de chei care nu se aflau la locul lor sau o pată pe oglinda din baie erau de ajuns pentru a-i provoca o criza de isterie. Când era acasă umblam în vârful degetelor pentru a nu-l supăra sau deranja. Henke, fratele meu, este cu trei ani mai mic decât mie… mine! se corectă ea. Când treceam prin vremuri grele, ne aveam unul pe celălalt. Eu îl protejam, îi alinam durerile sau ieșeam cu el la plimbare până

când se calmau apele. Ne-am sprijinit unul pentru celălalt, aș putea spune.

Rebecca a început să zâmbească fără a-și da seama.

— Îl luam după mine peste tot unde puteam, îmi displăcea gândul de a-l lăsa acasă singur cu tata. Nu se știa niciodată ce se putea întâmpla și, dacă ceva chiar se întâmpla, vina cădea mai mereu pe frățiorul meu, probabil pentru că era cel mai mic și vulnerabil membru al familiei. Tata nu era niciodată iertător cu atât mai puțin după câteva pahare de alcool și, deși mama încerca din răsputeri, nu îndrăznea niciodată să îl înfrunte în mod direct, să fie de partea noastră atunci când cearta izbucnea. A simțit destul consecințele pe propria piele. Pe mine, în schimb, tata nu m-a atins niciodată. Eram, într-un fel, protejată, în generația lui fetele mici nu era niciodată lovite, probabil că acesta este și motivul pentru care simțeam că este de datoria mea să-l apăr pe Henke?

Rebecca a ridicat din umeri și l-a văzut pe Anderberg încuviințând din cap în semn de încurajare.

Fără îndoială, psihologul mușcase momeala. În plus, a observat spre uimirea ei că putea continua povestea fără probleme…

— Henke a fost cu adevărat răbdător de-a lungul timpului, nu se plângea niciodată, deși trebuia să se joace jocuri de fete. Câteodată îl luam drept păpușă și îl îmbrăcam în diferite costumații, împreună cu celelalte fete. Ne jucam de-a mama, tata și copilul… tot ceea ce ne lipsea acasă.

A zâmbit din nou, uitându-se gânditoare în pământ.

Psihologul a lăsat-o în pace, ba chiar părea foarte mulțumit.

Ce ironie, tot ceea ce a încercat să ascundă până acum a devenit deodată alibiul perfect. O nouă metodă de autoapărare, când cea veche dădea greș. Nu mai vorbise despre aceste lucruri de mai bine de… da, treisprezece ani și îi făcea chiar bine să se confeseze.

S-a uitat repede la ceas, cele douăzeci și cinci de minute trecuseră. Acum nu mai trebuia decât să încheie ședința și să ajungă repede la metrou. Să revină la treburile ei.

— Dar acum, ca adulți, vorbiți mai rar?

Tonul lui era prietenos, mai mult încurajator decât întrebător.

Rebecca a dat din cap în semn de aprobare.

— Da, din păcate nu am prea mai ținut legătura după ce m-am mutat. Tata se dusese pe neașteptate cu un an înainte, iar Henke avea șaisprezece ani. M-am gândit că s-ar afla în siguranță cu mama. În plus, ea era grav bolnavă la acea vreme și stătea mai mult în pat. Eu cunoscusem un băiat și ne-am mutat împreună. Prima dragoste, înțelegeți…

Rebecca a ridicat cu nonșalanță din umeri.

— În general eu avusesem grijă de întreaga gospodărie și, în plus, de mama mea, așa că am considerat că era vremea ca Henke să preia hățurile și să fie bărbat în casă… Eu și prietenul meu le-am găsit un apartament în apropiere de Mariatorget. Mai micuț și mai aproape de spital. Mama a avut parte de îngrijiri la domiciliu pentru ca lucrurile să fie cât mai simple pentru ei. Eu eram îndrăgostită și mă grăbeam să plec de acasă, să scap de toate grijile. În schimb, m-am dus la Dags și Henke s-a simțit puțin exclus. Ca și cum l-aș fi abandonat. Era obișnuit să mă aibă mereu aproape, să fim noi împotriva lumii. În plus, el și iubitul meu nu prea se înțelegeau…

Deodată s-a oprit. Călca pe teren minat și era mai bine să nu se încurce cu o mulțime de minciuni inutile.

— În orice caz, iubirea a ținut doar vreo doi ani și apoi mama a murit de cancer. Henke locuiește în același apartament, dar încă nu am reluat relația în adevăratul sens al cuvântului. S-ar putea spune că ne străduim… a concluzionat ea cu calm.

Majoritatea lucrurilor pe care le povestise erau, de fapt, adevărate. Practic nici măcar nu mințise, doar păstrase pentru ea anumite detalii. Întrebarea era dacă povestea fusese destul de convingătoare.

Anderberg a dat din cap cu empatie, în mod evident mulțumit de faptul că reușise să-i câștige încrederea Rebeccăi.

— Vă mai vedeți din când în când, tu și Henrik?

— Bineînțeles, a răspuns ea zâmbind ușurată. Chiar acum, după ce încheiem aici, mă voi duce să mă întâlnesc cu el.

„Și să-i rup gâtul!” a adăugat ea pentru sine.

•

Oricine ar fi fost cel care suna la ușa lui, era cu siguranță un drăcușor insistent. Încercase să-și acopere capul cu perna, să dea de înțeles că nu este acasă, pentru ca nemernicul să plece. Dar nu. Idiotul de după ușă era mai perseverent ca martorii lui Iehova. El sau ea apăsa pe butonul soneriei la intervale de timp

nemiloase și aproape chinuitoare pentru el, și aceasta de cel puțin zece minute. HP a avut destul timp să le numere.

Întâi, zece secunde de larmă continuă: *rrrrrrrrrrrrrriiiiiiiiiiiiiinnnnnngggggg*!

Apoi zece secunde pauză.

Apoi din nou: *rrrrrrrrrriiiiiiiiiiinnnnnnnnnnggggggggggggg*!

Tot acel zgomot îl înnebunea. În cele din urmă nu a avut de ales, fiind nevoit să se ducă să deschidă ușa.

Roșu la față și îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de jogging pe care îi culesese de pe un scaun în drum spre ușă, a apăsat nervos pe mâner pentru a-i da nenorocitului ceea ce merita. În secunda doi, fără a fi înțeles ce s-a întâmplat cu adevărat, zăcea cu burta în sus pe coridor.

•

Anderberg a crezut tot ceea Rebecca i-a spus… Nu exista nimic care să funcționeze mai bine la psihiatri decât o copilărie nefericită. Psihologul a fost încântat de turnura neașteptată pe care o luase discuția. Îi admirase sinceritatea, îi spusese că era o persoană puternică și îi dăduse voie să înceapă muncă încă din săptămâna următoare. Câteva zile de odihnă erau tot ce-și dorea, avea astfel timp să mediteze la niște lucruri…

I-a luat aproape zece minute să-l ridice din pat. A fost de ajuns să se uite cu atenție prin deschizătura cutiei poștale pentru a-și da seama că era acasă. Deși dormitorul de afla în cealaltă parte a casei, distanța nu era foarte mare, iar sforăielile cu siguranță nu puteau fi trecute cu vederea.

S-a folosit de o veche tactică polițistă. Sonerie: zece secunde de apăsare pe buton, zece pauză, apoi din nou.

Nimeni nu putea suporta acest lucru prea mult timp.

Deodată, l-a auzit alergând înspre hol și s-a dat la o parte din fața vizorului pentru a nu fi văzută. Exact cum se așteptase, Henke avea de gând să deschidă ușa larg și, întrucât Rebecca ținea deja mâna pe clanță, nu era mare lucru ca, în aceeași secundă în care el apăsa pe mâner, ea să împingă dinspre exterior, făcându-l să năvălească pe casa scării. Apoi, în timp ce, năucit, se lupta să-și recapete balansul, a fost nevoie doar de o lovitură ușoară în piept pentru a-l pune la pământ.

Apoi a intrat repede în locuință și a închis ușa în spatele lor.

Tactici polițiste de bază, lecția 1A.

•

— Ce naiba faci, Becca? a protestat el după ce s-a ridicat de la podea și a observat cine era oaspetele nedorit.

— Ar trebui să te întreb același lucru, a spus ea scurt, făcându-i apoi semn în direcția bucătăriei. Ai cafea acasă sau dai toți banii pe alte plante?

Simțise deja prin deschizătura cutiei poștale mirosul dulceag de canabis din apartament.

Henke nu a răspuns. S-a dus, în schimb, în bucătărie înaintea ei și a început să facă un zgomot infernal căutând printre vase.

— Nescafe este OK? a mormăit el, fluturând un borcan de sticlă cu un conținut maro.

— Nu chiar, dar merge…, a răspuns ea și s-a apucat să dea la o parte un teanc de reviste *Metro* vechi de pe unul din scaune.

Apartamentul era un dezastru din ceea ce constatase Rebecca. Haine și diverse fleacuri împrăștiate prin toată casa. Ziare vechi, scrumiere extrapline și pahare murdare peste tot. Pereții erau galbeni și unsuroși de la atâta fum de țigară, iar chiuveta plină de vase murdare demonstra că trecuse cel puțin o săptămână de când fuseseră curățate ultima oară. Situația lui era mult mai rea chiar și decât ultimele zile de viață ale mamei sale. Acest loc arăta clar precum bârlogul unui drogat, în afară de televizorul cu ecran plat și calculatorul pe care le-a zărit în sufragerie.

Cum naiba putea el să locuiască în mizeria asta?

— Deeci… cum o mai duci, soro? a întrebat Henke jenat și cu mai puțini nervi, câteva minute mai târziu în timp ce turna nes în două căni diferite.

— Depinde la ce te referi, i-a răspuns ea scurt. Viața mea în general, sau doar starea mea generală de sănătate?

— Ohhh… știi tu!

Și a îndreptat degetul spre capul ei plin de bandaje.

— După accident deci.

Rebecca a oftat.

— Da, totul este OK, mulțumesc de întrebare. Câteva dureri de cap, vânătăi ușoare și sunt învoită de la lucru pentru câteva zile, dar cam asta e tot.

— Iar colegul tău?

Rebecca a mijit ochii, dar nu i-a scăpat tremurul ușor din vocea lui. În mod indiscutabil, părea puțin îngrijorat, aproape pe bune.

— E mai bine, am sunat azi-dimineață la el și și-a mai revenit. Va supraviețui.

— Mă bucur!

Atât limbajul corpului, cât și tonul vocii lui îi spuneau Rebeccăi că este sincer.

Întrebarea era pentru cine se bucura mai mult? Era aproape sigură că nu pentru Kruse.

— Acum că am terminat cu amabilitățile, poate vrei să fii drăguț și să-mi explici ce s-a întâmplat ieri. Am sunat la trei închisori diferite pentru a te găsi și am fost luată, mai mult sau mai puțin, în râs.

Henke și-a ascuns imediat privirea.

— Nimic, a mormăit el.

— Nimic? a repetat Rebecca, accentuând întrebarea.

— Doar o farsă făcută la beție, băusem câteva beri la Kvarnen și apoi fumasem ceva acasă la niște prieteni. Ne-am uitat cu toții la știri și am văzut că era vorba despre tine. Când ceilalți au auzit că sora mea este polițistă, m-au pus să te sun și să iau toată vina asupra mea… Au crezut că o să mă dau la fund, ceea ce de fapt ar fi trebuit să fac. *Sorry*, a adăugat el și și-a ridicat privirea spre ea, afișând un zâmbet prostesc. Foarte stupid și copilăresc, știu!

Pentru a-și manifesta mustrările de conștiință, și-a întins brațele către ea.

Rebecca nu i-a răspuns, doar s-a uitat la el timp de câteva secunde.

Henke se pricepuse dintotdeauna de minune să joace teatru, să ducă cu vorba și să denatureze adevărul în favoarea lui. Întâi față de părinți, atunci când erau mici, mai ales față de tatăl lor.

— Nu, tată, habar n-am unde ți-ai lăsat servieta.

Apoi față de profesori și încet, încet, față de toată lumea, cu o singură excepție. De fapt, abia după acest incident și după ce ieșise din închisoare, începuse să o mintă și pe ea, ceea ce nu era atât de absurd având în vedere situația. De obicei o făcea bine, atât de bine încât treceau câteva zile înainte ca ea să observe că a fost victima unei alte născociri de-ale lui. Dar nu astăzi.

Astăzi era ceva ce nu se potrivea.

Pentru început acestei minciuni îi lipseau detaliile și îi era destul de ușor să demonstreze cu câteva exemple, cum ar fi

faptul că cei de la Säpo nu i-ar fi divulgat niciodată numele și, prin urmare, nu ar fi putut ști că era vorba despre ea atunci când a văzut accidentul la televizor. În plus, se îndoia amarnic că o gașcă de consumatori de hașiș ar sta și s-ar uita la știri.

În mod paradoxal, povestea lui de proastă calitate îi provocase și mai mulți nervi. Ca și cum el încerca s-o tragă-n piept, s-o ia drept idioată o dată pentru totdeauna. Și apoi și-a dat seama că detaliile nu aveau atât de mare importanță.

Pentru că ceea ce lipsea de fapt erau zâmbetul lui convingător și acea strălucire din ochii lui care o înmuia mereu. Acea privire de frate mai mic, așa cum o numea ea. Henke nu era sigur pe sine ca de-obicei, asta era clar. Nu era de vină doar oboseala de dimineață. Avea, de asemenea, o vânătaie serioasă și un plasture peste nas, pe care ea le putea observa acum mai bine.

Bătaie, i-a spus intuiția de polițist, dar sora mai mare din ea spera să fi căzut pe scări, să fi primit o ușă în nas sau ceva mai ușor de rezolvat. Indiferent ce se întâmplase, Henke părea epuizat, neliniștit în legătură cu ceva, lucru care nu îi stătea în fire. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut chiar să creadă că era… speriat?

— Nu mă minți, Henrik! i-a spus ea cu calm, căutându-i privirea.

— Cum!? Nu mint!

Și-a ridicat mâinile într-un gest de respingere, ca de fiecare dată. Dar acum nu mai era la fel de convingător ca de-obicei.

•

Își putea da seama cât de fals suna totul. Dar ce naiba putea să facă? Să-i spună adevărul?

Încălcase deja regula numărul unu și să repete aceeași greșeală în decurs de douăzeci și patru de ore nu era o idee prea bună.

Și oricum, care ar fi fost șansele să îl creadă?

Am jucat un *alternate reality game*, m-au testat și am pierdut. „*Sorry* că mi-ai apărut în cale, greșeala mea!”

Al naibii ghinion! Dintre toți nenorociții de copoi care umblau prin oraș, a dat tocmai peste soră-sa. Care erau șansele ca asta să se întâmple?

Sau poate…

La naiba, ce prost a fost! Și un idiot și-ar fi dat seama…! Ghinionul nu avea nicio legătură cu accidentul!

A sărit de pe scaun, a apucat-o de braț și a încercat să o împingă spre ușă.

— Trebuie să pleci! i-a spus el hotărât în timp ce ea încerca să se opună.

— Încetează, Henke, ce vrei să faci?

— Te rog, i-a spus el pe un ton blând când și-a dat seama că era prea puternică pentru a o putea obliga să iasă din casă. Te rog, Becca, trebuie să pleci. Acum!

S-a eliberat din prinsoarea lui. Ce naiba se întâmpla? Parcă înnebunise deodată. Cât de mult fumase sau se apucase oare de chestii mai serioase?

— Te rog, Becca, te rog. Trebuie să pleci. Încă nu mi-am revenit complet, dar totul va fi bine, îți promit. Însă dacă nu pleci… tipii ăștia… Trebuie să pleci și atât… acum!

Henrik putea simți frica din vocea sa, dar nu a făcut nimic pentru a ascunde acest lucru. Era, într-adevăr, speriat de moarte! S-au folosit de ea pentru a-l testa. L-au manipulat să își rănească propria soră, singura persoană de care… da… îi păsa.

Doar de dragul distracției!

Cu cât se gândea mai mult la ceea ce se petrecuse, cu atât devenea totul mai clar. Ieri văzuse totul în ceață, dar astăzi, după un somn bun, a înțeles despre ce era vorba. Ce era el de fapt. Doar un pion în acest Joc, nici mai mult nici mai puțin. O marionetă!

El își imagina că era un superstar și de fapt era doar unul din mulțime. Un fraier care putea fi sacrificat cu ușurință pentru ca Jocul să poată continua. Și asta făcuseră! Pozele în care s-a plâns presupusului polițist Bolin se aflau cu siguranță pe internet.

Aproape că l-am făcut pe idiot să-și omoare sora și apoi să-i mărturisească totul unchiului în albastru! Ce nenorociți cu sânge rece!

Ce puteau să-i facă dacă ar fi continuat să încalce regulile? Dacă nu ar respecta în continuare, în ciuda avertismentelor, regula numărul unu?

— Te rog, Becca, te rog! Trebuie să pleci acum, repede!

•

OK, acum era, în orice caz sincer, din ceea ce înțelesese. În plus, era speriat de moarte, întrebarea era de ce? Cu ce fel de oameni se înhăitase? A deschis gura în încercarea de a afla, dar el a oprit-o.

•

— Îmi ești datoare cu asta, Becca, i-a spus el cu mai mult calm de această dată, iar privirile li s-au întâlnit. Știi de ce…, a adăugat el apoi cu durere în suflet din cauza acestei bariere pe care se vedea nevoit să o impună.

Câteva secunde mai târziu a auzit ușa de la intrare trântindu-se. Pentru prima dată după mulți ani era pe punctul de a…

•

Plânge! Exact asta simțea, o nevoie acută de a plânge. Ea, care nu mai plânsese de la înmormântarea mamei sale.

Nenorocitul de Henke!

Nici măcar toate lucrurile care i se întâmplaseră nu reușiseră să-i stoarcă o lacrimă, dar acum simțea o arsură în spatele pleoapelor și clipea neîncetat pentru a se stăpâni. Se gândea: „La naiba, nu începe să plângi acum!”

Nu vorbiseră niciodată despre ceea ce se întâmplase la Bagarmossen, ocoliseră cu dibăcie subiectul, dar acum, deodată, pe neașteptate, Henke îi aruncase asta în față. Să-i aducă aminte că nu-și ispășise vina și că treisprezece ani nu erau îndeajuns pentru a lăsa totul în urmă.

Cum putuse să fie atât de proastă încât să creadă ca lucrurile stau altfel?

De fapt, el avea dreptate. Vina era a ei, dar el suportase consecințele. Îi era datoare și acest lucru nu avea să se schimbe prea curând.

Pentru că ea era o *târfă ucigașă*.

•

Deși ceasul era aproape zece, HP s-a întors în pat și și-a afundat capul în perne. Era obosit, sleit de puteri, de-a dreptul epuizat și totuși nu putea să mai adoarmă.

Gândurile nu îi dădeau pace, i se învârteau necontenit în cap ca și cum s-ar fi aflat în uscătorul de rufe de la spălătorie. Erau într-o mișcare de revoluție înceată, dar continuă, de jur-împrejur, de jur-împrejur…

Jocul, misiunile, lista, banii, apoi ce se întâmplase la Piața Lindhagen, acei bărbați îmbrăcați în polițiști, sora lui, totul se

petrecuse ca prin vis, iar acum se afla în punctul din care a plecat.

Jocul.

Îl păcăliseră, îl făcuseră să creadă că era cineva, pentru ca apoi să-i taie elanul. Bolin și gorilele au fost probabil doar niște actori care respectau un scenariu. Sau chiar mai rău: alți jucători, a căror sarcină a fost să îl distrugă tocmai pe el! Și le reușise foarte bine acest lucru... La naiba, a fost victima unei înscenări nenorocite!

Dar cel mai bolnav lucru era că, deși fusese tras pe sfoară și făcut de râs, nu îi dădea pace acel gând...

Ce s-ar fi întâmplat dacă totul s-ar fi putut rezolva? Dacă și-ar fi cerut scuze, și-ar fi reparat greșelile și ar fi revenit la a fi Numărul 128?

Get back in the Game.

Chiar și atunci când luminile se stinseseră în acea clădire și aproape că făcuse pe el de frică, în sufletul lui refuza să accepte că totul se terminase și că se făcuse de râs. Tocmai de aceea nu lăsase acolo telefonul mobil, așa cum i se spusese.

Pentru că, bineînțeles, îl luase cu el, nu?

A fost nevoit să se ducă să verifice.

Da, micuțul obiect argintiu se afla pe masa din hol, exact acolo unde îl pusese. Ledul era stins, după cum era de așteptat. Acum HP era doar o persona non grata.

Fredo Fucking Corleone.

S-a apucat să caute nervos prin buzunarele de la geacă și, în final, a găsit un pachet mototolit de Marlboro.

S-a așezat în jurul mesei și a fumat trei țigări pe nerăsuflate, în timp ce rotițele i se învârteau.

Ce naiba să facă acum?

•

Apoi s-a trezit brusc auzind un zăngănit la cutia poștală.

Cât naiba era ceasul?

Radioul de pe noptieră indica ora 15:36. Dormise aproape toată ziua.

Rotițele minții își încetiniseră ritmul destul de mult, încât să-i ofere prilejul de a se întoarce în pat pentru încă o repriză de somn binemeritat.

Încă se auzeau zgomote dinspre cutia poștală.

Ori avea multe facturi, ori primise noul catalog IKEA, care nu prea încăpea.

S-a întors pe partea cealaltă și și-a tras perna peste cap. Zdrăngănitul a mai continuat timp de câteva secunde și apoi s-a oprit.

HP ar fi vrut să se ridice să se uite, dar nu găsea un motiv îndeajuns de bun pentru a o face. Capul și brațul încă îl dureau după întâmplarea de ieri, nu avea niciun ban și, având în vedere că Jocul se încheiase pentru el, nu exista absolut niciun pretext pentru a-și ridica fundul din pat.

Ce viață minunată avea!

Întreaga situație era de fapt destul de dureroasă…

Deodată a simțit ceva. Un miros slab, însă de neconfundat, de ars. Lăsase oare aragazul aprins după ce încălzise apă pentru nes? Nu ar fi fost pentru prima dată când se întâmpla.

„OK, fraiere, ai căutat un motiv să te ridici din pat, acum îl ai!”

S-a rostogolit greoi către marginea patului, și-a scărpinat puțin bărbia și s-a îndreptat agale către bucătărie. Aragazul era gol, niciun ochi nu era deschis.

A ridicat din sprâncene.

Mirosul devenea din ce în ce mai puternic, dar ce naiba ardea?

Câteva secunde mai târziu sinapsele sale au intrat în funcțiune și, deodată, a țâșnit către hol.

O perdea de fum dens l-a lovit după ce a dat colțul.

Podeaua de lemn pe care căzuse cât era de lung cu câteva ore în urmă ardea acum, iar flăcările înalte de un metru cuprinseseră deja pereții și interiorul ușii. Îl usturau ochii de la fum și, din instinct, s-a dat câțiva pași înapoi.

Pleacă! îi ordona creierul.

Arde, la naiba, pleacă de aici, 112 e ușor de format, fugi, idiotule!

Dar era complet blocat de flăcările care creșteau din ce în ce mai mult cu cât înaintau pe parchet.

Deși era conștient de pericol, exista ceva frumos, aproape fascinant în tot ceea ce se petrecea. Flăcările portocalii, fumul negru și trosnetul focului care îi mistuiau toate bunurile îi dădeau un sentiment de eliberare.

Ca și cum își dorea ca acest lucru să se petreacă…

Deodată s-a auzit o bătaie puternică în ușă.

— Arde! a auzit HP pe cineva țipând. Mă auzi de acolo de dinăuntru? Îți arde apartamentul!

Vraja a fost deodată spulberată, iar mintea și corpul au început din nou să se coordoneze.

„Salvează-te, dă alarma, stinge focul!” îi șoptea în cap o voce de copil.

OK, salvarea era imposibilă, nu avea unde să se ducă, decât în cazul în care voia, cumva, să se arunce de la etajul trei direct pe trotuarul pavat.

Pass!

Să fugă prin flăcări nu era o idee prea bună, în plus, ușa era încuiată, ar fi ars până să apuce să o descuie.

Pass!

Alarma?

Și acest plan lăsa de dorit, deoarece nu avea niciun telefon.

Doar dacă…

A dat buzna în bucătărie, a luat mobilul și a atins ecranul.

S-a aprins imediat.

— Doar apeluri de urgență, indica displayul.

— *Isn’t that the truth*? a spus el printre dinți și a apăsat butonul.

— Alertă SOS, ce s-a întâmplat?

— Incendiu în apartament, strada Maria Trapp 7, o singură persoană înăuntru! a apucat el să spună înainte de întreruperea conversației.

A început să umble la telefon pentru a suna din nou, când, deodată, a observat că ledul roșu începuse să clipească.

Cu degetul tremurând, a apăsat pe display, iar ecranul a revenit la viață.

Remember rule number one, HP!
Coordonatorul de Joc

S-a holbat la telefon timp de câteva secunde, ca și cum îi era greu să asimileze ceea ce tocmai se petrecuse.

Apoi a aruncat telefonul, a apucat cu ambele mâini ligheanul pentru vase și, din doi pași, a ajuns din nou în hol unde l-a golit în direcția focului.

„Stinge, stinge, stinge!” cânta cu voioșie vocea din capul lui și, deodată, vasele nespălate de o săptămână împreună câțiva litri de apă murdară au aterizat pe podeaua din hol însoțite de o bubuitură.

Focul a sfârâit și a împrăștiat un nor de fum alb, dar HP nu l-a văzut.

Se afla deja în bucătărie turnând din nou apă în ligheanul gol.

L-a golit din nou, apoi încă o dată, iar acum putea vedea clar că focul se diminuase.

Ochii îl usturau, plămânii îi ardeau și respirația îi devenea din ce în ce mai anevoioasă, dar se gândea: „La naiba, nu poți renunța acum”.

Când a golit a cincea oară ligheanul, ușa a căzut deodată și întreg holul a fost învăluit într-un nor de zgură și fum alb. HP, copleșit, a fost nevoit să-și acopere fața cu mâinile.

Tușind puternic, s-a întors în bucătărie, s-a șters de lacrimi la ochi și s-a prăbușit la podea. S-a luptat din răsputeri să mai tragă o gură de aer, dar traheea avea acum mărimea unui pai.

Totul a devenit negru în fața ochilor.

Din stradă se auzeau sirene și țipetele puternice ale pompierilor.

„Nu e greu să formezi 112!” fredona vocea de copil din capul său, chiar înainte ca el să leșine.

•

— Ai avut noroc, Henrik! i-a spus doctorița neștiind că repeta aproape întocmai cuvintele colegului ei de la spitalul Sankt Göran, de cu o noapte înainte. Ai inspirat puțin fum și ai o arsură mică pe mâna stângă, dar în rest ești bine.

HP a încuviințat din cap. Îi era mult mai ușor să respire acum, dar acest lucru se datora în mare parte și măștii de oxigen.

— Îți vom mai clăti o dată ochii, sunt acoperiți de funingine, dar nu sunt probleme. E posibil să vezi puțin în ceață timp de câteva zile, dar îți vei reveni.

HP a încuviințat din nou din cap.

Nu avea sens să încerce să vorbească cu masca pe față și, în plus, ce era de spus?

— Bine atunci! a încheiat doctorița în timp ce se ridica. Dacă nu ai nicio întrebare, mă voi duce să-mi continui treaba. Chiar dacă te simți bine, nu-ți da masca de oxigen jos până nu te va

clăti asistenta. Trebuie să inspiri oxigen pur pentru a elimina dioxidul de carbon pe care l-ai inhalat. Multă sănătate, Henrik!

A dat din cap pentru a treia oară, atât în semn de aprobare, cât și sub formă de salut.

Era în sfârșit singur.

Rotițele i se învârteau în cap. Dar nu a apucat să mediteze prea mult, că cineva a bătut la ușă și doi polițiști în uniformă și-au făcut apariția. Perfect, exact ce-i trebuia! Ca în Pippi Șosețica Kling și Klang erau aici pentru a-i strica ziua. Rahat!

Paulsson și Wöhl se numeau cei doi și, după ce i-au arătat legitimațiile lui HP la cererea acestuia – deși erau îmbrăcați în uniformă –, l-au informat că au câteva întrebări pentru el.

Avea oare HP, după părerea lui, vreun dușman? Nu, domnule polițist, nu avea.

Nu îi venea în minte niciun alt motiv pentru care cineva i-ar fi turnat kerosen în cutia poștală pentru ca apoi să-i dea foc la casă?

Ba da, putea, fără îndoială, să găsească un motiv, dar nu era ceva ce avea de gând să le împărtășească unor nenorociți de polițiști și nici altcuiva. Nu mai avea nevoie de alte mementouri, mii de mulțumiri!

— Nu, domnule polițist, nu îmi vine nimic în minte din păcate, le-a răspuns el ținând capul într-o parte și afișând o față nevinovată și sinceră.

Niciunul dintre ei nu părea să-l creadă, dar ce mai conta!

În afară de ceea ce tocmai le povestise în legătură cu izbucnirea focului, avea și alte informații care ar fi putut fi de ajutor pentru anchetă?

Același răspuns din nou, pentru a treia oară:

— Nu, absolut nimic!

Polițiștii și-au aruncat unul altuia câteva priviri pline de înțeles și după câteva sfaturi pline de înțelepciune, în sfârșit au plecat.

— Cazul dumneavoastră va fi investigat de poliția din Södermalm.

Bine, pa!

Știa deja ce aveau să afle. Nimic!

•

— Bună, sunt eu… Micke… a adăugat ea, în cazul în care Rebecca nu-i recunoscuse vocea.

— Bună, i-a răspuns ea scurt, dar și-a dat seama că era de fapt bucuroasă să-i audă vocea.

— Ce mai faci?

Părea puțin nesigur, ca și cum nu știa prea bine ce ar fi trebuit să spună. De cele mai multe ori, ea era cea care suna.

— Sunt bine, doar puțin obosită. Am stat foarte multe ore la muncă, i-a ieșit deodată pe gură și până și ea a fost uimită de sinceritatea ei subită.

— Aha… în cazul acesta, bănuiesc că nu ai chef să ne întâlnim, nu?

Rebecca a tăcut pentru câteva secunde. Durerea de cap nu îi mai trecea, coastele o dureau și ultimele cuvinte ale lui Henke încă mai răsunau în mintea ei. Nu, deci!

— Bineînțeles, aș putea trece pe la tine peste vreo jumătate de oră, i-a răspuns ea și pentru a doua oară în această convorbire s-a uimit pe ea însăși.

— M-am gândit că am putea ieși în oraș… doar să vorbim puțin, a continuat el imediat.

Era timpul să tragă frâna de mână sau cel puțin asta îi spunea creierul.

Sex – da, discuții – nu! Nu avem timp de lucruri de-astea, Normén!

— Bineînțeles! a luat-o gura pe dinainte și trei sferturi de oră mai târziu se aflau într-un bistro thailandez în Vasastan.

Și spre uimirea ei, a descoperit că era plăcut, chiar foarte plăcut doar să stai și să vorbești puțin.

10.

Hazard

OK, deci ce era de făcut acum?

Niciun job, niciun ban, certat cu sora, apartamentul nelocuibil și, probabil cea mai rea parte – dat afară din Joc!

Geten, camaradul lui, îl lăsase să stea pe sofaua lui pentru câteva zile, dar gălăgia și toți drogații care nu făceau nimic altceva decât să stea în apartament tot timpul îl scoteau din minți. Netoții ăia nu se duceau niciodată la muncă?

Avea nevoie de timp pentru a medita, pentru a-și analiza opțiunile și a-și planifica următoarele mișcări. Nu că ar fi avut prea multe lucruri pe listă…

Ca de obicei, Mange a fost primul care l-a ajutat. Nevasta lui nu s-a arătat tocmai încântată, dar religia lor susținea ideea de a primi oameni în casă și de a face acte de caritate, deci nu prea avea de ales. Asta nu însemna, totuși, că Betul nu profita de orice ocazie pentru a-i arunca vreo privire tăioasă, dimpotrivă, era destul de insistentă. Dar HP nu dădea doi bani pe asta, ci pur și simplu se întindea confortabil pe cea mai bună canapea a lor de la IKEA.

În orice caz, un motiv de voie bună. Asta, împreună cu faptul că acum avea mult timp de gândire. Lui Betul nu-i plăceau calculatoarele, ceea ce era puțin absurd având în vedere meseria soțului ei. Dar, având în vedere că ea era șefa familiei Al-Hassan, nu exista în casă niciun PlayStation, niciun PC și nici măcar vreun post cu filme cu care să-și mai piardă timpul. Prin urmare, avea destul timp pentru a medita.

Munca mai putea aștepta, mai avea niște bani puși deoparte și ceva avea cu siguranță să apară. Apartamentul urma să fie reparat în decurs de o săptămână. Rezugrăvit, parchet nou și o nouă ușă exterioară, totul oferit din partea casei de asigurări. Avea noroc că Becca îi plătea toate cheltuielile importante când el rămânea fără bani.

Deci cum putea găsi o metodă să apeleze la ea?

Nu avea idee, din păcate.

Becca era al naibii de supărată pe el, și pe bună dreptate. Depășise măsura zilele trecute, cu mult chiar. Dar nu avusese de ales. Nu o putea amesteca în astfel de lucruri, în orice caz, nu mai mult decât era.

Din păcate, probabil era deja prea târziu. Cu siguranță l-au urmărit în vreun fel. Au descoperit că Becca a venit la el în vizită și au crezut că i-a dat iar în gât. Undeva, ledul unui telefon mobil începuse să clipească și un jucător, poate chiar un începător cretin, primise drept misiune să-i dea o lecție unui turnător, așa cum i se ceruse și lui odată.

Un mic *home delivery* à la Coordonatorul de Joc.

Conform lui Bengen, apelul lui HP la 112 nu fusese primul. Cineva sunase deja cu câteva minute mai devreme, cam când izbucnise incendiul, deci probabil că nu o făcuse cu intenția de a-l omorî. Nu de această dată, cel puțin.

Asta l-a dus cu gândul la nemuritoarea întrebare. Ce era de făcut acum? Nenorociții ăștia oare chiar se așteptau ca el să treacă cu vederea peste tot, să-și țină pliscul și să nu se mai gândească niciodată la Joc? Și chiar dacă ar fi vrut, oare ar fi putut să facă aceste lucruri?

Pe lângă toate aceste povești cu piatra și sora, fusese lovit cu mașina, atacat, speriat de moarte și, apoi, aproape ars de viu.

Avea, cu alte cuvinte, destule motive să fie sătul până-n gât.

Dar cel mai revoltător lucru la aceasta era că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care ei i le făcuseră, HP încă visa să i se permită să revină, să fie grațiat și să continue Jocul.

Să vină din nou la cârmă și să se bucure de aprecierea fanilor.

Știa că aceste gânduri nu erau normale, ci din contră, de-a dreptul nebunești, dar nu și le putea scoate din minte.

Cum ar fi fost să contacteze pe cineva, pe Coordonatorul de Joc spre exemplu? Să își ceară scuze și, de ce nu, să primească o nouă șansă? Întrebarea era doar cum putea reuși acest lucru? Nu exista nicio listă de contacte din păcate și bănuia că nu avea să găsească nimic pe Eniro sau pe Google.

Încă mai avea telefonul mobil, însă fusese distrus în timpul incendiului. Bateria era, probabil, deja goală. Dar toate acele ore interminabile de gândire îi dăduseră o idee. Toate telefoanele mai noi erau un fel de mici calculatoare. Aveau cel puțin două tipuri diferite de memorie, de unde puteau fi scoase la iveală multe lucruri folositoare.

Din fericire, cunoștea exact persoana potrivită pentru așa ceva. Adus direct din *O mie și una de nopți*, gazda sa vrând-nevrând, marele maestru… Mange!

— Știu că ți-ai dori să te joci puțin cu ăsta, Mangelito, i-a spus HP câteva ore mai târziu și i-a pus mobilul pe tejghea, fix sub nas. *It's all yours*. Singurul lucru de care am nevoie este să știu cine mi-a trimis toate acele mesaje și cum îl pot contacta și eu.

Mange s-a uitat cu nepăsare la el peste noul număr al revistei *Metro* fără măcar a clipi, dar HP nu putea fi înșelat. Putea vedea cum îi sticleau ochii de nerăbdare.

Easypeasy!

— Cu o condiție, a spus Mange după câteva secunde de aparent dezinteres.

— Orice…!

Atâta timp cât nu încalcă regula numărul unu, și-a spus HP în gând.

Mange a rânjit.

— Ca de acum încolo să îmi spui Faruk!

— De acord! a oftat HP ușurat, înainte de a-și da seama la ce se înhămase.

Eh, dacă asta îl făcea fericit, atunci…

•

Fusese o cină drăguță. Mâncare chiar bună și o atmosferă plăcută. Merseseră la un restaurant thailandez fără nimic kitschos în decorul cu felinare din hârtie creponată, cu perle de înțelepciune budistă.

Vorbiseră puțin, mâncaseră în liniște, iar el nici măcar nu ridicase din sprânceană când ea refuzase un pahar de vin; nu pusese la îndoială nici măcar explicația pe care i-o dăduse Rebecca în legătură cu un accident de mașină minor, atunci când el îi văzuse vânătăile. Apoi, se sărutaseră și fiecare își văzuse de drumul lui.

Deodată, Rebeccăi i-a venit în minte că era prima dată când un astfel de lucru se întâmplase.

Deci ce însemna asta? Erau pe cale să înceapă o relație adevărată?

Categoric, nu, și-a întrerupt ea deodată hotărâtă gândurile.

Pur și simplu savuraseră împreună o cină bună, vorbiseră puțin despre diverse lucruri neimportante. El îi povestise despre ferma părinților lui din Sörmland, cum se mutase la oraș pentru

a învăța, în loc să muncească și să preia conducerea afacerii și cum încercase să se mențină pe linia de plutire pe cât posibil.

— Conștiință încărcată, îi spusese el cu un zâmbet de amărăciune. Nu m-am putut ridica la înălțimea așteptărilor lor.

Ea înțelegea perfect situația despre care el vorbea. Îl ascultase cu interes, adăugând câte ceva, dar nu-i făcuse la rândul ei confidențe. Din fericire, el înțelesese destul de bine cum stătea situația și nu forțase nota.

În realitate, era un băiat destul de bun. Mai bun decât merita ea.

— Te sun săptămâna viitoare, îi spusese el, neîntâmpinând niciun protest din partea Rebeccăi.

Aceasta s-a surprins fiind chiar nerăbdătoare ca el s-o sune.

— Ce sirop! a mormăit ea.

Oare ce mai făcea Henke?

Eh, nici n-avea sens...

•

HP era impresionat. După ce l-a analizat puțin, Mange a reușit să găsească în telefon o gaură pe care el nici măcar nu o observase și în care a băgat un cablu USB. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea o intrare, dar fusese atât de absorbit de ceea ce se întâmpla pe ecran încât nici nu se mai gândise la lucrurile de bază, spre exemplu cum ar fi putut să încarce telefonul când se termina bateria.

Dar imediat ce Mange a conectat cablul, pe unul din calculatoarele aflate undeva în capătul celălalt al magazinului a apărut o iconiță, deci telefonul funcționa cu orice USB.

A apăsat cu pricepere pe câteva taste și, apoi, o grămadă de semne au început să apară pe unul din ecrane.

HP era destul de bun când venea vorba de calculatoare, dar asta îl depășea clar. Mange era un vrăjitor în acest domeniu și, cu puțin noroc, avea să găsească ceva folositor.

— Îmi va lua ceva timp, a bolborosit el, iar HP s-a dus să rezolve niște treburi în oraș, fără a protesta.

Plin de generozitate, s-a întors cu două pahare de caffe latte, pentru a înlocui cafeaua râncedă de la magazin.

Dar când s-a întors, ceva era schimbat. Mange părea că în tot acel timp îl așteptase în fața ușii de la intrare. L-a luat de o mână pe HP și aproape că l-a târât până în magazin, făcându-l să verse cafeaua pe jos.

— Ce naiba faci, liniștește-te!

Dar Mange nu-l asculta. În schimb, a trântit ușa, a încuiat-o și a așezat în geam semnul „Închis”.

Fără a scoate un cuvânt, l-a dus pe HP în colțul în care se aflau calculatoarele.

HP scoțând șuruburile de la roata unui Ferrari.

HP aruncând grenade la Kungsträdgård.

HP aruncând un bolovan peste un parapet la Piața Lindhagen și, apoi, o mașină cu lumini albastre rostogolindu-se până când a început să iasă fum de la motor…

I s-a făcut un gol în stomac.

— Ce naiba faci?! a țipat Mange la el pe un ton ascuțit și i-a aruncat o privire acuzatoare.

So much for rule number one, deci…

A treia nerespectare a regulii într-o singură zi, asta nu putea fi bine.

Cum nu se putea mai rău!

Ce putea face acum?

— Ăsta de aici ne poate auzi? a întrebat HP neliniștit uitându-se la mobil.

— Ce?! Nu, bineînțeles că nu, i-a răspuns Mange sarcastic. Despre ce naiba-i vorba, HP?!

S-a uitat repede la telefon și, pentru liniștea sa, l-a tras pe Mange după el până în bucătărioara din spatele tejghelei. Își mușca neliniștit buzele, în timp ce încerca să-și adune gândurile.

Practic, încălcase din nou regula numărul unu. De fapt, el nu-i spusese nimic surorii sale, deși Jocul, fiind de altă părere, îl pedepsise. Deci fusese sancționat pentru ceva ce nu făcuse, ceea ce însemna că îi erau datori. În plus, avea nevoie de Mange, scuze, Faruk. Fără el nu ar fi putut reintra în legătură cu Jocul.

S-ar fi putut spune că toți aveau de câștigat în urma acestei abateri de la regulă. Nu îi trecuse nicio secundă prin minte faptul că Mange avea să reușească să găsească clipurile. O adresă IP, vreun server, doar de atât avea nevoie pentru a-și continua planul. Din păcate, vechiul său prieten era mult prea bun în ceea ce privea lucrurile tehnice. Cum să facă să-l păstreze pe Mange de partea lui?

— Uite cum stă treaba… Faruk, a spus el, încercând din răsputeri să nu ironizeze acel nume străin. Trebuia să se dea

cumva bine pe lângă Mange… După cum ți-am povestit, am găsit mobilul în trenul dinspre Märsta săptămâna trecută, dar ceea ce nu ți-am spus era că m-a provocat să intru într-un joc. Un joc foarte special aș putea spune…

•

Ulterior și-a dat seama că deja știa că se afla acolo. Un sentiment neplăcut îi invadase corpul chiar din momentul în care a intrat în vestiar și când și-a deschis dulapul a înțeles de ce.

***Trebuia să fi fost tu*!**

Un post-it galben scris cu tuș roșu, cu logo-ul autorităților, bine lipit de marginea raftului, la fel ca cel anterior.

Și la fel ca data trecută a simțit că biletul avea dreptate. Trebuia să fi fost ea. Într-un fel, ar fi fost mult mai corect dacă ea ar fi fost strivită în interiorul mașinii, nu Kruse. Ochi pentru ochi, s-ar putea spune. Atunci ar fi putut în sfârșit să-și vadă liniștită de viață. Să lase totul în urmă. Poate…

Dar nu mai putea continua așa.

Întâi bilețelele, care veneau din ce în ce mai des, apoi Henke care părea că a înnebunit și, în sfârșit, Micke, care întrerupse brusc vechile lor obiceiuri. Trebuia să depășească această situație, să-și recapete controlul asupra propriei vieți. Nu mai putea amâna acest lucru, trebuia s-o facă acum. Și trebuia să înceapă cu Nilla.

•

HP spusese tot adevărul. Aproape tot, în orice caz. Singurul lucru pe care-l omisese era faptul că surioara lui se afla în acea mașină de poliție pe care o lovise la Lindhagen. Dar, în mare, îi spusese adevărul și numai adevărul… Poate cu o altă mică omisiune. Mange nu l-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus că voia să joace în continuare. Ceea ce era de înțeles, la urma urmei nici el nu prea putea înțelege de ce lua în considerare o astfel de opțiune. În plus, Mange nu mai era genul de om care să se lase-n voia sorții. În afară de sesiunile de World of Warcraft, unde încă îl folosea pe vechiul Paladin, mergea mai mult la sigur. Soție și copil, apartament în suburbii și toate cele necesare.

Uitase de acea stare de euforie, de adrenalina care îți invada corpul și, cel mai important: nu avea nici cea mai mică idee despre cum era să te simți ales, apreciat și să primești recunoaștere de la o întreagă lume!

HP i-a spus că voia să afle cine se afla în spatele Jocului, poate chiar să trimită un mesaj anonim la vreun tabloid. Să se răzbune puțin pentru toate necazurile prin care trecuse. Mange crezuse tot fără a pune nicio întrebare. Și la urma urmei de ce nu? Chiar ar fi putut fi adevărat...

De o adresă de server a reușit să facă rost imediat, dar totul s-a oprit acolo. HP a fost puțin descurajat, însă Mange nu era genul care să se dea bătut. Aparent, serverul se afla în Suedia și dacă acest lucru era adevărat, se afla cu siguranță cineva în spațiul cibernetic care îl vânduse, instalase sau configurase. Șansele ca acea persoană necunoscută să se afle undeva în rețeaua de contacte a lui Mange nu erau mari, însă nici de ignorat.

Avea să întindă câteva plase și să aștepte un răspuns. Nu era chiar scenariul la care HP se gândise. Răbdarea și așteptarea nu erau punctele lui forte, însă, pe de altă parte, nu avea de ales.

Trebuia să îndure.

•

O privire la adresanții unei circulare a fost de-ajuns. A găsit imediat adresa Nillei într-un mail intern, având, bineînțeles, un alt nume de familie, dar trecuseră deja treisprezece ani și faptul că Nilla era acum căsătorită nu era o surpriză pentru ea.

Dar cum să-și formuleze gândurile?

I-a luat mai mult de o oră Rebeccăi să compună mailul, chiar dacă a scris doar câteva rânduri.

Însă, când a mutat cursorul pe căsuța Send, a început să aibă îndoieli. Degetul arătător a rămas în aer deasupra butonului de la mouse. Oare chiar era o idee bună?

Ce răspuns se aștepta să primească? Bineînțeles, chiar vreau să vorbesc cu tine Rebecca. Putem să ne vedem la o cafea și să depănăm amintiri. Apropo, poți să-mi povestești în detaliu cum a murit fratele meu?

A mutat cursorul. Avea să se ocupe de acest lucru într-o altă zi, după ce i se mai limpezeau ideile în cap. Dacă au trecut treisprezece ani, nu mai contau câteva zile în plus sau în minus.

•

Când a sunat telefonul, HP s-a ridicat brusc. I-a luat câteva secunde să-și dea seama unde se afla și ce era cu acea melodie ridicolă care răsuna în întregul apartament.

Locuința lui Mange, scuze, Faruk, el pe canapea, întuneric în cameră. A clipit de câteva ori pentru a reuși să focalizeze ceasul de pe televizor. Cine naiba suna acasă la familia Al-Hassan la ora 2:10 noaptea?

Telefonul s-a oprit din sunat, probabil că a răspuns cineva din dormitor. Apoi copilul a început să plângă. Câteva minute mai târziu, a apărut Mange în sufragerie, cu ochii roșii și îmbrăcat într-o cămașă de noapte albă, lungă până în pământ, aproape identică cu cele pe care acum le purta mai tot timpul.

— A pornit alarma la magazin, hai cu mine până în oraș, a bâiguit el în timp ce își încheia șalvarii. Firma de pază și poliția sunt deja acolo, deci ne cam grăbim. Îmbracă-te cât mă duc eu la toaletă…

HP s-a ridicat cu greu de pe canapea, dar, fără a protesta, și-a tras repede blugii pe el și și-a pus tenișii în picioare.

Fix înainte să plece, vrăjitoarea Betul a scos capul din camera copilului și i-a aruncat o privire răutăcioasă, însă nu acesta era motivul pentru care HP avea un gol în stomac.

— Ți s-a mai întâmplat? a întrebat el vrând să pară cât mai indiferent, în timp ce Mange gonea cu micuțul său Polo pe podul Liljeholmsbron.

— De câteva ori de-a lungul anilor a mormăit el printre dinți în timp ce trecea pe roșu. Dar nu de când am pus gratii la fereastră și camere de supraveghere înăuntru. Conform spuselor companiei de pază, hoții nu au intrat, dar polițiștii mi-au spus să ajung acolo cât mai repede. Oare de ce?

HP tăcea și se ținea strâns de mânerul din plafon. Avea un gol în stomac.

Patru minute mai târziu Mange a frânat în fața magazinului. Mașina paznicilor și două vehicule ale poliției erau parcate vizavi și, puțin mai departe, se afla o mașină de pompieri.

Spre ușurarea lui HP, magazinul părea să fie în regulă.

— Bună ziua, li s-a adresat unul dintre polițiști, în timp ce scotea un carnet din buzunar. Selini, de la secția de poliție din Södermalm. Dumneavoastră sunteți proprietarul?

A făcut un semn discret spre HP.

— Nu, eu sunt, Faruk Al-Hassan.

Polițistul s-a uitat lung la Mange și la look-ul lui oriental, însă nu a comentat nimic.

— OK, o să avem nevoie de câteva informații personale, dar întâi aș vrea să vă prezint situația.

I-a condus către magazin. Ușa de la intrare era deschisă. I-a luat câteva secunde lui HP să înțeleagă că probabil paznicul o descuiase atât pe aceasta, cât și gratiile.

— Ne aflam chiar după colț când alarma a pornit, deci mai aveam puțin și îi prindeam în fapt. Doi băieți cu un moped, unul se chinuia să pătrundă, în timp ce celălalt stătea alături. Colegul meu susține că cel de-al doilea părea să filmeze ceea ce făcea primul. Toată chestia asta cu *crime videos* începe să devină din ce în ce mai comună din păcate, *happy slapping* și chestii de genul…

HP a înmărmurit brusc. A deschis gura pentru a spune ceva, dar polițistul l-a întrerupt.

— În orice caz, i-am urmărit timp de câteva minute, dar i-am pierdut când au intrat în Tantolunden pe banda de biciclete. Probabil că au folosit un ciocan pentru geamuri sau ceva asemănător.

Au ajuns în fața ușii și polițistul le-a arătat o gaură mare cât un pumn în geamul alăturat. Înăuntru era plin de ceva ce semăna cu zăpada, aproape că aducea a decor pentru Crăciun. Tot ceea ce lipsea erau câțiva reni de plastic și un Moș Crăciun de ciocolată, a observat HP aproape amuzat înainte de a-și da seama ce era cu adevărat.

— Am golit extinctorul în acea gaură, motiv pentru care focul nu a apucat să se extindă. O să aveți puțin de curățat, însă putea fi și mai rău…

Polițistul a ridicat din umeri.

Inima lui HP era cât un purice și brusc a simțit că nu mai putea să respire. Auzea vocea polițistului aproape distorsionată.

— Câteva cârpe îmbuibate și probabil puțin kerosen. Aparent, băieții nu voiau să fure nimic, ci doar să incendieze magazinul. V-ați făcut vreun dușman în ultima vreme, ăăă… Al-Hassan?

— Nuuu, cel puțin din câte știu eu, a răspuns Mange uitându-se lung la HP.

Era o liniște mormântală în mașină. Gândurile nu îi dădeau pace lui HP, își dorea al naibii de mult să fumeze, dar știa că i-a

fi scăzut și mai mult popularitatea în fața lui Mange dacă și-ar fi aprins o țigară în mașina lui Polo.

Fusese cea de-a doua avertizare, una nereușită, dar oricum. Dacă polițistul nu ar fi dat colțul spre strada pe care se afla magazinul, probabil că acesta n-ar mai fi existat acum. Totul ar fi dispărut pur și simplu în fum! *Pafff*!

Și totul din cauză că alesese să încalce din nou regula numărul unu.

Faptul că îl implicase și pe Mange aproape că îl costase pe acesta întreaga afacere. Probabil că îi supravegheaseră în vreun fel cu ajutorul mobilului sau aveau oameni puși să-l urmărească.

Simplul gând îi făcea pielea de găină. Nu se putea abține să nu arunce des priviri în oglinda retrovizoare. Se afla o mașină în spatele lor, un Ford, judecând după faruri. Păstra distanța, nu părea să se grăbească.

— Mătușa mea are o căsuță în Tanto, a spus Mange scurt și i-a luat câteva secunde lui HP să înțeleagă ce voia să spună.

— Mă mut mâine!

S-a lăsat din nou liniștea în mașină.

A aruncat din nou o privire în oglinda retrovizoare; Fordul era tot acolo. Unul din faruri avea lumina mai galbenă decât celălalt. Probabil unul nu era original, bănuia HP.

Acum părea și Mange să fi observat că se afla cineva în spatele lor, deoarece începuse și el să arunce priviri cercetătoare în oglinda retrovizoare.

— O să dau vreo două telefoane, a mormăit el strângând mâinile pe volan. Vom afla cine sunt nenorociții ăștia, HP, și când acest lucru se va întâmpla trebuie să-mi promiți că mă vei răzbuna așa cum trebuie. *Kick some ass*, înțelegi?

HP a zâmbit și a dat din cap în semn de aprobare.

— Îți promit, Mange, a spus el și de această dată Mange nu l-a corectat.

S-a lăsat liniște din nou.

Încerca să gândească. Oare era bine să-i promită lui Mange că avea să-i rupă picioarele Coordonatorului de joc? Era, bineînțeles, al naibii de nervos din cauza modului în care s-au purtat cu el și faptul că s-au legat de prietenul lui întrecea orice limită.

Dar totuși… Ce amatori trimiseseră să le rezolve treaba! Niște nepricepuți care nici măcar nu inspectaseră zona înainte de a da

foc. HP văzuse sprayul într-un canal aflat la câțiva metri distanță. Aparent polițistul nu-l observase sau, cel puțin, nu considerase că avea legătură cu spargerea.

Dar HP a înțeles mai mult decât bine. Întâi incendiu, apoi mesaj. Totul filmat. O asemenea misiune valora gen 1 000 de puncte, poate chiar mai mult. Deci nu era ceva pentru începători.

Give the job to Luca Brasi.

Și totuși o dăduseră în bară, în ciuda faptului că erau doi! El ar fi putut duce la capăt o chestie de genul și solo, dar *good people are hard to find*, chiar și când venea vorba de Coordonatorul de Joc, aparent.

La urma urmei fusese *first Runner-up* cu un motiv, 128, bărbatul de neoprit. Măcar de-ar fi putut vorbi cu Coordonatorul de Joc, dacă ar fi avut șansa să-i explice…

L-a văzut pe Mange uitându-se din nou îngrijorat în oglinda retrovizoare și a hotărât să pună capăt pentru un moment acestor gânduri care nu-i dădeau pace. Tipul părea de-a dreptul paranoic, de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda și, în plus, apăsa la podea pedala de accelerație a micului Polo, care deja fusese suprasolicitat la dus. Rabla tremura de parcă avea Parkinson, iar HP și-a pus repede centura, lucru care oricum nu l-a făcut să se simtă mai bine.

Fordul se afla la vreo cincizeci de metri în spatele lor.

Ieșirea de pe autostradă se apropia din ce în ce mai mult, dar Mange nu dădea semn că avea intenția să cotească pentru a se pierde de urmăritori.

În schimb, se menținea pe banda dreaptă, încetinind puțin viteza astfel încât Fordul aproape i-a ajuns.

Fix când să treacă pe lângă ieșirea de pe autostradă, a schimbat viteza și a întors brusc volanul către dreapta, lucru care l-a făcut pe HP să se agațe panicat de mânerul portierei pentru a nu sări de pe scaun. Cauciucurile mașinii protestau vehement. Au trecut la milimetru pe lângă parapet, au derapat de-a lungul străzii și au trecut apoi pe roșu, din nou fără ca Mange să atingă pedala de frână.

— Calmează-te la naiba, a țipat HP pentru a acoperi acele zgomote chinuitoare făcute de Polo, dar Mange nu părea să asculte.

Încheieturile degetelor îi erau albe în jurul volanului, iar maxilarul îi tremura de parcă luase LSD.

HP și-a întors capul pentru a verifica dacă Fordul se mai afla în spatele lor, dar drumul era liber.

— Poți să te liniștești, Mange, a spus el pe un ton mai blând. Nu mai e nimeni în spatele nostru.

De această dată, Mange l-a ascultat și, după ce a verificat și răsverificat spusele lui HP în oglinda retrovizoare, a mai încetinit.

HP s-a așezat mai bine pe scaun și a respirat ușurat. Mange nu era cine știe ce șofer de obicei și schema asta à la Jason Bourne pe care tocmai o făcuse s-ar fi putut termina tragic.

Aparent, Fordul era în regulă, șoferul nici măcar nu întorsese volanul în încercarea de a-i urmări, dar Mange nici nu băgase de seamă. În schimb, părea să se uite după noi urmăritori cu care să se întreacă. Mai aveau puțin de mers. HP trebuia să-l facă pe Mange să scape de paranoia care îl cuprinsese, și asta cât mai repede, pentru a se asigura că nu aveau să încheie seara la spitalul din Huddinge.

— Voiam să te întreb o chestie..., a spus HP deodată.

— Dă-i drumul, a mormăit Mange fără a-și muta privirea din oglinda retrovizoare.

— Stilul tău de negutător de covoare.

— Mhm...

— Deci, mă întrebam în principal de ce? Adică... ai trecut de la un lucru la altul de-a lungul anilor. Vegetarianism, politică locală, Amnesty... Niciodată nu te-ai oprit atât de mult timp asupra unei perioade. Spre exemplu citatul ăla pe care l-ai afișat în magazin? *If you don't change*...

— ... *Then what's the point of anything happening to you*, l-a completat Mange oprindu-se brusc din a se holba în oglindă. La naiba, HP, uneori chiar asculți ce îți spun!

Șmecheria a funcționat, maxilarul lui Mange s-a oprit din tremurat și și-a mai destins puțin mâinile pe volan. Filosofia de viață și perle de înțelepciune, acestea erau punctele-forte ale lui Mange, pe acestea le stăpânea mult mai bine decât *streetracing*-ul în suburbii. Cel mai bine era să-l readucă în *his confort zone*...

— Deci de ce te-ai oprit la islamism? i-a ieșit deodată pe gură lui HP, fiind, spre uimirea lui, chiar curios să afle răspunsul.

Nu avea absolut nicio idee despre motivul pentru care Mange se convertise. Ce fel de prieten fusese el de nu-l întrebase niciodată…?!

— Adică, există și alte religii dintre care poți alege, nu? a continuat el șovăitor

— Ce? Dă-le celor săraci, pune lucrurile spirituale deasupra celor lumești, ajută un frate la nevoie… Ce nu-ți place la asta? a zâmbit Mange în timp ce viteza mașinuței scădea către un nivel mai normal.

— Femei cu văluri, sinucigași cu bombe, jihad și câte și mai câte…

Mange a oftat adânc.

— Majoritatea acestor lucruri nu prea au legătură cu religia, dacă te gândești mai bine… Fanatici există peste tot, dar noi, cei din Vest, suntem mai speriați de bărboșii care dau foc steagurilor în Damasc decât de tipii ciudați cu barba rasă și tunși castron care aruncă în aer clinici de avort din Detroit.

— Vrei să spui că toată chestia asta cu jihadul se datorează în principal presei…?

— Exact, a zâmbit Mange mulțumit, părând să fi revenit la normal. La fel ca și Biblia, 90 % din Coran vorbește despre a trăi virtuos, despre a pune accentul pe dragoste și compasiune și despre a-ți ajuta aproapele. Ultimele zece procente sunt probabil cele care erau importante pentru viața triburilor în deșert cu mult timp în urmă, însă acum sunt doar aberații. Din păcate, nu toți au înțeles că trăim în secolul XXI sau pur și simplu aleg, din anumite motive, să nu o facă. Dar asta nu se întâmplă doar în islam. Și noi, cei din Occident, suntem destul de buni la a scăpa din vedere lucrurile cu adevărat importante. Spre exemplu, războiul împotriva terorii…

Mange a dat nemulțumit din cap.

— Frica este un puternic instrument al puterii, frate, chiar foarte puternic. Este de ajuns să îngâni melodia corectă și oamenii rămân cuminți, își concentrează atenția asupra unor lucruri banale și nu se plâng de lucrurile cu adevărat importante, precum libertatea de opinie și de exprimare sau alte drepturi fundamentale ale omului. Funcționează în ambele direcții.

— Neîncrederea este un instrument al puterii, vrei să zici? Guvernele din toate țările au de câștigat din faptul că noi ne temem unii de ceilalți?

— Exact, frate, te-ai prins! a spus Mange, începând să bată cu degetele în volan în semn de mulțumire.

HP a ridicat din umeri. Naiba știa unde voia să ajungă Mange cu această conversație.

— … Și numele? Înțeleg de ce Al-Hassan, deoarece tatăl tău se numea Hasse, dar de ce Faruk?

— Mda, Magnus înseamnă, după cum știi, „cel mare”, nume care nu prea se potrivește cu subsemnatul…

HP nu s-a putut abține să nu zâmbească.

Mange era mic și slăbănog, avea ochelari cu lentile groase și linia părului era la jumătatea drumului spre polul nord. Nu prea impresiona din punct de vedere fizic.

— Niciodată nu m-am simțit precum un Magnus, iar Mange pare prea din anii ’80. Mi s-a părut normal să îmi schimb numele când m-am convertit. Faruk înseamnă cel care poate distinge binele și răul. Cel care îi ajută pe alții să-și găsească drumul în viață. Religia m-a ajutat să înțeleg anumite lucruri și sper să pot face același lucru pentru apropiații mei.

— Deci acesta este motivul pentru care nu ai renunțat, nici măcar cu un caz pierdut ca mine? Tu ești îndrumătorul meu spiritual?

— Exact, frate, a zâmbit Mange deschizând radioul.

Toate lucrurile au revenit la normal, se gândea HP mulțumit așezându-se mai bine pe scaun, dar încă nu se putea abține să nu arunce din când în când câte o privire în oglinda exterioară.

•

Rebecca stătea în afara unei săli de conferință din clădirea Parlamentului cu un pahar de cafea de la automat în mână. Era cam devreme pentru ea să se întoarcă la muncă, dar fusese încăpățânată și nimeni nu protestase, nici măcar Anderberg. În plus, Unitatea specială de gărzi de corp trebuia să fie mai alertă acum, că Suedia avea președinția UE, motiv pentru care orice persoană aptă să vină la muncă era bine-venită. Toate rezervele erau chemate, ceea ce însemna o îngroșare a rândurilor cu alte douăzeci și cinci de persoane care lucraseră acolo. Și totuși, lucrurile erau foarte greu de pus la punct.

Protejatul Rebeccăi se afla în interiorul sălii de conferință și, conform programului, avea să rămână acolo pentru cel puțin alte două ore. Wiktröm, cel cu care împărțea această misiune, tocmai dăduse o fugă până în sala de mese pentru un prânz rapid și, peste jumătate de oră, după ce el se întorcea, Rebecca avea să-i ia locul.

Era genul de scenariu cu care se confruntau cel mai des gărzile de corp, observase acest lucru încă de la început. Așteptare, din nou așteptare și apoi o scurtă mutare către un alt loc unde trebuiau să aștepte din nou. Alte modalități de pierdere a timpului în afară de câteva ture scurte de-a lungul coridorului și vreo două vorbe schimbate cu colegul nu existau. Cărțile de buzunar și MP3-playerele pe care toți oamenii le foloseau pentru a scăpa de monotonie erau interzise în branșa ei. Nouăzeci și cinci la sută din timp era rutină amestecată cu plictiseală. Cel mai greu lucru era să se mențină în alertă și mereu pregătită pentru acele cinci la sută care nu reprezentau monotonie și pe care ea le experimentase deja cu vârf și îndesat…

Era de patru ani la Säpo și deja văzuse mai multă acțiune decât majoritatea gărzilor de corp în întreaga lor carieră.

În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, încă îi plăcea ceea ce făcea, acel sentiment de a fi protectoarea cuiva și de a avea control asupra lucrurilor. Planificări minuțioase, inspectarea fiecărui transport și a modalităților de evacuare, discutarea tuturor scenariilor posibile cu colegii. *Dacă X se întâmplă, eu fac Y și tu Z*.

Aranjamentele erau cam aceleași pentru fiecare misiune, indiferent de cine era persoana protejată. Se adăugau doar oameni sau echipamente în cazurile în care amenințările erau mai mari. În plus, erau nevoiți să-și planifice nevoile de bază, precum mersul la toaletă, cafeaua și orele de masă. Programul persoanei protejate și orele întâlnirilor se putea schimba brusc și nu mai era timp de prânz sau de cină. Un coleg mai în vârstă o învățase să aibă mereu la pachet câteva batoane cu proteine și fusese nu doar o dată recunoscătoare pentru acest sfat când glicemia îi scăzuse brusc.

Gărzile de corp erau importante pentru democrație, mai ales în ultimii ani când atacurile asupra politicienilor deveniseră mai frecvente. Protejații peste care dăduse până acum fuseseră toți foarte drăguți, aproape recunoscători pentru serviciile care li se

ofereau și urmaseră cu atenție toate instrucțiunile. Însă, pe de altă parte, nu avusese „onoarea” de a lucra ca gardă regală până acum…

Incredibil ce se întâmplase în strada Kungstäd…

După isteria din primele zile, media se calmase și trecuse ceva vreme de când citise ultima oară un articol pe această temă, probabil că până acum se aflase deja cine fusese făptașul.

Întrucât atacul era îndreptat către șeful statului, detectivi Säpo se ocupaseră de investigație, dar din ce înțelegea din comentariile Vahtolei și ale lui Runeberg, nu aveau nicio pistă utilă. „Un singur făptaș pe scuter, îndreptându-se spre strada Birger Jarl” era scris în primele rapoarte care au circulat, iar Rebecca bănuia că acea propoziție însuma cam toate datele pe care le aveau până atunci.

Conform zvonurilor, Înălțimea Sa Regele fusese furios din cauza lucrurilor întâmplate și nu avusese prea multe cuvinte de laudă la adresa gărzilor sale de corp. În mod evident, nu fuseseră destul de aproape pentru a-l proteja, ceea ce era chiar ironic având în vedere că, de obicei, Maiestatea Sa dorea ca toți colegii Rebeccăi să mențină o distanță cât mai mare posibil față de persoana sa regală. Cel mai bine ar fi fost să fie complet invizibili sau măcar să nu se afle în raza lui vizuală, dar între timp se schimbase situația.

Ușa de la sala de conferințe s-a deschis și Rebecca s-a ridicat imediat. Însă era doar unul dintre asistenți, se ducea să ia cafea.

S-a uitat pe furiș la ceas și s-a aruncat din nou în scaun pentru o nouă rundă de așteptare. Mai rămăseseră trei ore până la schimbarea turei.

•

Căsuța nu era atât de rea! Avea atât electricitate, cât și apă. În plus, Mange îi împrumutase un laptop cu un receiver pentru TV care prindea orice canal posibil. Bineînțeles, nevoile trebuia să și le facă la o toaletă aflată în afara căsuței, dar nu era o problemă pentru el. Atâta timp cât avea hârtie igienică putea să facă și printre flori dacă era nevoie.

Fusese foarte atent când se dusese acolo, își luase doar câteva lucruri într-un rucsac. Pernă, sac de dormit și puțină mâncare, pe lângă o pungă cu iarbă pe care și-o cumpărase din acei cinci sute pe care Mange i-i împrumutase pentru a compensa faptul că nu fusese o gazdă bună. Vrăjitoarea fusese

bucuroasă și mulțumită când HP plecase, dar pe bună dreptate. Acum era, în orice caz, pe cont propriu.

Luase metroul până la Slussen, schimbase magistrala și se îndreptase spre Piața Fridhem. Acolo își pusese în aplicare schemele de agent secret, așteptase până ușile începeau să se închidă și apoi se aruncase într-un tren care ducea înapoi în oraș.

Pentru a fi sigur, repetase această cascadorie și la T-Centralen înainte de a merge mai departe spre Zinken, unde a jefuit o doamnă în vârstă și a luat-o la sănătoasa spre Tantolunden.

Găsise ușor căsuța, pereți galbeni din lemn cu ferestre albe și doi meri frumoși în grădină. Nu mai fusese acolo de când era adolescent și stătea cu gașca lângă terenul de minigolf, uitându-se la fete și fumând pe ascuns țigările mamei lui. Frumoase vremuri...

La acea vreme credea că aceste case de vacanță erau prostești, însă acum, la maturitate, recunoștea că o astfel de căsuță nu era o idee atât de rea, mai ales dacă aveai nevoie de un locușor în care să te detașezi de restul lumii. Dacă Jocul voia să îl găsească tocmai acolo, trebuia să se chinuie puțin, a început HP să zâmbească și a tras un fum din joint.

Era chiar plăcut să locuiești acolo, în mijlocul naturii. Cântecele păsărelelor și sunetul monoton al mașinii de tuns iarba erau singurele lucruri care se auzeau. Doar dacă se concentra îndeajuns de mult, putea auzi zgomotul produs de traficul de la Hornstull și din strada Ring, care, de altfel, se pierdea în fundal.

S-a așezat relaxat pe micuța canapea din bucătăria mică, unde în afară de canapea și masă mai erau doar un dulăpior și o chiuvetă de bucătărie mititică. Soarele strălucea printre șprosurile ferestrelor, iar HP se simțea mult mai liniștit aici decât în apartamentul lui Mange din suburbii.

Drăguț!

Un țiuit dinspre laptop l-a trezit din moțăială. Deoarece își lăsase mobilul la magazin și nu apucase să-și cumpere unul nou, Messenger era acum unica lui legătură cu lumea exterioară, iar singurul care avea adresa lui era Mangster, alias Faruk.

Faruk: Salaam aleikum, frate HP!

Badboy.128: Salut, Mange.

Faruk: Cum e acolo, departe de civilizație?

Badboy.128: Chiar bine, salut-o pe mătușa ta și mulțumește-i!

Faruk: Sigur!

Faruk: Am vorbit cu niște amici și unul din ei cunoaște un tip care, aparent, ne poate ajuta.

Badboy.128: Nice, să-l sun?

Faruk: Nu, nu ai cum să dai de el, singura soluție este să-l întâlnești personal; este puțin mai special, super deștept, dar cam ciudățel, înțelegi?

Badboy.128: Obsedat de calculatoare?

Faruk: Da și nu, era un adevărat mit acum câțiva ani, chiar auzisem vorbindu-se despre el. Acum locuiește undeva prin sălbăticie complet offline, aparent are alergie la electricitate, prin urmare nu ai cum să-l suni.

Badboy.128: Sună promițător…

Faruk: Amicul meu spune că tipul ăsta a avut de-a face cu serverul pe care l-am găsit prin intermediul mobilului, că el a fost cel care l-a configurat și i-a făcut toate setările.

Badboy.128: OK, mă bag!

Badboy.128: Deci cum facem?

Faruk: Amicul meu o să-l contacteze pe tip și o să aranjeze ceva. Este și puțin mai rezervat în ceea ce privește oamenii, dar omul meu crede că o să fie bine. Îți scriu pe MSN instrucțiunile când totul este gata.

Badboy.128: Bine.

Faruk: Încă ceva…

Badboy.128: Dă-i drumul, califule!

Faruk: Te rog mult nu mai trimite smiley-uri de-astea săltărețe, trebuie să restartez calculatorul ca să scap de ele!!!

Badboy.128: Despre astea vorbești? ☺☺☺☺☺☺☺

•

A citit mesajul iar și iar, fără a-și crede ochilor.

Rebecca,
eu și familia mea nu avem nimic să-ți spunem.

Pernilla

Nilla îi răspunsese la mail. Scurt și la obiect, exact cum se așteptase. Însă era o mică problemă. Nu îi mai trimisese mesajul, ci doar îl salvase în folderul Draft, pentru a medita puțin înainte. Însă când s-a uitat acum, mailul dispăruse de acolo și se afla acum în folderul Send, de ieri după-amiază, conform datei din dreptul lui. Chiar înainte de antrenamentul de la poligon.

Nilla,

aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva și tot amân acest lucru de multă vreme.

Ne-am putea întâlni să avem o mică discuție? *Alege tu locul și ora*...

Să ai o zi frumoasă.

Rebecca Normén (*fostă Pettersson*)

Propriile cuvinte, exact așa cum și le amintea, până la ultima virguliță. Nicio schimbare sau adăugare.

Cum naiba se întâmplase acest lucru?

Își aducea aminte că avusese calculatorul cu ea ieri, dar ar fi putut oare mailul să se trimită singur? Exista vreo funcție automată care trimitea drafturile după douăzeci și patru de ore?

Se îndoia de acest lucru, dar, pe de altă parte, nu se știa niciodată cu sistemul de date al poliției.

Ce era de făcut acum? Nu prea avea de ales. Bilețelele erau destul de clare. Dacă voia să scape de această tortură, trebuia neapărat să vorbească cu Nilla, indiferent dacă dorea sau nu.

Pentru a fi sigură, și-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, explicându-și motivul pentru care nu trebuia să dea înapoi.

11.

Numele Jocului

Încă o zi toridă! Probabil că încălzirea globală lucra peste program judecând după valul de căldură care se abătuse peste oraș, se gândea el în timp ce-și ciupea tricoul pentru a-l dezlipi de piele.

Încă vreo două stații cu trenul spre nord, apoi lua autobuzul.

Dar ce avea să se întâmple apoi?

Avea numele stației scris pe o bucățică de hârtie și *dă-te jos și așteaptă* era singura instrucțiune. Undeva în mijlocul sălbăticiei, locul nu exista nici măcar pe Google Maps. HP a oftat, frecându-și ceafa prăfuită.

Tipul cu care trebuia să se întâlnească nu părea să fie în toate mințile, însă aceasta era cea mai bună variantă a lui HP și în plus singura lui șansă de a reuși să scoată ceva bun din toată povestea în care era implicat.

S-a dat jos din tren și s-a plimbat cu grijă de-a lungul peronului, analizând situația. Alți trei pasageri făceau același lucru. O pereche de bătrânei și un puști de cincisprezece ani cu șapca întoarsă la spate și pantaloni cu turul jos. S-a așezat pe una din bănci așteptând ca ei să plece și abia când a rămas complet singur, a început să fugă spre stația de autobuz.

S-a așezat intenționat în dreptul stației greșite, a văzut autobuzul venind și, abia când acesta era pe punctul de a pleca, a traversat strada dintr-o suflare și l-a obligat pe șoferul nervos să frâneze pentru a-l lua. Dacă cineva îl urmărise cumva, persoana în cauză fusese cu siguranță uimită de șmecheria pe care o făcuse aici sau pe peron cu jumătate de oră în urmă. Totuși, îi era greu să scape de sentimentul că era urmărit.

Călătoria cu autobuzul a durat treizeci și cinci de minute. Însă, deși numărase stațiile de autobuz și pentru a fi sigur îl întrebase și pe șofer, nu era sigur că ajunsese unde trebuia. Pentru că se afla în mijlocul pustietății! Un singur stâlp cu numele stației pe drumul de țară, câmp deschis în toate direcțiile și nicio casă la orizont.

Mirosea a pământ uscat, a fân și probabil a baligă. Și, bineînțeles, nu era nimeni acolo care să-l aștepte…

Și-a aprins o țigară pentru a se relaxa puțin, dar soarele îi ardea ceafa și tricoul său jerpelit era ud de transpirație.

Trebuia neapărat să-și amintească să cumpere niște pantaloni scurți.

Câteva vaci se auzeau mugind în depărtare, iar la orizont se vedea un mic avion galben trecând pe deasupra copacilor. În spatele avionului fâlfâia o pânză lungă, care a adus un zâmbet pe fața lui HP.

Nu mai văzuse acest gen de reclamă de când era copil. Nu puseseră capăt internetul și cablul acestui tip de promovare? Însă, pe de altă parte, se afla în mijlocul sălbăticiei și aici totul era posibil.

„Sărbătoarea berii în Fjärthundra 28-31 iulie” a văzut scris pe pânză când avionul s-a apropiat.

A zâmbit din nou sarcastic. Sărbătoarea berii de după dealuri! Cu siguranță era vreo gașcă de fraieri în salopete care nu făceau altceva decât să ghicească greutatea unei scroafe, să alerge după vaci și să facă mișto de verii lor. Ce-ați zice de un cântec la banjo? *Cling-cling-cling-cling-cling*…

Cum naiba putea cineva să trăiască acolo în loc să stea în oraș ca orice *Homo sapiens* normal la cap, depășea puterea lui de înțelegere.

— Salut, Fjärthundra! a țipat el făcând cu mâna înspre avion.

Dar în ciuda faptului că probabil pilotul îl văzuse stând acolo în mijlocul drumului printre câmpurile proaspăt cosite, HP nu a primit absolut niciun răspuns. Nici măcar un semn…

— Suge-o, cap sec! a mormăit el cu țigara în colțul gurii, recurgând la alte gesturi mai puțin prietenoase, înainte ca avionul să dispară din câmpul său vizual.

Când zgomotul de la motorul avionului s-a diminuat, a auzit o altă mașinărie apropiindu-se. S-a dovedit a fi o motoretă cu remorcă, iar tipul care o conducea semăna cu un OZN!

Păr lung, deschis la culoare, barba scurtă și o cască veche de protecție din piele cu ochelari încorporați. O salopetă albastră care văzuse cu siguranță și zile mai bune și o pereche de ghete îi completau ținuta. HP era din nou pe punctul de a izbucni în râs.

Puțin ciudat, o putea spune cu voce tare!

Era o scenă demnă de camera ascunsă!

Bărbatul a frânat brusc în fața lui.

— Tu ești HP?

— Nu, sunt doar un turist căruia îi plac vacile și țara, ce naiba credeai!? a bolborosit HP

— Ce-ai zis?

Motociclistul s-a aplecat către el.

— Da, eu sunt, cred că e mișto pentru tine aici la țară printre vaci, a răspuns HP ridicând vocea de această dată pentru ca bărbatul să-l poată auzi pe fundalul zgomotului făcut de motor.

— Erman, a înclinat el din cap. Urcă-te!

HP a ezitat pentru un moment, dar apoi s-a suit pe motoretă având încă acel zâmbet pe buze. Normal, acesta era singurul lucru care lipsea pentru a i se întări toate prejudecățile legate de viața la țară: o mică plimbare pe motoretă. Duelul banjo din capul său s-a amplificat, iar el a început să fredoneze odată cu el, asigurându-se întâi că șoferul său nu îl putea auzi.

Erman a urmat drumul vreo câțiva kilometri, după care a virat prin mijlocul câmpului, pe o cărare din pietriș aproape invizibilă.

Pe măsură ce se apropiau de marginea pădurii, drumul devenea din ce în ce mai accidentat, dar șoferul lui HP nu a încetinit nicio secundă. Când au ajuns la micuța cabană care se ascundea printre molizi, toată chestia asta încetase să mai fie amuzantă.

În timp ce Erman parca motoreta într-o coșmelie care abia se vedea printre hățișuri, HP s-a întins și a început să-și maseze spatele.

Unde naiba ajunsese?

Locuința tipului era micuță, de 50-60 de metri pătrați, deci nu era mult mai mare decât căsuța mătușii lui Mange. Fațada fusese probabil roșie cândva, dar acum era cenușie cu mici tente roșietice, atunci când nu bătea soarele sau ploua. Acoperișul din plăci de azbest era instabil și devenise verde de-a lungul anilor, fiind acoperit cu mușchi și licheni. Printre crăpături răsăriseră nenumărate urzici înalte de un metru. Întreaga construcție arăta de parcă ar fi putut cădea în orice clipă.

— Intră, a mormăit Erman, făcându-i semn spre ușă, în timp ce el închidea poarta micuței coșmelii.

HP i-a acceptat invitația și a descoperit că interiorul arăta mult mai bine decât se aștepta.

Bucătăria și micuța sufragerie erau curate și frumos amenajate, mirosea a săpun și dintr-un colț al casei se auzeau trosnind vreascurile într-o vatră veche. Cu toate acestea, casa era răcoroasă, probabil pentru că avea mereu umbră de la imensele crengi care o înconjurau.

— Ai urmat instrucțiunile? a spus Erman scurt când a intrat în bucătărie.

— Da, a răspuns HP Niciun telefon, am plătit cu cash toate biletele și, în plus, am pus în aplicare câteva tactici à la James Bond înainte de a lua trenul, deci micuțul tău paradis este în siguranță.

Erman a mormăit ceva și și-a aruncat casca de pilot pe un scaun.

Spre uimirea sa, HP a descoperit că gazda lui nu era un moș, așa cum crezuse inițial, ci, probabil, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât el.

Erman i-a făcut semn să se așeze pe canapeaua din bucătărie, a pus un ibric vechi pe vatră și apoi a așezat două cești pe masă.

— Deci ești alergic la electricitate, cum se poate întâmpla acest lucru? a deschis HP discuția într-un mod excesiv de prietenos.

Erman a pufnit.

— Douăzeci și cinci de ani cu calculatoare, câmpuri electromagnetice, unde radio și alte alea. Apoi te trezești a doua zi cu o iritație pe tot corpul și dificultăți în a respira.

A turnat cafea pentru amândoi, iar HP a luat repede o înghițitură care i-a opărit gâtlejul. Moca, nu mai băuse așa ceva de pe vremea bunicii, a constatat el cu stupoare după ce a reușit să înghită lichidul fierbinte care l-a făcut totodată să și lăcrimeze. În afară de temperatură, era cu adevărat bună.

Ceașca era din porțelan subțire, iar mânerul atât de frumos lucrat încât l-a apucat grațios, cu degetul mic și inelarul ridicate. Serviciul de cafea avea cu siguranță la fel de mulți ani ca și casa, dacă nu cumva era chiar mai vechi.

S-a învârtit în jurul cafelei, a suflat în ea și apoi a sorbit cu grijă, în timp ce arunca priviri fugare spre gazda sa.

— Deci vrei să afli mai multe lucruri despre un server pe care l-am instalat? a spus Erman holbându-se bănuitor la HP peste

masă. De obicei nu prea vorbesc cu oameni pe care nu îi cunosc, sau, mai nou, cu oameni, în general.

„Nu mă miră”, s-a gândit HP zâmbind sarcastic cu privirea ațintită în ceașca de cafea.

— Dar un vechi prieten mi-a spus că ești OK, iar eu îi sunt dator cu o favoare, una mare aș putea spune. Dacă el garantează pentru tine, atunci ești OK în ceea ce mă privește. Deci ce vrei să știi și de ce?

HP și-a pus la punct strategia de abordare a subiectului în drum spre Erman și se străduia să pară neutru.

— Vreau doar să știu cui i-ai instalat serverul și unde se află. Sunt art director la o mică agenție de publicitate și există o poză pe acel server de care sunt interesat.

Erman s-a uitat lung la el, în timp ce HP se străduia să pară așa cum își imagina el că e un art director sârguincios.

Deodată, gazda a început să zâmbească ironic și să dea din mâini.

— Ia te uită, un art director!

HP a zâmbit și a dat din cap în semn de aprobare.

Totul mergea ca pe roate, prostul satului mușcase momeala direct din mâna lui!

— Și eu care credeam că ești un jucător care a dat-o-n bară și care încearcă cu disperare să găsească mașina care a dat peste el. Și apropo… de ce?

Erman a izbucnit într-un râs isteric, iar gura de cafea pe care HP tocmai o luase s-a dus pe partea cealaltă provocându-i o tuse groaznică.

•

Încă o zi toridă! Zi de stat la birou, ceea ce însemna câteva ore de birocrație, apuca să se ocupe de niște analize inutile și să-și arunce ochii pe planificările preliminare de organizare a serviciului de escortă. Destul timp pentru a face curat pe birou.

Și-a luat un pahar de apă din bucătărie, a tras adânc aer în piept și a încercat să se destindă puțin.

Deși era devreme, bluza ei era deja transpirată la subraț. Exista, bineînțeles, aer condiționat în clădire, dar cum la fiecare reorganizare era nevoie, dintr-un anumit motiv, de pereți și birouri noi, aproape tot aerul rece ajungea în câteva camere din celălalt capăt al coridorului acum. Pentru a avea măcar iluzia unei senzații de răcoare, Rebecca a fost nevoită să cumpere un

ventilator, care învârtea fără grabă aerul înăbușitor din birou pe care îl împărțea cu alte trei persoane. S-a așezat pe scaun lăsând câteva rafale să îi lovească fața, în timp ce își aduna gândurile.

I-a luat ceva timp pentru a găsi numărul Nillei, care nu figura în cartea de telefoane.

Secret, bineînțeles, precum nouăzeci și cinci la sută din toți angajații în poliție, chiar dacă era sau nu necesar. Dar asemenea lucruri puteau fi rezolvate. O discuție cu o tipă de la resurse umane, pe care o cunoștea, era de ajuns. O minciună necesară despre cum ea și Nilla trebuiau să meargă la un curs și *pac*, i-a aflat programul, numărul de acasă și cel de mobil. Cine spunea că rețelele de femei nu funcționează?

Însă a început din nou să ezite.

Cum ar fi trebuit să înceapă și la ce se aștepta de la această discuție? „Vorbește-i o dată pentru totdeauna, se încuraja ea. Încheie acest capitol o dată pentru totdeauna și pune stop acelor nenorocite de bilețele”.

Nu era un scop tocmai ușor de atins, poate chiar imposibil. Cu câteva zile în urmă asta nici nu i-ar fi trecut prin cap. În ciuda tuturor lucrurilor, se descurcase bine timp de mai bine de un deceniu fără a se gândi la cele întâmplate. Dar de la incidentul din Piața Lindhagen, totul se schimbase.

A-l vedea pe Kruse acolo pe patul de spital conectat la aparate, bineînțeles mult mai întremat acum decât la început, a făcut-o să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ar fi putut fi ea în locul lui. Ar fi trebuit poate ca lucrurile să se petreacă așa cum zicea bilețelul, deoarece greșeala îi aparținuse.

Deci s-a gândit să facă o încercare, de această dată în mod serios. Să lămurească lucrurile, să spună ce avea de spus încă de acum mult timp și să încheie acest capitol. Întâi cu familia lui și mai apoi cu Henke. Să-l facă să o ierte pentru ceea ce făcuse sau mai degrabă pentru ceea ce nu făcuse… Dacă era în vreun fel posibil.

Discuția lor de zilele trecute nu îi dăduse prea multe speranțe. Încercase să îl sune, dar chiar și noul număr pe care i-l dăduse era închis. Tipic pentru el.

Dar ce i-ar fi putut spune?

„Adevărul!” a șoptit o voce în capul ei.

În ciuda căldurii, încă tremura.

•

— Povestește-mi, deci, ce te-au pus să faci și nu te îngrijora pentru regula numărul unu. În pădure nu te pot auzi cum îi dai în vileag. Erman a izbucnit din nou într-un râs isteric, în timp ce umplea din nou ceștile. Pentru început, ce număr aveai tu?

HP a rămas mut de uimire. Tipul îl păcălise făcând-o pe prostul satului, deși știa foarte bine cum stăteau lucrurile. Extra cool, super tare!

Dar ce naiba, nu putea decât să ia taurul de coarne și să se complacă în situație.

— 128, a mormăit el și pentru a treia oară în doar câteva zile și-a povestit din nou aventura, omițând anumite părți.

Când a terminat, Erman a dat gânditor din cap.

— Aha, înțeleg foarte bine de ce ești aici. Ai destule motive să fii nervos. Dar acum îți voi povesti de ce trebuie să te gândești de două ori înainte de a începe o nouă rundă cu Coordonatorul de Joc, dacă asta este cumva intenția ta…

Deodată s-a ridicat de pe scaun, a dat o tură prin casă aplecându-se din când în când pentru a verifica exteriorul prin ferestrele joase. După ce s-a asigurat, s-a așezat din nou la masa din bucătărie.

— Ascultă cu atenție, omule, pentru că nu prea pari să iei lucrurile în serios… ori ești puțin prost. Am lucrat pentru ei, așa că știu mai multe detalii despre acest lucru decât majoritatea, dar vom vorbi despre asta puțin mai târziu. Pentru început, cine crezi că erau cei care îți lăsau comentarii pe billboard?

— Ăăă, oamenii care se uită la clipuri?! HP nu se gândise niciodată prea mult la acest aspect. Răspunsul era destul de evident. Unii cărora le place să se uite la clipuri cool și sunt dispuși să plătească pentru acest lucru, cel mai probabil. Altfel Jocul nu ar continua? a adăugat el cu puțină nesiguranță.

Erman a dat din cap în semn de dezaprobare.

— Deci chiar crezi că există o grămadă de oameni din afară care nu au altceva mai bun de făcut decât să se uite la clipuri cu huligani și care s-au plictisit să facă acest lucru gratis pe YouTube sau MTV?

— Ăăăă… daa? a îngăimat HP în lipsa unei idei mai inteligente.

— Și misiunea? Toate răutățile pe care tu și ceilalți jucători le faceți sunt pur întâmplătoare, pentru că sunt cool, sau cum?

Erman s-a uitat la el întrebător.

— Ăăăă, din păcate, nu m-am gândit la asta, a răspuns HP simțind că era chiar fraier.

Erman a oftat.

— Nu, din păcate nu pari să gândești prea mult, HP. Ești genul de om care doar se ghidează după impulsuri și face tot ce-i trece prin cap, am dreptate sau nu?

— Ce, cum, ce vrei să spui?

HP era mai mult decât sigur că tocmai fusese insultat, arătându-se deodată rănit.

— Ceea ce vreau să spun este că ești genul care își vede propriul interes și nu dă doi bani pe ceilalți.

— Ce este greșit să vrei să fii numărul unu?

HP și-a încrucișat brațele și s-a aplecat pe spate.

Erman a oftat din nou.

— Nu e absolut nimic greșit, este chiar un merit când vine vorba de Joc. Nu ne cunoaștem, dar lasă-mă să-mi dau puțin cu presupusul.

A început să enumere pe degete.

— Nu ai un loc de muncă stabil, alegi căile mai ușoare dacă este nevoie, motiv pentru care apari în registrul poliției pentru mici delicte. În plus, ai o familie mică sau nu ai deloc și foarte puțini prieteni apropiați. Oprește-mă când ți se pare că o iau pe arătură…

I-a aruncat repede o privire lui HP înainte de a continua numărătoarea și pe degetele de la cealaltă mână:

— În plus, tânjești după recunoaștere și/sau ai mare nevoie de bani. Cum m-am descurcat până acum?

HP a rămas fără cuvinte.

Cum naiba putea tipul să știe toate aceste lucruri?

Îl verificase în vreun fel sau îl dăduse oare cineva în gât?

— Liniștește-te, amice, l-a calmat Erman. Nu sunt clarvăzător. Pur și simplu, toate aceste caracteristici pe care tocmai le-am înșirat sunt cele mai apreciate la un Jucător, adică unul ca și tine.

I-a aruncat o privire lui HP de parcă acesta ar fi fost mult prea greu de cap pentru a înțelege, ceea ce îl irita mult mai mult decât scurta descriere pe care tocmai i-o făcuse.

— Nimic în Joc nu e întâmplător, reține asta! a continuat Erman. Ai găsit acel mobil pentru că ei au vrut ca tu să-l găsești.

Te aleseseră deja, deoarece au considerat că aveai toate calitățile necesare. Pentru început, ai primit vreo două misiuni ușoare, pentru ca toți să aibă ocazia de a te vedea în acțiune. E aproximativ ca atunci când se încălzesc caii înainte de cursă, iar apoi se anunță: Plasați-vă pariul. Jocul începe în curând!

HP era mut.

— V-vrei să spui că pariază pe mine, ca pe caii de curse? a reușit în final HP să spună.

— Felicitări, Einstein, în sfârșit ți-a picat fisa! a zâmbit Erman sarcastic.

— La bază, Jocul nu este nimic altceva decât o asociație de pariuri, dar mult mai captivantă decât Allsvenskan sau V75. Ei joacă de foarte mulți ani, chiar de dinaintea internetului. Tipii care pariază se numesc Cercul și sunt peste tot în lume. Se fac pariuri rapide, de la o misiune la alta, sau mai complexe, în care oamenii pariază pe The End Game.

— The End Game…?

Mintea lui HP zbârnâia.

— Bună întrebare, nu ești atât de încet la minte până la urmă!

Erman se ridicase și începuse să gesticuleze agitat cu mâinile.

— Jucătorii care au trecut de un anumit nivel au șansa de a face parte dintr-un scenariu mai mare, unde toate misiunile duc încet-încet către un fel de *grande finale*. Cercul poate paria pe evenimentul final, The End Game. Dacă jucătorul face față presiunii sau clachează, înțelegi?

HP a dat nesigur din cap. Scenariul i se părea nebunesc.

— Cea mai interesantă parte a jocului este că de cele mai multe ori nici Jucătorul nu înțelege cum se leagă lucrurile, ci acționează doar din impuls, ceea ce face Jocul mult mai real. *A true show of character*, s-ar putea spune.

Erman a mai făcut o tură de casă înainte de a reveni în bucătărie.

I-a aruncat lui HP o privire cercetătoare și părea să poarte o mică discuție cu el însuși înainte de a continua.

— OK, după cum am spus mai devreme, nu prea obișnuiesc să vorbesc cu oameni și cu atât mai puțin despre Joc, dar pe de o parte ai în spate un om de încredere care garantează că ești OK și pe de altă parte pari a fi cam fraier pentru a te preface…

Erman a luat o hârtie și un pix dintr-o ladă din bucătărie și a început să deseneze o piramidă.

— Așa este organizat Jocul. La baza piramidei sunt o grămadă de jucători mărunți care se mulțumesc cu puțină acțiune și un venit în plus asigurat; aceștia se numesc Furnici. Furnicile sunt folosite pentru misiuni mărunte, cum ar fi să facă rost de diferite obiecte sau informații, să alimenteze și să pregătească echipamentele pentru diverse misiuni sau să ajute la filmări. O Furnică nu tinde niciodată să ajungă în top, nu devine niciodată un Jucător adevărat, ci doar merge la sigur, înțelegi?

HP a dat scurt din cap în semn de aprobare. Nu îi scăpase din vedere faptul că Erman îl numise prost de două ori, dar ceea ce-i spunea era al naibii de interesant!

— Cu siguranță a fost o Furnică cea care ți-a lăsat telefonul în tren și o alta care ți-a filmat trialul. Este, de asemenea, posibil ca tipul cu umbrela să fi făcut parte din familia Furnicilor sau pur și simplu s-a aflat la locul potrivit, este greu de știut acest lucru, a continuat Erman.

— Dar toate celelalte lucruri; cardul de acces, unealta pentru Ferrari, proiectilul, dulăpelul cu cheie de la T-Centralen, cheia de sub masă…?

— Cel mai probabil toate au fost aranjate de Furnici! i-a confirmat Erman. Întregul Joc este clădit cu ajutorul Furnicilor. Fără ele nimic nu ar funcționa și mereu sunt aduse în joc unele noi. Furnicile există peste tot; în poliție, casele de asigurări, Telecom, Microsoft, Google, etc. Deci poți fi sigur că știau deja tot ce era necesar despre tine înainte de a te lăsa să găsești mobilul.

Erman a început să deseneze un nou nivel la mijlocul piramidei.

— Furnicile ajută și la recrutarea Jucătorilor adică a celor ca tine. Cel care te-a găsit primește bonus pentru fiecare misiune pe care o îndeplinești și, cu cât înaintezi în joc, cu atât îl sau o îmbogățești.

HP a ridicat mâna. Simțea nevoia de o pauză pentru a putea asimila toate lucrurile pe care tocmai le auzise.

Deci cineva i-a oferit Jocului informații despre el?

Poate chiar cineva pe care-l cunoștea?

Erman părea să-i fi citit gândurile.

— Poate nici nu-ți cunoști Furnica. Poate fi orice persoană care a dat peste datele tale, un angajator, asistent social sau chiar un angajat de la Oficiul Muncii.

Dintr-un anume motiv, această explicație nu l-a făcut pe HP să se simtă mai bine.

Pentru el totul fusese doar un Joc, o modalitate de pierdere a timpului care îi oferea și ceva în plus. Dar toate astea…

— Jucătorii sunt o altă categorie, diferită de Furnici și sunt folosiți pentru misiuni mai importante și cu un grad de risc mai ridicat, înțelegi diferența?

Bineînțeles, HP înțelegea. Ușa lui și atentatul de incendiere a magazinului nu erau genul de sarcini care puteau fi lăsate pe seama unei Furnici, era nevoie de un alt tip de indivizi.

— Fiecare Jucător primește, după cum deja știi, o serie de misiuni, a continuat Erman în timp ce desena vârful piramidei. Totul este conceput de așa natură pentru a afla câtă presiune se poate pune asupra voastră și, bineînțeles, Cercul pariază pe limitele voastre. Jucătorii sunt, în ciuda tuturor lucrurilor, doar niște bunuri de consum și foarte puțini au ceea ce se cere pentru a ajunge în vârf. Când i-ai demascat față de acel polițist, adevărat sau nu, a existat în cyberspace un grup de oameni fericiți care pariaseră pe faptul că aveai să cedezi și câțiva alții pe care i-ai dezamăgit al naibii de mult. Dar poți fi sigur că altcineva ți-a luat deja locul în lumina reflectoarelor.

A făcut o săgeată prin întreaga piramidă.

— Jocul merge mereu mai departe – *you are always playing the game*, înțelegi?

— Dar lista highscore, clipurile și toate astea? La urma urmei am fost *first Runner-up*, asta trebuie să însemne ceva, nu?

Își dăduse seama cât de disperat părea, dar nu a făcut niciun efort pentru a ascunde acest lucru.

— HP, HP, HP… Cu siguranță încă nu ai înțeles… Nimic din ceea ce ai experimentat până acum nu a fost real. Totul este doar un joc, o aplicație pe telefon care combină neîncetat adevărul cu iluzia atât de bine, încât, treptat, devine aproape imposibil să mai distingi granița. Caută pe internet cuvântul *game* și vei înțelege ce vreau să-ți zic!

Expresia nedumerită a lui HP l-a făcut pe Erman să ofteze din nou.

— OK, uite cum stă treaba mai exact: Ei te mint, HP! Jocul îți arată atât lucruri care sunt adevărate, cât și lucruri care sunt regizate doar pentru tine. Factorii de motivație diferă de la jucător la jucător. Unii sunt încântați de sport – alții de fete sau

muzică. Ție, pe de altă parte, îți plac filmele și jocurile pe calculator – așa că Jocul ți-a oferit propriul rol principal, cu fanclub și tot…

Erman și-a băut ultima gură de cafea înainte de a continua.

— Deodată ai trecut de la un simplu spectator la personaj principal. De la *nobody* la VIP în doar câteva zile. Fanii din cyberspace nu par să se mai sature de tine și curând nici tu de ei. Și tot ceea ce Jocul cere în schimbul acestor lucruri sunt doar câteva misiuni neînsemnate…

Erman se holba la HP care devenise alb la față.

— Funcționează în principiu precum orice altă dependență, a continuat el. Fie că e vorba de droguri, jocuri sau, în cazul tău, atenție și apreciere, mecanismul e același. Odată ce dependența crește, creierul își pierde abilitatea de a analiza critic. Tu ai devenit pur și simplu un *recognition junky*! Tot ceea ce nu ajută sau întărește semnalul de alarmă, este dat la o parte, iar imaginația ta umple golurile. Crezi pentru că vrei să crezi și, prin urmare, ajuți Jocul să ascundă acea graniță din aplicație. Realitate sau iluzie, adevăr sau minciună, nu prea mai contează. Doze de adrenalină – mai mari, mai lungi și mai multe, doar despre asta este vorba. Dar totul e doar un joc – *it's all a fucking game*, mă-nțelegi?

S-a uitat din nou întrebător la HP.

— Deci, pentru a reveni la întrebarea ta, prietene. Acea listă pe care ți-au arătat-o poate fi adevărată, dar la fel de bine poate fi ceva ce au creat doar pentru tine. Pentru că te motivează astfel de lucruri. Se joacă cu tine, HP, așa cum tu te joci cu bieții oameni direct implicați în misiune, ceea ce inevitabil mă duce cu gândul la acea parte mai puțin plăcută a Jocului.

Mai puțin plăcută! s-a gândit HP. Cum naiba ar trebui să funcționeze altfel?

Deodată s-a simțit un idiot, ca o marionetă pe care au mânuit-o cum au vrut pentru propriul divertisment. Au tras puțin de firele lui pentru a vedea ce urma să se întâmple, iar apoi au pariat pe rezultat.

Doamnelor și domnilor, va reuși 128 să suporte presiunea sau nu? *Va arunca cu pietre în mașina de poliție a surorii sale pentru puțină apreciere, va supraviețui ea și va ceda el sub presiune ciripind ca o fetiță*? Ladies and gentleman place your bets and stay tuned…

Gândurile îi zburau în toate părțile și au trecut câteva secunde bune înainte să ia aminte la Erman care își continua prezentarea.

— … Vine misiunea de fapt? Pariurile sunt doar una din sursele de venit ale Jocului. După cum sigur știi, costă enorm de mult menținerea unei afaceri de o asemenea anvergură. Jocul se desfășoară pe mai multe continente în același timp, deci finanțarea este extrem de importantă.

A făcut o mică pauză pentru a umple iar ceștile de cafea și pentru a mai face un tur al casei. Când s-a asigurat din nou că totul era în regulă, s-a întors la masa din bucătărie.

— Înțelegi…, a început Erman cu o voce joasă și s-a aplecat spre HP ajungând atât de aproape încât acesta îi putea simți halena… abia acum lucrurile devin cu adevărat supărătoare!

•

Rebecca a profitat de ocazie, în timp ce restul grupului juca floorball și coridorul era gol. A dat vina pe accident spunând că încă o durea întreg corpul și, întrucât aveau două echipe complete, nu au încercat să o convingă să rămână.

Conform programului, Nilla nu lucra azi, așa că a început prin a suna la numărul de acasă. Două bipuri, apoi trei și patru. A răspuns robotul și tocmai era pe punctul de a pune receptorul jos când deodată a auzit un zgomot la celălalt capăt al firului.

— Alo, Nilla aici!

Vocea suna aproximativ cunoscut.

A respirat adânc.

— Bună, Nilla, sunt Rebecca Nor… ăă Pettersson. Ai timp să vorbim câteva minute? Aș aprecia foarte mult.

Alte zgomote și apoi:

— Scuze, eram pe punctul de a închide, cum ați spus că vă numiți?

— Rebecca, Rebecca Pettersson.

S-a lăsat liniștea în receptor.

Inima Rebeccăi bătea atât de puternic încât i se părea că putea vedea bluza tresărind în dreptul pieptului.

12.

Being Game

— Așa stau lucrurile, prietene. Jocul are nevoie de mulți bani pentru a funcționa.

Erman a numărat repede pe degete.

— Furnicile, telefoanele, toate acele servere și, ultimii, dar nu cei din urmă, funcționarii, cei care sunt angajați să aibă grijă de bunul mers al lucrurilor. În plus, toți banii sunt repartizați către jucători și premii, câștigate de cei cu adevărat buni. Exista o grămadă de cheltuieli lunare, dar eu m-am gândit bine la situație și toate aceste lucruri le reduc cât de cât câștigurile de la pariurile live. Marile surse de venit, cele care le asigură profitul proprietarilor – sunt clienții.

HP a dat din cap de parcă înțelegea, dar adevărul era că se simțea total pierdut.

— Foarte mulți clienți recurg la Joc pentru a-și rezolva anumite probleme, înțelegi? Lucruri care nu pot fi rezolvate altfel, a continuat Erman insistent.

HP părea încă pierdut.

— Lucruri ilegale, știi tu!

A început să bată nerăbdător cu arătătorul în masă.

Bineînțeles, HP credea că începuse să înțeleagă…

— Vrei să spui că oricine poate suna pentru a aranja lucruri, iar Jocul are grijă să se rezolve? a murmurat el în așteptarea unui răspuns.

— Exact! a încuviințat Erman din cap cu înflăcărare. Aceste lucruri sunt top secret și doar oamenii de bază ai Coordonatorului de Joc se ocupă de ele. Nu știu toate detaliile, dar cam așa cred că funcționează: Un client vrea să-și rezolve anumite divergențe, însă fără a fi implicat în ceea ce urmează să se întâmple. Asta poate să însemne informații și secrete ale unei firme sau să te răzbuni pe o persoană cu care nu mai ești în relații bune. Jocul poate rezolva toate aceste lucruri, bineînțeles în schimbul unei sume rezonabile de bani. Poate exista vreo Furnică în stare să rezolve lucrurile sau vreun

Jucător care să pună totul la punct în cazul în care este vorba de ceva mai riscant. Jocul poate fi folosit pentru absolut orice.

Devenea din ce în ce mai roșu la față și în mintea lui HP a început să sune o alarmă.

— Spre exemplu, acel avocat despre care mi-ai povestit. Aparent a supărat foarte tare pe cineva, dar acesta în loc să se plângă la Uniunea Avocaților a apelat la Joc. *Pac*, Coordonatorul de Joc a făcut rost de o unealtă pentru roți și de un jucător avid după puncte care urăște avocații din Piața Sture. Clientul și-a primit răzbunarea sub formă de clip, iar dacă tu ai fi dat greș și nu te-ai fi mișcat destul de repede și, în plus, dacă ai fi fost destul de prost să încalci regula numărul unu, nu ar fi existat mare lucru de povestit – sau în orice caz nimeni nu te-ar crede. Exact cum Verbal spune în *Suspecți de serviciu*: *Cel mai mare șiretlic al diavolului este că a convins lumea că nu există*. Ești doar un simplu necunoscut, care nu are nicio legătură cu adevăratul client. Lee Harvey *fucking* Oswald, înțelegi? Zii tu dacă nu e genială organizarea și totodată înfricoșătoare?!

Erman s-a ridicat și a început să se plimbe nerăbdător prin micuța bucătărie.

— Ăăăă, bineînțeles! l-a aprobat HP, în timp ce încerca să facă loc noilor informații în creierul său suprasolicitat. Toate aceste lucruri nu păreau deloc raționale, ceea ce probabil era *the understatement of the year*…

— Deci vrei să spui că…, a început el mai mult din politețe.

Erman i-a aruncat o privire iritată și s-a așezat din nou la masă. În mod evident nu era deloc mulțumit de răspunsul neconvingător al lui HP.

— Problema este, fără îndoială, că nu există absolut nicio limită, înțelegi? Coordonatorul de Joc nu poate niciodată să oblige vreun jucător să facă ceva, acesta este unul dintre principiile de bază ale Jocului. Roșu sau albastru, adevărat sau fals, la urma urmei jucătorii sunt cei care decid și așa trebuie să fie. Chiar dacă Jocul preferă anumite rezolvări, trebuie totuși să existe alte alternative, o deschidere către uimitor sau neașteptat. Altfel nu există ceva pe care să se poată paria și prin urmare nu exista niciun Joc!

Vocea lui Erman a devenit isterică.

— Dar ceea ce face Jocul este să ducă totul la limita la care Jucătorul este dispus să ajungă. Să vadă cum merge treaba!

Vorbim despre acte de violență, incendii, sabotaje, chiar și crime! Trebuie doar să deschizi ziarul pentru a vedea ce se întâmplă zilnic!

Erman s-a ridicat și a început din nou să se plimbe neliniștit prin casă.

HP era din ce în ce mai sigur că bănuiala lui avea să se adeverească și că Erman era pe cale să o ia razna. Era de ajuns să se uite la culoarea feței lui pentru a-și da seama că era ca un vulcan pe cale să erupă.

Ca să nu mai vorbim de acea privire fixă înfricoșătoare…

— Te poți uita la un ziar sau la o emisiune de știri și vei găsi imediat Jocul. Singurul lucru pe care trebui să-l faci este să fii atent la cuvinte precum „inexplicabil”, „motiv necunoscut” sau „fără un motiv întemeiat”, căci în acest caz ai dat peste un Joc…

Erman s-a repezit deodată spre una din ferestre, cercetând neliniștit copacii ca și cum ar fi auzit pe cineva apropiindu-se.

Părând că nu a observat nimic care să reprezinte un pericol, s-a întors rapid la masă, aplecându-se spre HP.

— Dacă ai bani să plătești, pot rezolva absolut orice sarcină dorești! a șuierat el apropiindu-se de fața lui HP, care i-a putut observa dinții galbeni. Există întotdeauna un nenorocit care e dispus la astfel de lucruri. Vreun tolomac care deja a depășit orice limită. Așa se întâmplă mereu, în toate colțurile lumii. Verifică singur dacă nu mă crezi!

Vocea lui Erman a început din nou să se schimbe, iar HP a oftat dezamăgit. La naiba, începuse atât de promițător… Până acum cinci minute, tipul părea OK în ciuda tuturor lucrurilor. Puțin excentric poate, dar cine nu ar fi devenit astfel aici la capătul lumii. Însă acum o luase rău pe ulei!

Asta era deci: organizații rău intenționate, conspirații mondiale care se aflau în spatele acestor lucruri de rahat care se întâmplau în lume. CIA, Opus Dei, ZOG sau Francmasoneria, în funcție de nebunul pe care îl întrebai. Pancarte pe piept și un loc asigurat în piața Mynttorget. „Sunt singurul care înțelege ce se întâmplă aici”.

Game over, mulțumesc pentru cafea, este timpul să…

— Mii de mulțumiri, Erman, mi-ai oferit niște informații foarte prețioase, dar ar trebui…, a mormăit el și s-a ridicat.

— … Să fumezi, nu e nicio problemă, dar trebuie să ieși afară. Iau una de la tine, a mormăit el uimit, ca și cum comentariul i-ar fi întrerupt firul gândurilor; făcându-l să-și piardă ideea.

Înainte ca HP să apuce să protesteze, Erman a plecat înaintea lui afară.

Foarte plăcut să ieși afară la aer proaspăt, se gândea HP scoțând pachetul de țigări.

I-a oferit lui Erman o țigară, iar apoi le-a aprins pe ambele cu vechea, dar credincioasa lui brichetă Zippo. A tras câteva fumuri adânc în piept, încercând să pună capăt gândurilor lui haotice.

OK, deci lui Erman îi lipsea într-adevăr o doagă, dar pe de altă parte era acolo și în plus avea un noian de informații despre Joc. Deși i-a dat peste cap toate concepțiile, nu putea nega că multe dintre lucrurile pe care tipul le spunea păreau să aibă sens – ca să nu spună că erau logice, asta dacă își avea rostul acest cuvânt în context.

Dar teoria despre Conspirația mondială era mult prea greu de digerat. Era pur și simplu precum un roman polițist prost, vândut la colțul străzii, nu lipseau decât vreo doi criminali în serie și un polițist corupt pentru ca adunătura de nebuni să fie completă. Dar până unde ajungea granița dintre realitatea incontestabilă și fantezie?

Au stat și au fumat în liniște în timp ce HP se gândea la următoarea sa mișcare.

Era cu adevărat nerăbdător să plece, acea privire fixă pe care Erman tocmai i-o aruncase îl cam speriase și deodată și-a adus aminte că era complet singur acolo în pustietate, fără nicio posibilitate de a suna după ajutoare.

Dar Erman părea acum să se fi calmat din nou. Expresia de om nebun i-a dispărut și porțiunile din față care se puteau distinge de după barbă își recăpătaseră culoarea normală, deci putea rămâne fără probleme încă puțin timp.

La urma urmei, existau multe alte lucruri pe care trebuia să le mai afle.

— Deeci, cum ai ajuns să fii implicat în toate astea, Erman? l-a întrebat HP prudent.

Erman a tras un ultim fum și a aruncat apoi chiștocul printre tufele de urzici.

— Eu am fost cel care le-a instalat ferma acolo sus.

A aruncat o privire fugară către HP și a observat că acesta părea din nou pierdut.

— Ferma de servere, i-a explicat el mai clar, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Jocul are cinci în total sau cel puțin atâtea avea la acea vreme.

A început din nou să numere pe degete:

— America de Nord, America de Sud, Africa, Asia și Europa/Orientul Mijlociu. Ferme al naibii de mari care prelucrează toate datele Jocului. Serverele se ocupă de toate telefoanele mobile, prelucrează imaginile, repartizează misiuni, adună și stochează informațiile și gestionează veniturile. În plus, mijlocește comunicarea dintre jucători, Coordonatorul de Joc și Cerc. Fără ferme niciun joc, înțelegi?

HP a încuviințat energic din cap, înțelegea aceste lucruri și cel mai important: erau informații prețioase!

— Deci tu l-ai instalat în Europa?

— Europa și Orientul Mijlociu, l-a corectat Erman.

— Trebuie să fie o fermă al naibii de mare, nu?

HP se străduia să pară impresionat. În mod evident funcționa, deoarece tipul s-a luminat puțin la față.

— Am primit, în principiu, mână liberă, un cont bancar gras și câteva instrucțiuni și apoi totul s-a rezumat la *make it happen*. O treabă de aproape șase luni, șaizeci de ore pe săptămână. Toate astea și o grămadă de alte lucruri care nu au apărut încă pe piață și poate nu vor apărea niciodată. Chestii NASA, înțelegi? Jocul îmi putea îndeplini orice dorință și vreau să spun chiar ORICE! Era nevoie doar să spun ceea ce voiam, iar ei rezolvau.

A oftat mulțumit.

— Drăguț! l-a măgulit HP. Dar cum te-au găsit? Adică… de ce tocmai tu?

— Pentru că eram cel mai bun, înțelegi?!

Erman i-a aruncat din nou o privire de idiot, dar HP a trecut-o cu vederea.

— Nu ai înțeles nimic din ce ți-am povestit mai devreme? Jocul își face temele, au informatori peste tot și, cu siguranță, nu le-a luat mult timp să pună la punct o listă scurtă cu câteva nume care ar fi putut face ceea ce ei aveau nevoie.

Erman a făcut un gest cu două degete către HP, care și-a terminat imediat țigara, a scos pachetul și a aprins alte două Marlboro, una pentru el și una pentru gazda lui.

— Întâi mi-au trimis un mail pentru a vedea dacă sunt sau nu interesat, l-au condimentat cu destule întrebări și provocări pentru a mă captiva. Cam cum au făcut și cu tine și prima ta misiune. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că vorbeau serios, că ei chiar se gândeau să pună bazele unui asemenea complex și nu erau doar teorii. Când am înțeles că totul era pe bune, nu mai puteam refuza. Era un lucru care se întâmplă o dată în viață, ceva la care majoritatea celor din branșa mea doar visează. Problema a fost că nu am primit niciun fel de recunoaștere pentru ceea ce am făcut.

Și-a dres glasul și a scuipat printre urzici.

— Au adus tipi la costume, iar eu a trebuit să semnez teancuri de foi, care erau de fapt doar diferite variante ale regulii numărul unu: *Nu mai vorbi niciodată despre Joc*! Când totul s-a terminat a venit un grup de oameni, au verificat și, după ce și-au dat aprobarea, nu mi-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să le restitui cheile, cardul de acces și toate celelalte chestii. Îți mulțumim, vom prelua noi lucrurile de aici. M-am oferit să rămân să lucrez în continuare pentru ei, ca administrator de sistem al fermei. Aproape că nu voiam să mi se mai dea niciun ban, ci doar să lucrez cu toate acele lucruri, atât serverele, cât și ceea ce am văzut din Joc părea al naibii de tentant…

— Dar…?

— *Mulțumim, dar nu, avem oamenii noștri*. Și așa s-a terminat totul! M-au scos la pensie așa, pur și simplu, după toată munca grea pe care am făcut-o. Cardul meu de acces era, evident, deja blocat atunci când am părăsit clădirea și uite așa m-am trezit deodată dat afară în frig. Am încercat să pătrund în sistem de câteva ori, dar nu am reușit. Apoi am primit un mic avertisment de la Coordonatorul de Joc și, exact ca și tine, nu am fost destul de deștept, din păcate, pentru a înțelege…

A tras lung din țigară și a dat început fumul afară în timp ce dădea din cap dezaprobator.

— Mi-a fost greu să renunț la tot, era vorba de capodopera mea. Cel mai bun lucru pe care îl făcusem vreodată, ceva ce doar puțini din lumea asta ar reuși să facă singuri și în atât de

puțin timp. Dar nu am primit niciun credit pentru asta, doar mulțumiri pentru sprijin și apoi totul s-a terminat. Prost cum eram, am continuat să pătrund în sistem. Credeam că poate dacă reușeam să găsesc vreo problemă, lucruri care nu funcționau cum trebuie și le rezolvam, atunci aveau să înțeleagă că aveau nevoie de mine și m-ar fi angajat din nou. Că eram un specialist la care nu puteau renunța! Dar nu am reușit. Când ești dat afară în frig, nu te mai primesc niciodată înapoi!

HP a înghițit în sec.

Asta nu era vestea pe care o aștepta.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat el, deși bănuia deja răspunsul.

— Am început deodată să am probleme. Instalări pe care le-am făcut în alte părți au fost distruse, multe softuri s-au dovedit a fi infectate cu viruși, iar clienții mei au înnebunit de supărare. În plus, conturile mele bancare au fost blocate, abonamentele pentru internet și telefonie au fost închise din senin și o grămadă de alte nereguli s-au petrecut. Am muncit zi și noapte pentru a repara toate aceste lucruri, dar după câțiva ani afacerea mea s-a dus pe apa sâmbetei. Același lucru s-a întâmplat și cu mine, cam în acea perioadă m-am și îmbolnăvit.

Erman părea deodată obosit.

— Așa că am vândut tot și am dispărut, ca să zic așa, de pe fața pământului. Nu mă găsești în niciun registru, nicăieri, a adăugat el satisfăcut. Eu, de fapt, nu mai exist. Niciun CNP, niciun cont bancar, card de client sau abonament pentru telefon, electricitate sau apă. Complet dispărut din câmpul vizual al fratelui mai mare!

— Dar cum reușești să te descurci, mă gândesc că, în ciuda tuturor lucrurilor, ai nevoie de bani, nu?

— Toate se rezolvă atunci când îți dorești cu adevărat. Este nevoie de câteva planuri și muncă, dar merge. Amintește-ți că nu cu mult timp în urmă internetul era pură ficțiune! Am devenit old school, *cash only* și *low tech*. Funcționează mult mai bine decât s-ar crede!

HP a dat neîncrezător din cap. Mai bine ar inhala gaze de eșapament de la motoretă decât să trăiască astfel pentru tot restul vieții. Fără TV, fără conexiune la internet și nici măcar electricitate! Complet singur în întuneric undeva la capătul

lumii. Ținând cont și de lucrurile la care Jocul l-a supus, nu era deloc ciudat faptul că tipul era într-o ureche.

— Această fermă, a spus el precaut. Unde se află mai exact?

Erman a pufnit iritat.

— Tu ce naiba crezi? Unde poate fi amplasată o fermă de servere de asemenea dimensiuni? Unde sunt cele mai bune conexiuni, cele mai stabile transmisii și cel mai bun mediu pentru traficul de date? Gândește-te puțin! Unde se află toți marii operatori aici la noi? Care este Silicon Valley al Europei de Nord?

A fost nevoie doar de câteva secunde pentru ca circuitul din creierul lui HP să intre în funcțiune.

— Kista, a spus el aproape fără suflare.

— Bingo! i-a răspuns Erman zâmbind. Nu ești chiar așa de încet la minte până la urmă!

•

— Nilla, este un lucru pe care vreau să-l lămuresc, ceva important și aș aprecia dacă ți-ai face timp să vorbim vreo două minute.

Bună replică, luată cuvânt cu cuvânt din scenariul pe care îl avea pregătit.

Încă tăcere, dar în orice caz Nilla nu închisese încă. Putea auzi respirația celeilalte femei la capătul firului. O respirație greoaie, de parcă ar fi fugit pentru a răspunde în timp util. Rebecca a interpretat tăcerea ca un fel de încurajare.

— Aș vrea să-ți explic ce s-a întâmplat în acea seară și de ce. Cum s-a ajuns la ce s-a ajuns. Dar nu la telefon. Crezi că ne-am putea întâlni undeva să vorbim?

S-a străduit din răsputeri să pară calmă și stăpână pe sine. Ca și cum ceea ce-i cerea nu era mare lucru, ci doar o simplă conversație între doi oameni adulți pentru a pune la punct una sau alta.

— Am crezut că am fost destul de clară în mail, Rebecca.

Vocea Nillei era rece.

— Nici eu și nici alt membru al familiei mele nu avem nimic să-ți spunem. Fii drăguță și nu mă mai suna de acum încolo!

— D-dar..., a început Rebecca înainte de a observa că Nilla întrerupsese convorbirea.

•

— Deci dacă ai fi în locul meu, un tip relativ *low tech* care ar vrea să provoace niște necazuri Jocului și Coordonatorului de Joc. Să se răzbune puțin pentru toate rahaturile la care ne-au supus pe tine și pe mine. Ce ai face?

Erman a încuviințat din cap gânditor.

— O întrebare chiar interesantă, hmm…

S-a lăsat din nou liniștea pentru câteva secunde, în timp ce se gândea.

— Este clar, cea mai bună soluție ar fi ca totul să fie aruncat în aer, dar poate că este puțin cam exagerat…

— Nu, asta spui tu! i-a ieșit deodată lui HP din gură, dar Erman nu părea să fi băgat de seamă.

— În orice caz, aș încerca să rup lanțul, a continuat Erman.

— Ce vrei să spui?

— Pai știi deja cum se dau salariile, o carte de credit din afara țării corespunde unui cont anonim. Aproximativ precum o cartelă de telefon mobil. Poți doar să iei banii, dar este imposibil să afli cine și ce carte de credit are.

HP a încuviințat din cap nerăbdător. „Treci la subiect, amice!”

— Toate plățile funcționează, în principiu, la fel. Salariile către funcționari, Furnici și subcontractanți, toate se plătesc prin intermediul acestor carduri, care la rândul lor sunt alimentate dintr-un cont anonim deschis la o bancă din Caraibe. Contul-mamă este încărcat în permanență cu bani pentru plăți. Dacă aș vrea să îi fac un rău Coordonatorului de Joc, aș încerca să aflu numărul de cont și să fac o mică retragere. Asta ar paraliza întregul Joc timp de multe săptămâni, poate chiar luni și, în plus, aș avea destui bani pentru a mă ascunde fără probleme în vreun loc îndepărtat, dar de vis.

— Și chiar ar putea funcționa planul?

— Bineînțeles, ar trebui să funcționeze.

Erman a ridicat din umeri.

— Chestia e că, din cauza faptului că Jocul este extrem de precaut în ceea ce privește păstrarea anonimatului, nu există niciun nume asociat contului. Singurul lucru necesar este acea combinație temporară de numere. Bănuiesc că schimbă constant cifrele, deci este nevoie de iscusință și rapiditate. Eu, personal, nu am văzut niciodată cifrele, doar am făcut setările. Băieții lor veniți de peste mări au făcut tot ceea ce era nevoie. Dar totul există acolo în interiorul fermei. Sunt sigur de asta.

— Putem pătrunde în sistemul lor?

— Nu, după cum ți-am spus, am încercat și, dacă nici eu, care am construit întregul sistem, nu am reușit, atunci nimeni altcineva nu poate. Vorbim despre securitatea IT, care fără îndoială este mult mai bună decât Pentagonul și NASA la un loc...

Cu siguranță, se gândea HP cu scepticism, dar în orice caz să le pătrundă în sistem nu părea o opțiune prea bună.

— Deci cum poate fi aflat numărul de cont?

Ghicise deja răspunsul.

— Trebuie să pătrunzi, fizic, în fermă. Există o cameră de control, iar când ajungi înăuntru vei găsi ceea ce dorești, doar să știi unde să cauți. Dar trebuie să fii extrem de atent. Dacă doar bănuiesc că numărul contului a fost descoperit, cu siguranță vor schimba imediat cifrele.

HP a încuviințat din cap în timp ce Erman călca țigara pentru a o stinge.

Hm, părea o *mission impossible*.

Dar ce naiba, nu mersese tocmai până acolo pentru a se întoarce acasă cu mâna goală. Prea multă informație era mai bine decât prea puțină.

— Îmi poți explica ce trebuie să fac? a spus el aruncând chiștocul în direcția unui molid.

Erman a început să râdă.

— Bineînțeles, 007, nicio problemă!

S-a întors deodată și a intrat în casă.

HP a profitat de ocazie pentru a-și aprinde o nouă țigară. Toată această poveste părea a fi o producție Blockbuster[3]. A stat vreo două minute să se gândească la unul care să aibă un fir asemănător. *Conspiracy Theory* poate sau *Enemy of the State*? Ceea ce i se întâmpla avea puțin din toate. A tras câteva fumuri adânc în piept. Mult deasupra sa a auzit un zgomot cunoscut.

Zborul de după-amiază al companiei Fjärthundra Airlines, a zâmbit el sarcastic.

Erman s-a întors, ținând în mână o bucată de foaie împăturită.

— Ai aici tot ce trebuie; adresa de la fermă și câteva *usernames* care ar putea funcționa. Ți-am scris și site-ul băncii, în cazul în care ajungi până în acest punct. Acum trebuie doar să

[3] Retailer american care vinde și închiriază jocuri video. (n. red.).

te gândești cum vei pătrunde în fortăreață, dar din acest punct de vedere nu te pot ajuta, îmi pare rău.

HP a apucat biletul, dar Erman încă nu îi dădea drumul.

— Trebuie să-mi promiți un lucru, HP

— Ce anume?

— Ai văzut cum trăiesc, ce mi-a făcut Jocul.

Privirea lui stăruitoare începuse să îl înfricoșeze din nou pe HP.

— Promite-mi că vei folosi aceste informații pentru a le da o lovitură pe care să n-o uite prea curând, promite-mi!

Culoarea feței lui Erman a început din nou să se intensifice.

— Bineînțeles, amice, nicio problemă, calmează-te! a bâiguit HP neliniștit luând biletul.

Primise ceea ce voia, iar acum era timpul să plece.

Adresa era singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie, celelalte lucruri erau, în principiu, neînsemnate. Indiferent de ceea ce îi promisese acestui om al pădurilor, nici nu-i trecea prin gând să dea vreo spargere la o fermă de servere, ci voia să știe doar modalitatea de a ajunge la Coordonatorul de Joc și în sfârșit o găsise. Și avea chiar și o adresă. Tot ce trebuia să facă era să se ducă acolo și să sune la ușă, dar oare mai voia să facă acest lucru după tot ceea ce aflase?

Bâzâitul de deasupra lor a revenit, iar Erman a tresărit. A început să cerceteze neliniștit văzduhul printre vârfurile brazilor, încercând să vadă avionul.

— Liniștește-te, Erman, este doar micuța companie aeriană a celor din Fjärthundra, își face turele zilnice, a zâmbit HP iritat. Nimic pentru care să sari așa.

— Ce ai spus?

Erman s-a întors deodată spre HP, iar acesta a observat cum privirea de om nebun i-a revenit brusc, însă mult mai accentuată.

— Da, am spus că este doar un avion care face reclamă unui târg din Fjärthundra de săptămâna viitoare. Nu e un motiv de îngrijorare.

HP i-a vorbit rar, exact cum făcuse și Erman cu vreo jumătate de oră în urmă, dar putea auzi cât de îngrozit părea din voce.

— Ai văzut avionul mai devreme?

Erman devenise alb la față.

— B-bineînțeles, a trecut pe deasupra fix înainte ca tu să vii să mă iei cu limuzina ta de provincie, dar liniștește-te acum, la naiba!

Erman nu părea să îl audă. Pentru câteva secunde nu a mai scos niciun cuvânt.

— Pleacă! i-a spus el printre dinți.

— Ce?

HP nu mai înțelegea nimic.

— Pleacă, dispari, du-te la naiba, ești așa greu de cap?

A început să dea din mâini haotic și a făcut câțiva pași către HP.

Acesta s-a dat înapoi din instinct, întinzând mâinile în față pentru a se apăra.

— Bine, bine, calmează-te doar, mă duc, mă duc!

„Iisuse, acum chiar că a luat-o razna ciudatul ăsta!”

— E doar un avion nenorocit, Erman, nu trebuie să sari așa!

•

Cam până aici a mers genialul plan.

Nilla încă o ura, asta era sigur.

Nu era nimic ciudat, la urma urmei cel care căzuse de la balcon nu fusese nimeni altul decât fratele ei adorat.

Nilla și Dag au fost întotdeauna apropiați și ea nu s-a împăcat niciodată cu ideea că totul fusese un accident, după cum concluzionaseră investigatorii. Firma pe care proprietarul o angajase să renoveze fațada dăduse dovadă de neglijență la montarea noilor balcoane, deoarece câteva șuruburi lipseau.

„Circumstanțe nefericite”, acesta fusese verdictul.

Henke a primit pentru asta zece luni, puțin față de cât ar fi primit pentru omor din culpă. Dacă balustrada balconului ar fi fost corect montată, având toate șuruburile la locul lor, Dag ar fi supraviețuit probabil.

Dar nimeni nu putea ști sigur.

Îl împinsese puternic, poate oricum ar fi căzut peste balustradă. Această posibilitate nu putea fi exclusă în totalitate, cel puțin asta a fost părerea tribunalului.

Dar ea se îndoia puternic de această argumentație. Dag era mare și greu, avea cel puțin nouăzeci de kilograme de masă musculară și avea un echilibru bun. Dacă balustrada nu ar fi cedat, el nu ar fi căzut și viața lor ar fi fost cu mult diferită. Henke nu ar fi ajuns la închisoare, iar Rebecca nu ar fi ieșit

niciodată din a ei. Punerea lui în închisoare și eliberarea ei – cea dintâi a fost condiția celei de-a doua.

Singura problemă era că lucrurile nu ar fi trebuit să decurgă așa. Asta voia el să-i povestească Nillei. Ce se întâmplase cu adevărat în acea seară. Și de ce…

•

— Doar un avion? Doar un avion?!!!

Picături mici de salivă i s-au prins în barba îngălbenită.

— Nu înțelegi absolut nimic, nenorocit prost! Au urechi peste tot, peste tot la naiba! Nu ai înțeles ce ți-am povestit de Furnici? Cu cine ai vorbit în drum spre mine, șoferi de autobuz, vreo doamnă amabilă în tren? I-ai spus vreunui prieten de-al tău la telefon unde te duci sau ai fost cumva destul de prost să scrii pe calculator ruta?

Vocea îi redevenise isterică.

— Niciuna din astea, pe cuvânt…

HP a început să meargă înapoi pe urmele lăsate de roțile motoretei, care duceau înapoi către civilizație. Toate astea erau mult prea înfiorătoare. Trebuia să se îndepărteze de acel alienat mintal și era necesar s-o facă imediat. Naiba știa ce ar fi putut să se întâmple altfel. *În pădure nu-ți poate auzi nimeni țipetele*.

Erman a mai făcut câțiva pași înainte, și-a strâns pumnii și deodată s-a oprit îndreptând acuzator degetul arătător spre el.

— Google! a țipat el deodată. Ai căutat pe Google Maps adresa, recunoaște!

— Nu, nu! a răspuns HP din instinct, dar și-a amintit în aceeași clipă că de fapt făcuse acest lucru.

Probabil că Erman a observat că HP se schimbase la față sau pur și simplu a ghicit că mințea.

În orice caz a făcut câțiva pași rapizi în direcția lui.

— Nemernic prost! a răcnit Erman. Ți-am dat o instrucțiune simplă. Nu vorbi cu nimeni, nu folosi aparate electronice. Iar tu mă cauți pe Google Maps! La fel de bine ai fi putut să îi dai raportul direct Coordonatorului de Joc, ar fi trebuit să te omor naibii pe loc!

— *Sorry*! a fost singurul cuvânt ce a ieșit din gura lui HP, care era prea înspăimântat pentru a reuși să mintă.

Pentru o secundă s-a imaginat căzând secerat printre smocurile de iarbă răpus de un glonte. Dezgropat apoi peste două sute de ani pentru a i se pune fundul într-un borcan de

gem care va fi expus la muzeul local din Fjärthundra. Aproape că a făcut pe el de frică la acest gând!

Erman a mai făcut câțiva pași spre HP, apoi s-a oprit brusc.

A stat pe loc câteva secunde, părând că se gândea. Fără a scoate niciun cuvânt s-a întors deodată și a fugit în casă.

HP nu a așteptat pentru a vedea dacă avea să se întoarcă cu o carabină. A făcut cale întoarsă și a început să alerge cât îl țineau picioarele de-a lungul cărării în direcția drumului. Deasupra lui încă se auzea bâzâitul avionului. Părea că zbura în cerc.

După câteva sute de metri, a ajuns la marginea pădurii. Mai avea mai puțin de un kilometru de drum pietruit în câmp liber până să ajungă la șosea, în siguranță. S-a uitat neliniștit peste umăr. La naiba, trebuia să fi furat motoreta sau măcar să-i fi luat combustibilul sau ceva. Era o țintă ușor de nimerit acolo în câmp.

Mda, și-a găsit momentul potrivit să se gândească la asta.

Nu auzea niciun zgomot de motor, dar asta era în principal din cauza nenorocitului de avion care survola zona. A observat că reclama dispăruse. Ce voiau acești idioți de fapt?

A ieșit din pădurea întunecoasă și a luat-o la sănătoasa spre drum. La aproximativ fiecare zece metri, mai arunca o privire peste umăr. Încă nimic. A început, treptat, să-și țină frica sub control. Ce smintit tipul ăla! „Îți mulțumesc al naibii de mult, Mange, pentru pontul bun!”

Încă o privire fugară. Nici urmă de Erman. Super!

Abia când se afla în câmp la jumătatea drumului a observat că zgomotul avionului era puțin diferit. Mai devreme se auzea doar un bâzâit monoton, cu câte un ton mai sus sau mai jos în funcție de locul în care se afla în cerc. Dar deodată sunetul a crescut, atât în intensitate, cât și în înălțimea tonului și i-a luat doar câteva secunde lui HP să înțeleagă de ce. Aruncând o privire în spate să vadă dacă Erman nu îl urmărea, a observat cum avionul cobora direct spre el de parcă era Cary Grant în persoană! Nu își putea crede ochilor!

Venea din ce în ce mai aproape, dar abia după ce avionul i-a umplut întreg câmpul vizual, a simțit cu adevărat cum l-a cuprins frica. Huruitul motorului și șuieratul ascuțit al vântului contra aripilor i-au înecat toate gândurile. A văzut elicea învârtindu-se de departe printre roțile trenului de aterizare care

veneau vertiginos înspre el, dar încă nu se putea gândi la ce avea să i se întâmple.

Shit! era singurul lucru cu care creierul său a contribuit, apoi s-a împiedicat și a căzut într-o groapă.

A simțit pala de vânt, a auzit șuieratul trenului de aterizare care i-a trecut pe lângă cap la distanță de doar câțiva zeci de centimetri și s-a trezit mușcând iarba.

Zgomotul motorului a atins tonuri mai joase, iar HP și-a ridicat capul îndeajuns de mult pentru a vedea cum avionul se ridica încet virând la stânga. În câteva momente a înțeles că pilotul luase altitudine pentru a face o nouă încercare.

La naiba! se gândea el panicat în timp ce genunchii îi tremurau. Și-a forțat picioarele să înainteze. A abandonat drumul pietruit și a luat-o de-a dreptul prin câmp în direcția în care știa că se află stația de autobuz. Praf și pământ zburau în jurul lui, tulpinile tăiate îi sfâșiau pantalonii.

HP alerga ca niciodată în viața lui.

Mai erau cel puțin cinci sute de metri până la drum, mai exact până la salvare. Avionul ajunsese suficient de sus și executa o întoarcere. Inima îi bătea să-i sară din piept. Avea gust de sânge în gură, își simțea pulsul în timpane.

Deodată a auzit din nou huruitul motorului crescând în intensitate, în timp ce avionul cobora spre el în stilul Alfred Hitchcock. Sunetul era acum parcă și mai asurzitor. HP a început să fugă cuprins de panică, a încercat să alerge în zigzag pentru a fi mai greu de nimerit, ca la Counterstrike. Dar toate astea se întâmplau *in real life*, nu într-un amărât de joc pe calculator! Avionul se apropia din ce în ce mai mult și nimic nu părea să-l oprească.

Deodată a văzut ceva în miriște, la câțiva metri în fața lui. Semăna cu o bară albă din plastic, lungă de aproximativ doi metri.

Nu știa cum de i-a venit tocmai lui această idee, dar fix înainte ca avionul să ajungă în dreptul lui, s-a aruncat spre bară, a apucat-o cu ambele mâini și, având unul din capete înfipt la subraț precum țineau cavalerii lăncile, s-a rostogolit pe spate.

Zgomotul era de nedescris. În același moment în care curentul de aer i-a tăiat răsuflarea a simțit cum bara a întâlnit ceva tare, după care i-a fost smulsă din mâini.

Iar avionul l-a ratat din nou. HP s-a întors din nou pe burtă. Resturile barei se aflau la o distanță de câțiva metri.

Trebuie să se fi lovit de elice, se gândea el în timp ce se ridica din nou în picioare.

Avionul și-a reluat ascensiunea. Dar de această dată sunetul motorului nu mai părea atât de înverșunat. Creștea în intensitate și apoi scădea din nou și HP putea distinge clar un zgomot ascuțit, care provenea cu siguranță de la motorul stricat.

Pilotul avea în mod evident probleme, dar HP nu a așteptat să vadă cum avea să le rezolve.

În schimb a luat-o la sănătoasa către stația de autobuz, care se întrezărea la mică distanță. Când s-a apropiat a văzut un autobuz trecând și a deviat puțin de la curs în încercarea de a-l opri. Ar fi putut funcționa…

Însă deodată a văzut cu coada ochiului o mișcare și și-a dat seama că pilotul încerca să schimbe tactica. În loc să aterizeze de la câțiva metri înălțime, a ales să planeze deasupra câmpului. HP putea vedea cum trenul de aterizare aproape atingea miriștea.

De această dată nu ar fi rezolvat nimic dacă s-ar fi lăsat la pământ, capul i-ar fi fost crăpat fie de roți, fie de bara dintre ele.

Îngrozit fiind, a mărit din nou viteza. A țâșnit spre drum, a văzut autobuzul apropiindu-se și s-a dedicat trup și suflet încercării de a-l prinde. Zgomotul avionului se apropia din ce în ce mai mult.

A călcat cu un picior într-o groapă, ceea ce l-a făcut să-și piardă echilibrul, dar viteza cu care alerga era atât de mare încât a reușit, clătinându-se puțin, să-și continue fuga până la drum, ajungând fix în fața autobuzului.

Scârțâituri de frâne, scrâșnituri de cauciucuri și huruitul motorului de avion de deasupra lui.

În următoarea clipă a căzut și totul a devenit negru.

— Hei, omule, cum te simți?!

Vocea părea să vină de departe, iar HP s-a ridicat deodată de jos dintr-o singură mișcare. Pentru câteva secunde, cuprins de panică, a crezut că orbise, că avea creierul lezat sau ceva de genul și că acum era condamnat la întuneric pe vecie. Dar încet, încet și-a revenit și a reușit să deschidă ochii.

— Ești bine, omule?

Un băiat tânăr îmbrăcat într-o uniformă cam largă stătea aplecat deasupra lui, iar în stânga și-n dreapta lui se aflau două femei îngrijorate.

— Ai venit parcă de nicăieri, omule, abia am apucat să frânez, dar nu cred că ai avut parte de mai mult de o îmbrâncitură.

HP nu a răspuns, ci se chiuia să se ridice.

Șoferul, un imigrant de vreo treizeci de ani, i-a dat o mână de ajutor.

Reflexele l-au ajutat, iar rezultatul a fost acceptabil.

— Ar trebui să chemăm ambulanța, a spus una din femeile care se aflau în autobuz.

— Și poliția! a adăugat o alta. Acel avion...

— Nicio ambulanță! l-a întrerupt HP. Sunt bine.

Și chiar era în regulă. În afară de câteva zgârieturi pe față și pe mâini și de faptul că i se tăiase răsuflarea când autobuzul dăduse peste el, se simțea chiar bine. Ultimul lucru de care avea acum nevoie erau o mulțime de polițiști băgăcioși.

— *Sorry*! a mormăit el către șofer. Nu am apreciat corect distanța, greșeala mea! a reușit să spună în timp ce încă se chinuia să-și recapete vocea. Mă simt bine!

— Bun! a exclamat șoferul ușurat. Putem în cazul acesta să ne continuam drumul?

HP a dat din cap rugător către cele două femei care așteptau neliniștite pe marginea drumului.

— Nicio rană, deci nicio ambulantă. Haideți, toți sus!

Apoi șoferul a scuturat pământul de pe spatele lui HP, în timp ce îi șoptea:

— Ai de gând să faci vreo reclamație la poliție, omule? Eu am fost deja penalizat cu câteva puncte pentru viteză neregulamentară și chiar am nevoie de acest job, mă-nțelegi?

— Nicio grijă! i-a răspuns HP, care începea să înțeleagă din ce în ce mai bine ceea ce se întâmpla în jurul lui. Totul e-n regulă, lasă-mă doar să călătoresc gratis și întâmplarea e ca și uitată.

— Nicio problemă, amice!

Șoferul a zâmbit ușurat, făcându-le semn spre ușa autobuzului.

— Ai șanse să prinzi chiar și trenul, deși vei ajunge probabil în ultimul minut.

HP a dat din cap în semn de aprobare și s-a prăbușit apoi în cel mai apropiat scaun.

— Apropo, ai văzut avionul, omule? Dumnezeule sfinte, cât de jos zbura!

13.

Mindgames

Abia își mai amintea drumul spre casă. HP se extenuase total în urma alergăturii prin câmp și, adăugând și coliziunea cu autobuzul, nu era de mirare că era terminat. A încercat din răsputeri să rămână treaz pentru a se uita după urmăritori, dar nu a reușit. Pleoapele îi alunecau cu încăpățânare în jos și ajunsese tocmai în Älvsjö când și-a dat seama că adormise și mersese prea departe.

Abia când s-a întors la Slussen, s-a dezmeticit și a reușit să o facă pe agentul în căutarea eventualilor urmăritori. Dar odată ce a ajuns la căsuță, s-a trezit complet.

Inima îi bătea să-i sară din piept, adrenalina îi invadase tot corpul și se simțea de parcă ar fi retrăit totul. Pentru câteva minute a crezut că avea să facă un infarct, că avea să dea colțul acolo în căsuță, iar cadavrul său mâncat de furnici nu avea să fie descoperit până când mătușa lui Mange nu venea pentru a închide casa înainte de venirea iernii.

Dar pulsul i-a revenit la normal și ceața din creierul lui a început să se împrăștie.

Ce naiba se întâmplase?

Chiar se întâmplase cu adevărat, sau doar visase?

A fost nevoie doar să arunce o privire în oglindă pentru a exclude teoria visului. Murdar, plin de zgârieturi, iar partea de jos a blugilor era făcută ferfeniță din cauza miriștii tăioase. Ce noroc chior că nu avusese pantaloni scurți!

Tipul acela din avion chiar încercase să-l reducă la tăcere și ar fi reușit cu siguranță dacă HP nu ar fi ajuns la autobuz. Pulsul a început să-i bată din nou, se simțea rău și abia după câteva minute și vreo două pahare de apă a reușit să-și revină.

Gândurile i se învârteau în cap într-un ritm nebunesc.

Jocul, misiunile, tot ceea ce i se întâmplase erau deci doar niște pariuri pentru bogătași plictisiți?

Îl provocaseră, îi forțaseră limitele și îl făcuseră să intre de bunăvoie în joc. Era el oare chiar atât de ușor de păcălit?

O altă idee ar fi fost ca Erman să-l fi mințit, să-i fi băgat în cap o grămadă de născociri.

În mod evident, tipului îi lipsea o doagă, dar cu siguranță nu era un mincinos. Omul pădurii credea sută la sută în ceea ce povestea și, în plus, majoritatea lucrurilor se potriveau cu experiențele prin care trecuse el însuși. Problema era că nu putea accepta toate acele idei, pur și simplu nu putea!

Dar dacă împărțea povestea în două, parcă altfel vedea lucrurile. Putea înghiți în sec înțelegând că a fost doar o marionetă proastă, manevrată după bunul plac al Coordonatorului de Joc și, pe de altă parte, putea crede povestea cu pariurile și ierarhia Jocului…

În orice caz, prima parte a relatării lui Erman explica toate lucrurile prin care trecuse.

Deși era destul de dureros să fi fost doar un nenorocit de măscărici care lucra pentru un club de jucători la pariuri, explicația era cu siguranță valabilă, spre deosebire de restul poveștii, care se situa pe partea ciudată a barierei.

Teoria conspirației era încă destul de greu de crezut.

Faptul că Jocul avea filiale în întreaga lume, că se implica în diverse treburi murdare și că, în plus, avea informatori peste tot, nu era ușor de digerat!

Erman spusese cu gura lui că acelea erau ideile lui și nu ceva ce experimentase sau văzuse cu ochii lui. Poate rezultatul nenumăratelor ore petrecute singur acolo în sălbăticie, fără a avea contact cu lumea civilizată. Era păcat de săracul om. Deși îl speriase de moarte în pădure, brusc, HP se simțea legat de Erman. Aveau, într-adevăr, foarte multe lucruri în comun. Coordonatorul de Joc nu dăduse dovadă de milă față de niciunul din ei. Îi căutase, îi făcuse să se simtă speciali și, când Jocul considerase că trăsese destule foloase de pe urma aptitudinilor lor, îi izgonise ca pe niște câini.

Și dacă Erman își pierduse puțin discernământul? El unul era chiar al naibii de recunoscător că sărmanul om îl ajutase. Îi deschisese ochii, îi oferise chiar și o posibilă deschidere către Joc.

În orice caz, se simțea mult mai liniștit acum. Senzația de greață îi dispăruse aproape complet și începuse să i se facă foame. Niște fasole albă Heinz a fost singurul lucru pe care l-a putut găsi și a înfulecat-o direct din borcan.

Dar avionul, tipul care încercase să-l facă praf, cum naiba se explicau aceste lucruri?

Nu avea cum să-l fi urmărit cineva, era sigur de acest lucru, deci ce naiba se întâmplase cu adevărat?

Bine... în principiu ar fi *putut* fi o greșeală. Erman și el erau la fel de înalți și aveau aproximativ aceeași culoare și lungime a părului. De la distanță puteau fi foarte ușor confundați și de la câteva sute de metri înălțime erau, cu siguranță, imposibil de diferențiat.

Având în vedere că nebunul locuia acolo singur, probabil pilotul presupusese că persoana care ieșise din pădure era Erman, mai ales că semnalmentele păreau să se potrivească.

Sigur asta se întâmplase!

Oricine ar fi fost cel care se afla în avion, sigur avea un conflict cu Erman, și nu cu el.

Poate vreun vecin nervos sau vreun localnic care se luase la harță cu dementul la magazinul Konsum se hotărâse să-i dea o lecție în stilul Alfred Hitchcock când se ivea ocazia. Asemenea lucruri se întâmplau deseori, era de ajuns să te uiți la emisiunile de știri. Existau al naibii de multe serii TV despre oameni care făcuseră o obsesie din asta...!

Cu cât se gândea mai mult, devenea mai convins că așa stăteau lucrurile. Un fel de luptă între vecini care depășise limitele. O explicație mult mai ușoară decât alternativă.

— Conspirație mondială *my ass*, a bolborosit HP pentru sine. Da' cum să nu!

Nu fusese niciodată nici măcar pe punctul de a participa la așa ceva.

Ușurat, s-a tolănit pe canapeaua din bucătărie și a deschis laptopul. Nu avea nici măcar un televizor pentru a-și mai ocupa timpul și a uita de probleme. Exista mereu un idiot undeva acolo căruia îi mergea mai rău, ceea ce îl făcea pe el să se simtă puțin mai bine. Când lucrurile s-au liniștit, a început să se gândească la ceea ce avea să facă.

Chiar de dinainte să audă știrile, a înțeles ceea ce se întâmplase. Pozele acelei case în flăcări de la TV, luminile albastre și mașinile de pompieri de printre urzici au fost de ajuns pentru ca HP să facă legătura.

Pompierii se luptă de câteva ore cu un incendiu ce a cuprins o proprietate aflată la vest de Sigtuna. Momentan nu se știe dacă se afla vreo persoană înăuntru când focul a izbucnit. Casa aparține unei persoane deja decedate și ar fi trebuit să fie nelocuită, dar informațiile oferite de martori spun că, în ciuda acestui lucru, în ultimele luni, una sau mai multe persoane s-au folosit de această proprietate. Poliția caută un bărbat în jur de treizeci de ani care, mai devreme în cursul zilei de azi, a fost implicat într-un accident minor cu un autobuz într-o stație din apropiere.

Fasole pe jumătate digerată împrăștiată prin toată bucătăria mătușii lui Mange. HP vomita întruna.

„La naiba! La naiba! La naiba!” au fost singurele cuvinte care i-au trecut prin minte.

•

I-a luat mai multe zile să își revină. Probabil că luase vreun virus sau ceva, că făcuse febră mare și continuase să vomite în cascade până la refuz.

Ca de obicei Mange a fost cel care l-a salvat, a apărut la ușa lui pentru a vedea de ce nu mai dăduse niciun semn de viață și l-a găsit lățit pe canapeaua de lemn a mătușii sale. A fost destul de jenant, dar Mange a dovedit din nou că era un prieten adevărat. L-a dus la Eriksdalsbad unde s-a putut spăla bine, i-a făcut rost de niște haine curate și de o supă de măceșe și nici măcar nu s-a dat în lături de la a curăța bucătăria mizerabilă.

Da, Mange era un *true friend*, un *best friend* chiar. De acum încolo avea să-l trateze ca atare. Pentru început avea să-l strige Faruk. Dacă acest nume era important pentru Mange, de aici înainte avea să-l folosească, renunțând la micile glume.

A visat o grămadă cât a fost bolnav, vise cauzate de febră despre toate lucrurile posibile. De altfel era destul de obișnuit cu vise năucitoare, erau o consecință standard a unui super trip ce dura vreo două zile sau o săptămână. Citise că acest lucru se datora THC-ului din iarbă, care era stocat în țesutul adipos al creierului și care uneori își mai făcea simțită prezența, precum o bombă cu explozie întârziată. Deseori visa scenarii din *Stăpânul*

Inelelor despre fluturi uriași sau copaci vorbitori, ceea ce era chiar cool.

Dar aceste vise erau diferite, mult mai întunecate decât fanteziile create de marijuana.

Un vis pe care și-l aducea aminte în mod special era despre el alegând gol prin Tunelul Klara. Cadavrul carbonizat al lui Erman îl urmărea pe motoretă, urmat de sute de cai năvalnici.

Gura tunelului către Sveavägen se apropia din ce în ce mai mult, dar urmăritorii îi suflau în ceafă. Pașii îi deveneau din ce în ce mai greoi din cauza drumului abrupt și a realizat deodată că nu avea să ajungă la capătul tunelului. Motorul huruia sumbru și tropotele cailor se întețeau.

„Ei sunt peste tot! *It's all a fucking Game*!!" zbiera gura carbonizată a cadavrului, dar ultimul cuvânt a fost distorsionat și a început să răsune în jurul lui precum un ecou creat de pereții tunelului.

Geim
Geim
Geim

S-a trezit cu inima bătându-i să-i sară din piept în aceeași clipă în care motoreta i-a atins partea din spate a genunchiului.

Dar acum se simțea mai bine.

Fără febră, proaspăt spălat, sătul și mulțumit. Avea picioarele poate puțin țepene, dar asta era ceva trecător.

Veșnica întrebare: care era pasul următor?

În apartament se putea muta abia peste o săptămână, în mod evident, existaseră probleme cu timpul de livrare a noii uși. Într-un fel era chiar plăcut acolo. Nu avea de ce să nege acest lucru, nu se grăbea deloc să se întoarcă acasă. Chestia era că după tot ceea ce se întâmplase în Sigtuna era cam… speriat.

Da, recunoștea fără rușine acest lucru. Henrik HP Pettersson, bărbatul, mitul, legenda – era speriat.

Jocul nu era, deci, un fel de site anarhist la care fanii plăteau să vizioneze filmele anarhiste așa cum crezuse la început, ci ceva total diferit și mult mai periculos. Toată șarada asta cu pariurile era mult mai înfricoșătoare decât crezuse inițial, acum înțelegea. Că treptat oamenii erau împinși să-și depășească limitele dincolo de normal, că în mod conștient căutau persoane

care erau ușor de manipulat și le exploatau slăbiciunile doar pentru a vedea cât de departe erau dispuși să ajungă.

Și totul doar pentru că era cool!

Dar cea de-a doua parte a poveștii lui Erman încă părea prea incredibilă pentru a fi adevărată. Că misiunile nu erau create la întâmplare, ci puse la cale cu atenție pentru a satisface clienți necunoscuți? Dacă acest lucru era adevărat, punând accentul pe cuvântul dacă, însemna că el și ceilalți jucători trași de două ori pe sfoară. Nu erau doar niște măgăruși rapizi sau niște târfe virtuale care se prostituau pentru câteva clicuri sau like-uri virtuale. Erau niște simple marionete!

Fără a fi conștienți de acest lucru, erau niște ucigași plătiți care habar n-aveau despre ce era vorba și, prin urmare, erau ușor de eliminat din peisaj dacă totul se ducea pe apa sâmbetei. O adunătură de tolomaci, câțiva țapi ispășitori de care nu-i păsa nimănui, nici măcar atunci când încercau să spună adevărul. Și la urma urmei cine i-ar fi crezut?

Gândul îl enerva și, totodată, îi dădea o stare de agitație.

Șansele unui asemenea scenariu erau atât de mari încât nu le putea trece cu vederea. Oare într-adevăr nu era de vină doar creierul paranoic al lui Erman care depășise granița aproape insesizabilă dintre strania excentricitate rurală și nebunia de prost gust?

Până să-i fi văzut casa înghițită de flăcări, bineînțeles cu Erman înăuntru, fusese înclinat să creadă acest lucru, dar acum privea totul dintr-o altă perspectivă…

Exista un singur mod de a afla adevărul, iar HP s-a hotărât să facă puțin *research*.

Unul dintre toate acele traininguri acoperite de Oficiul Muncii pe care făcuse tot posibilul să le uite era fix în acest domeniu și acum avea să vadă ce îi rămăsese în cap din el. Cu un motor de căutare decent putea da lovitura, cel puțin asta își amintea…

Faruk îl ajutase să seteze laptopul, să îl introducă în anonimat înainte ca legea împotriva piratării să intre în vigoare. Acum era invizibil pe net, un *ghostrider*.

A ales un motor de căutare și și-a început treaba. Bilețelul lui Erman nu l-a ajutat cu mare lucru.

Strada Torshamn 142 era tot ce scria pe el, în afară de câteva parole nefolositoare care, eventual, nici nu aveau să funcționeze dacă ar fi pătruns în clădire. Nemernicul ăla carbonizat de

Erman nu putea să-i dea puțin mai multe informații, spre exemplu cum se numea firma sau la ce etaj trebuia să ajungă? Ar fi cerut prea mult de la el?

Adresa ducea direct pe o stradă din Kista, dar acesta era singurul lucru pe care l-a putut afla. O clădire de birouri complet obișnuită din apropiere de E4, doar atât îi arătau pozele din satelit. O listă cu mici firme din domeniul comunicațiilor care existau sau existaseră în clădire, dar niciuna din ele nu părea să aibă vreo legătură cu jocuri sau calculatoare.

Nu știa la ce se așteptase de fapt. La vreun fel de fortăreață înconjurată de ziduri sau poate vreo adresă secretă care nu se afla pe hartă? Gen FRA pe insula Lovön? Dar acolo totul părea în ordine, nu era nici cea mai mică urmă de cine știe ce organizație ocultă sau fermă de servere secretă. Ori voise Erman să-l tragă pe sfoară cu această adresă, ori, cel mai probabil, Jocul își luase catrafusele și se mutase în altă parte.

Dezamăgit și fără prea mari așteptări, s-a hotărât ca, în ciuda tuturor acestor lucruri, să continue să verifice restul teoriilor lui Erman.

A tastat câteva cuvinte precum „inexplicabil”, „în ciuda investigațiilor”, „necunoscut” și i-au apărut câteva mii de rezultate. Le-a exclus pe cele care aveau legătură cu OZN-uri, ceea ce a redus numărul la aproximativ trei sute și, adăugând cuvântul „făptaș” drept o posibilă opțiune, a reușit să ajungă la un număr decent de rezultate. Încă vreo două clicuri și *bam*, i-a apărut o listă decentă cu incidente pe ecran.

S-a uitat rapid prin ea.

Știrile erau de factură diversă și preț de câteva secunde s-a simțit aproape ușurat. Dar a început să analizeze informațiile mai cu atenție. Și, treptat, au început să apară lucruri puțin spus îngrijorătoare.

Pentru început au fost găsite o mulțime de mici întâmplări despre care nici nu auzise, dar care îi păreau totuși cunoscute: mașini ale căror frâne nu au mai funcționat, sisteme de date care nu au mai funcționat în mijlocul unor operațiuni, pene de curent inexplicabile și politicieni care au primit marijuana în cutiile poștale.

Dar erau și alte întâmplări mult mai familiare.

Le-a citit o dată, de două ori și, treptat, s-a cuibărit în el un sentiment neplăcut.

În noaptea dinspre 16 spre 17 mai 1990, biserica Sfânta Ecatarina din Södermalm, Stockholm, a ars.

Turla bisericii s-a prăbușit prin acoperiș. Tot ceea ce a rămas sunt pereții exteriori, dar au fost salvate textile și argintărie foarte valoroase. În ciuda tuturor eforturilor, investigația nu a reușit să scoată la iveală motivul acestui incendiu, speculațiile spun că ar fi putut fi vorba de orice, de la o problemă cu electricitatea până la incendiere premeditată.

Motivul declanșării incendiului rămâne, deci, în continuare necunoscut.

Cea de-a doua știre părea de asemenea foarte cunoscută.

Sâmbătă 3 septembrie 2006, ora 20:41:51, Serviciul Criminalistic a fost contactat de către Poliția de Securitate pentru a fi informat că a avut loc o pătrundere în rețeaua internă de date a Partidului Social-Democrat Muncitoresc, SAP. Numele făptașului este în continuare necunoscut. Mai târziu în aceeași seară, social-democrații au convocat o conferință de presă pentru a informa că au depus plângere la poliție împotriva Partidului Liberal, pentru violarea sistemului de date. Raportul spune că au fost folosite calculatoare care după adresa IP aparțineau Partidului Liberal, pentru a pătrunde ilegal în rețeaua de date a SAP, la care doar 26 de înalți funcționari aveau acces. Infracțiunea a fost săvârșită probabil cu ajutorul informațiilor de autentificare, care în mod inexplicabil au fost aflate și care au oferit adversarilor politici acces nelimitat la informațiile interne cele mai confidențiale ale social-democraților.

Asta era *major stuff*! Ambele întâmplări erau într-adevăr destul de captivante pentru un joc de pariuri.

Era posibil să convingi pe cineva să dea foc unui lucru atât de sfânt precum o biserică? Care erau șansele ca acest lucru să se întâmple?

Bineînțeles că se putea, fără îndoială. Dar s-a mers totuși prea departe, considerând că teoriile lui Erman erau adevărate.

Cine ar fi dat o asemenea sarcină?

Poate cineva care voia să aibă onoarea de a reconstrui un cunoscut simbol al Stockholmului? Un politician, o firmă sau vreun șmecher din lumea afacerilor cu o reputație pătată care dorea să apară drept binefăcător.

O verificare rapidă a fundației care a contribuit la construcție a revelat o grămadă de nume grele care au umblat la portofel. Chiar și Parlamentul a fost nevoit să dea niște bani, deși aceasta era strict o problemă a orașului Stockholm. Oare Biserica suedeză nu avea destule fonduri ca să plătească singură cheltuielile?

O conspirație?

Hm, în orice caz, nu era o teorie de neglijat. Era destul de plauzibilă, deplasată, dar cel puțin posibilă dacă aveai puțină imaginație și îndrăzneai să gândești dincolo de tipare. Ca în *Codul lui Da Vinci*.

Iar acel scandal Watergate al social-democraților și al liberalilor?

Era nevoie de multă meditație.

O Furnică având o funcție destul de bună în Partidul Social Democrat ar fi putut afla informațiile de autentificare foarte ușor. Majoritatea erau destul de proști încât să-și noteze aceste lucruri pe un post-it lipit sub birou, ca să nu le uite până la întoarcerea din concediul de vară.

Dar cine a ordonat această misiune?

Who benefited?

Pe termen scurt, în mod evident liberalii, deci ei erau cea mai posibilă variantă.

Dar pe termen mai lung nu cumva îi favoriza acest lucru pe social-democrați?

A mai dat câteva clicuri și a făcut rost de noi informații legate de acest lucru. Partidul Liberal a obținut aproape de două ori mai puține voturi la alegeri, câteva săptămâni mai târziu. Deci existau două conspirații, ambele posibile.

O persoană aflată în tabăra albastră care dorea să aibă la mână aceste informații și una aflată în tabăra roșie care voia să-i acuze de fraudă pe adversarii albaștri.

Concluzia?

Plauzibilă și această teorie și chiar mai puțin exagerată decât prima. La naiba, ce scandal avea să fie!

Dar cea mai înfricoșătoare a fost ultima știre peste care a dat. A citit-o de vreo două ori înainte de a o înțelege cu adevărat. Și când acest lucru s-a întâmplat, HP aproape că a făcut pe el.

> *Descrierea infracțiunii prezentată în anul 1994 permite tragerea următoarelor concluzii*: *Crima a fost săvârșită de o persoană care a acționat din proprie inițiativă, de un individ cu tulburări de personalitate care s-a lăsat condus de ură și furie. Făptașul a avut, se pare, toată viața dificultăți în a relaționa cu oamenii din jur, în special cu diferite tipuri de autorități. Este introvertit, singuratic și narcisist, dar nu psihotic și duce, probabil, lipsa unei familii și a unor prieteni apropiați. Condiția lui se datorează sentimentului că a „eșuat" în viață, experienței de a fi un outsider ale cărui abilități nu au fost niciodată apreciate sau cel puțin nu la adevărata lor valoare*.

Ar fi putut fi fără probleme el cel care era descris în acel profil!

Evident, nu îi era ușor să recunoască acest lucru. Egocentrismul nu era lucrul lui favorit. Dar după toate cele întâmplate, după experiența din apartament care-l făcuse să-și vadă moartea cu ochii și toate chestiile prin care trecuse acolo în sălbăticie, HP începuse în ultimele zile să se privească altfel în oglindă.

Și ceea ce vedea nu era tocmai cea mai frumoasă priveliște…

Sincer vorbind, viața lui nu era chiar demnă de atârnat în bradul de Crăciun.

HP se potrivea, în mare, cu acea descriere. Acționa pe cont propriu, era un outsider, ducea lipsa relațiilor, era egocentric, toate aceste lucruri îl caracterizau destul de bine.

Chiar prea bine…

Dar nu era vina lui că toată viața lui se dusese pe apa sâmbetei. Avusese posibilități, perspective la fel ca oricine. Ar fi putut deveni cineva, cineva important!

A fucking contender!

Făcuse un singur lucru altruist la viața lui, dar cu ce se alesese? Ce mulțumire primise, cum fusese răsplătit pentru această faptă eroică? Da, cu zece luni de detenție, mii de mulțumiri! Pentru că în țara melcilor cu scorțișoară nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Și după executarea pedepsei toate șansele sale de a mai face ceva dispăruseră deodată. Toate ușile închise și viitorul ratat regește. Mici șmecherii sau joburi pasagere erau singurele lucruri care-i mai rămăseseră. Poate că nu era atât de ciudat că-și băgase picioarele în tot după un asemenea duș cu apă rece și nu mai urmărise decât să devină *number one*. Și, conform spuselor lui Erman, Jocul își trimitea Furnicile exact după astfel de oameni. Tipi care se potriveau profilului ratatului. Sau, mai bine spus, al făptașului…

„Ei joacă de foarte mulți ani, chiar de dinaintea internetului”, îi spusese Erman.

Cum era dacă existau încă din februarie 86!!? Făceau rost de un Magnum 357, îl ascundeau într-un loc potrivit și trimiteau un tip. Un jucător, un *nobody* precum el ale cărui limite erau atât de departe încât nici nu se mai vedeau. Era de ajuns un telefon nevinovat de la o Furnică bine plasată.

Filmul de la nouă, cinematograful Grand!

Și apoi: *Lights, camera, action*! Intră în scenă Olaf Balme.[4]

Lui HP i s-a ridicat părul pe spate. Căsuța părea deodată prea neîncăpătoare, acoperișul i se apropia de creștetul capului și amenința să-l strivească. Avea nevoie de aer! Trebuia să iasă afară!

It’s all a fucking Geim! țipa cadavrul carbonizat al lui Erman în capul său, în timp ce el plângea întins pe stratul de flori.

•

OK, acum era chiar îngrijorată. După ce, timp de mai multe zile la rând, și-a imaginat ceva atât de prostesc ca faptul că Henke ar fi dat un semn de viață, s-a dus la apartamentul lui. Dar ușa era blocată cu un placaj de furnir și, pe lângă mirosul de vopsea, putea simți un iz de ars.

Vecinul, un tip cu *dreadlocks* și barbă de țap, care fără îndoială era drogat, i-a povestit că avusese loc un incendiu, că

---

[4] Politician social-democrat suedez, om de stat și prim-ministru, asasinat în 1986. (n. red.).

cineva turnase kerosen în cutia poștală a lui Henrik și-i dăduse foc.

Dar, în mod evident, Henke reușise să scape, stătuse câteva zile la spital și apoi își revenise.

A răsuflat cât de cât ușurată.

Și unde naiba se afla acum?

La această întrebare drogatul nu avea răspuns; când au avansat puțin în discuție, creierul lui prăjit a mirosit că era polițistă și i-a trântit imediat ușa în nas.

După câteva clipe de gândire și-a adus aminte cine ar putea ști mai multe. Mange Sandström, bineînțeles, cel mai bun prieten al lui Henke încă din școala primară.

Oare nu avea un magazin de calculatoare undeva în apropiere de Skanstull?

A sunat la Informații, a aflat adresa imediat și a pornit la drum.

•

Când a ajuns în fața magazinului, a observat că ceva era în neregulă. O bucată dintr-o bandă albastră precum cele care izolau locul unei crime încă atârna de o lampă stradală, iar fereastra de lângă ușă era acoperită cu banda firmei de pază. Chiar și aici simțea clar un miros de fum, a observat ea după ce a deschis ușa de la magazin, în sunetul melodiei *Star Wars*. Judecând după haosul de dinăuntru, magazinul se afla în curățenie generală după incendiu. Cutii de carton goale erau înșirate peste tot și jumătate din rafturile și etajerele aflate în partea din față a magazinului erau pustii. Aproape că s-a împiedicat de găleata plină cu apă murdară, care se afla lângă ușă.

Al doilea dezastru în doar jumătate de oră, nu putea fi doar o coincidență, în orice caz, nu când era vorba de Henke. Rebecca se întreba în ce mai reușise să se implice de această dată.

Oare Mange știa răspunsul la această întrebare?

— Bună, Rebecca! a salutat-o el uimit după ce a zărit-o printre rafturi.

— Bună, Mange, de cât timp nu te-am mai văzut! Ai avut parte de vreo vizită neplăcută sau urmează să te muți?

S-au îmbrățișat precum două vechi cunoștințe. Cămașă de noapte și vestă cu broderii, gusturile lui Mange se schimbaseră radical de ultima oară când îl văzuse.

— Câțiva tineri doar…, a mormăit el și Rebecca și-a putut da imediat seama că mințea. Au descărcat extinctorul peste toată aparatura, iar acum mă tot lupt cu agenția de asigurări…

Însă această explicație mediocră nu a fost singurul lucru care l-a făcut să roșească.

Mange fusese întotdeauna puțin îndrăgostit de ea, ceea ce cu siguranță nu constituia un dezavantaj în îndeplinirea misiunii ei.

— Mă numesc Faruk Al-Hassan acum, a adăugat el cu puțină îngâmfare. M-am convertit când m-am căsătorit acum doi ani.

— Aha, deci te-ai căsătorit… Și eu care am crezut întotdeauna că noi doi vom fi împreună! a început Rebecca să râdă, iar el a devenit deodată roșu ca racul.

Deci acesta era explicația acelei ciudate costumații. Mange își luase inima-n dinți și se convertise.

Poate că nu era atât de ciudat dacă se gândea mai bine, el fusese întotdeauna un căutător.

Ultima oară când îl întâlnise, era vegetarian convins, iar înainte de asta politician local.

Mange era un băiat deștept, dar mereu a părut puțin derutat. Rebecca spera ca acum să-și fi găsit calea cu adevărat.

— Ai și copii? a întrebat ea, mai mult de dragul conversației.

— Un puști, opt luni, Mohammed.

I-a dat portofelul în care avea poza băiatului, iar Rebecca a admirat minunăția timp de zece secunde, așa cum era politicos.

— Îți seamănă, Ma… voiam să zic Faruk, a spus ea, afișând un zâmbet care se dorea prietenos.

„Treci la subiect acum, Normén!”

— Auzi, m-am gândit să vin să te întreb dacă nu cumva știi ceva de Henke.

— Mnu… de ce?

Încă o minciună gogonată.

— Păi… am tot încercat să-l sun, dar niciunul din numerele lui nu părea să funcționeze, așa că m-am gândit că poate tu știi pe unde se află?

Mange a dat din cap cu părere de rău, evitând totodată să-i întâlnească privirea.

— *Sorry*, nu l-am mai văzut de ceva timp…

Rebecca și-a încrețit fruntea. Două incendii, Henke dispărut, iar acum Mange mințind-o în față. Ceva straniu se petrecea și era vremea să afle mai exact ce.

Dar fix în momentul în care a deschis gura, Mange a întrerupt-o.

— Auzi, Rebecca, dacă tot ești aici, e un lucru pe care am vrut dintotdeauna să ți-l spun.

— OK, a răspuns ea scurt.

Nu mai era timp pentru declarații de dragoste tardive, dar pe de altă parte avea nevoie de ajutorul lui acum. „Răbdare, Normén!”

— Ohh, Rebecca… întotdeauna… voiam să-ți spun că… eh, ce nai…

A tras aer adânc în piept și părea că s-a adunat.

— Tu și Dag, tot ceea ce s-a întâmplat cu HP… știi?

— Mmm…, a răspuns ea în așteptarea unei continuări.

— Da, deci… Am vrut mereu să… îmi cer scuze. Eu și Dag eram veri, voi v-ați î-întâlnit, să spunem așa, prin intermediul meu și…

Mange și-a coborât privirea în pământ. Deodată Rebecca a început să se simtă rău. Probabil căldura.

— Deci, a oftat el și a făcut o ultimă încercare. E-eu m-am simțit mereu p-puțin vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat, s-a bâlbâit el. Am simțit că într-un fel este vina mea, î-înțelegi?

Mange se uita rugător la Rebecca, dar ea nu avea absolut nicio idee despre ce ar fi putut să-i răspundă.

— Dag era mai mare decât mine, iar noi nu eram chiar apropiați, d-dar eu știam foarte bine ce fel de om era. Știam că umbla vorba despre el că putea fi violent și… că tatăl lui a plecat pentru că Dagge îl bătea de-i săreau fulgii. Se auzeau multe vorbe, dar nu am îndrăznit niciodată să spun nimic… ție adică.

Și-a lăsat din nou privirea în pământ.

Rebecca a tras adânc aer în piept.

Ce se aștepta să-i spună?

Starea de rău creștea din ce în ce mai mult. Aerul din magazin era închis, iar puloverul începuse să i se lipească de corp. Trebuia să pună punct acestei discuții, să revină la ceea ce o interesa cu adevărat, și asta cât mai repede.

— Ascultă, Mange, a început ea să-i spună cât mai calm posibil. Fiecare e conștient de deciziile pe care le ia, tu, eu, Henke și Dag. Bune sau rele, am făcut alegerile pe care le-am făcut și mi-am asumat consecințele. Eu m-am îndrăgostit de

Dag, a fost alegerea mea să mă mut cu el și tot eu am hotărât să nu-l denunț când lucrurile au început să o ia razna. Povara este a mea.

„Adevărul, numai adevărul și nimic altceva decât nenorocitul de adevăr care doare, se gândea ea. Acum gata cu acest subiect interminabil!”

— În ceea ce-l privește pe Henke, mă întreb…

— Dar tu nu înțelegi! a întrerupt-o el cu vocea tremurândă. HP mi-a spus că se gândea să-l omoare. Că se gândea să-i curme viața lui Dagge! Mi-a povestit ce ți-a făcut nemernicul și cât de mult îl ura. Iar eu, eu nu am făcut nimic. Nu am încercat să-l opresc, n-am scos niciun cuvânt și apoi totul s-a dus naibii. Dagge mort, HP la pușcărie și tu…

Mange s-a oprit deodată, uitându-se îndurerat la ea.

— Nici tu nu ai scăpat, Rebecca.

A tăcut, iar ea l-a lăsat câteva secunde să-și adune gândurile. Dar nu doar pe el, și ea avea la fel de multă nevoie de această pauză. Starea de rău a copleșit-o total și a fost nevoită să închidă ochii preț de câteva secunde pentru a-și ține greața sub control.

— Singurul care a ieșit neafectat din toate acestea am fost eu, a continuat el. Pentru mine viața a continuat de parcă nimic nu s-a întâmplat. Dacă aș fi deschis gura, dacă aș fi povestit c-cuiva ce îndruga HP, oare lucrurile ar fi fost diferite? Sau măcar să-i fi spus s-o lase baltă. Dar nu am făcut-o. Nu știu de ce. Singurul lucru pe care îl știu este că aș fi putut face mai multe pentru a împiedica această nenorocire. Mult mai multe!

S-a lăsat din nou liniștea, iar Mange părea să studieze o pată de pe linoleum.

La naiba, discuția asta nu mersese în direcția în care se aștepta ea!

Simțea că oxigenul din micuțul magazin plin de praf era pe cale să se termine. Pereții se apropiau de ea din ce în ce mai mult, mirosul de fum era mult prea înțepător și deodată bâzâitul tuturor gadgeturilor din magazin s-a transformat într-un sunet exasperant și ascuțit precum un cui care părea să-i penetreze capul, fixându-i creierul de interiorul craniului.

Și-a închis ochii strâns, a înghițit în sec de câteva ori și, când și-a recăpătat controlul asupra propriului corp, a trecut pe lângă

Mange, intrând în micuța bucătărie pe care o văzuse după draperie.

Apă călduță dintr-un pahar murdar. A luat câteva înghițituri mari, răcoritoare, care i-au alungat toate gândurile nedorite. „Revino-ți, Normén!”

Deși Mange părea să aibă mare nevoie de acest lucru, ea nu venise aici pentru a face schimb de confesiuni. Să predea ștafeta de la unul la celălalt și să-și spună ofurile. Cel mai ciudat lucru era că Rebecca ar fi putut cu doar câteva cuvinte să-i ia lui Mange această povară de pe umeri. Îi putea explica cine a fost cu adevărat criminalul în toată această poveste. Dar ceva îi spunea că adevărul nu i-ar fi eliberat pe niciunul din ei, cu atât mai puțin pe ea.

Mai bine să revină în prezent, să se concentreze asupra misiunii pentru care venise și apoi să plece. Dacă l-ar fi găsit pe Henke, ar fi reușit să rezolve lucrurile, era sigură de asta, deși nu știa de ce.

A umplut un nou pahar cu apă și l-a așezat pe tejghea, lângă Mange. Părea să fi profitat de absența ei pentru a se aduna puțin. Ochii îi erau încă puțin roșii, dar culoarea feței revenise la normal.

A băut apa în liniște.

— Înțeleg ceea ce spui, Mange, dar chiar nu cred că cineva ar fi putut să împiedice această desfășurare a lucrurilor, a spus ea cu blândețe. Lucrurile s-au petrecut așa cum s-au petrecut, iar acum trebuie să mergem cu toții mai departe. Eu, cel puțin, asta am încercat să fac.

Rebecca auzea cât de fals suna tot ceea ce spunea, dar Mange dădea din cap în semn de aprobare.

— Bineînțeles, ai dreptate, a spus el scurt. În orice caz, mă simt mai bine că ți-am spus toate aceste lucruri, pe care le îngropasem adânc în mine de atâta timp. Îmi pare rău pentru acest show lacrimogen.

A zâmbit rușinat, ștergându-se la nas cu mâneca de la cămașă.

— E în regulă, rămâne între noi.

A zâmbit din nou, puțin mai relaxat de această dată, iar Rebecca era pe punctul de a schimba subiectul de discuție.

— Auzi, ești sigur că nu l-ai văzut pe Henke?

Mange a negat din nou.

— Nu, nu chiar…

Rebecca i-a aruncat intenționat o privire de polițist, lucru care a dat roade imediat.

— Cum adică *nu chiar*, Mange? L-ai văzut sau nu l-ai văzut?

Vocea ei își pierduse brusc blândețea de mai devreme. Era puțin de prost gust să adopte această metodă și să înceapă un interogatoriu tocmai acum, după discuția sentimentală de mai devreme, însă nu avea de ales. Trebuia neapărat să-l găsească pe Henke și nu mai avea timp de pierdut.

— Nu în ultimele zile, a mormăit el mâhnit uitându-se în podea și, după cum vorbea, părea să fie adevărat.

Rebecca s-a uitat puțin înjur și a adulmecat zgomotos aerul.

— Auzi, tinerii ăștia care ți-au dat foc la magazin…

A accentuat cuvintele și l-a străpuns cu privirea. Mange a început să se răsucească precum un vierme în cârlig, dar Rebecca nu i-a lăsat nicio cale de scăpare.

— Sunt aceiași tineri care i-au dat foc casei lui Henke?

— Da… ohh, adică nu sau…

Mange își tot muta privirea și părea, deodată, să nu mai știe ce să facă cu mâinile.

— Dragul meu, Magnus, a spus ea cu cea mai caldă voce, aplecându-se totodată peste tejghea.

A așteptat să-i întâlnească privirea înainte de a continua.

— În ce te-a mai băgat idiotul de frate-meu de data asta?

14.

White bear

OK, trebuia să încerce să vadă adevărul – totul era acolo, stocat în creier!

Mel Gibson în *Conspiracy Theory*, Brill, personajul lui Gene Hackman din *Enemy of the State*, astfel avea el să devină. Dogmatistul, nebunul singuratic, conspiraționistul care își trăia viața pe forumuri de dezbateri și descoperea comploturi la fiecare pas. Tot ce mai lipsea era să își creeze un site, să își ia o cabană în pădure și să-și umple un întreg perete cu articole din ziare și totul ar fi fost perfect!

Bineînțeles, toată chestia asta cu teoria asasinării lui Palme era poate puțin exagerată, dar, pe de altă parte, teoria lui nu era nici mai nebună și nici mai rea decât celelalte indicii. Kurzii, polițiștii, Lisbet sau un bețiv singuratic?

All aboard the Crazy train!

Ușile s-au închis, *next stop Looneyville*!

Tot felul de idei ciudate s-au răspândit în cyberspace precum fioroșii pajuri, unul mai necontrolat decât celălalt. Deci de ce nu și ale lui?

Think about it!

Cum altfel s-ar fi putut duce pe apa sâmbetei cea mai însemnată investigație din istoria poliției? Cum au putut forțele de ordine să uite de bun simț, să încalce zeci de legi și reguli numind un amator pentru a merge în recunoaștere și pentru a conduce investigațiile preliminare? Și de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, cum să sancționeze Ministerul Justiției un funcționar social-democrat care cu serviciul lui de securitate conducea în paralel o investigație?

Lucruri ciudate se petreceau neîncetat, cazul era presărat cu mii de întrebări care nu aveau un răspuns logic, exact cum îl avertizase Erman. Lipseau pur și simplu niște explicații plauzibile sau cel puțin unele care să fie mai bune decât cea pe care HP începuse s-o accepte.

În plus, își mai aducea aminte de o crimă politică în care, după capturarea individului, tot ceea ce scria în raportul lui era „un singur făptaș, fără motiv întemeiat”. Ca să nu mai vorbim de Lasermann[5]. Toate crimele au fost comise metodic, aproape ca într-un joc. Ca și cum a trecut prin mai multe nivele de dificultate și și-a asumat constant riscuri din ce în ce mai mari. Aproape ca și cum voia să urce într-un clasament...

Conform clipului pe care HP l-a găsit pe SVT, tipul risipea toți banii furați la un cazino din Germania, deci în mod evident îi plăceau jocurile de noroc. Era el, de fapt, un dublu jucător? *It made perfect sense* și în același timp era total lipsit de sens! 11 septembrie?

Da, avea totul bine întipărit în creier.

Big time!

A cercetat frenetic paginile cu știri de mai multe ori la fiecare oră și, deși majoritatea vorbeau despre președinția UE, i se părea că le vede peste tot. Indiciile despre joc.

Un cunoscut magnat care dispăruse fără urmă, câteva dinamite lipsă dintr-un depozit sau un portughez, un criminal de duzină, care dintr-un anumit motiv se hotărâse să arunce în aer un iaht de lux... și pe sine totodată.

Toate aceste lucruri se întâmplau în întreaga lume, trebuia doar să știi ce să cauți. Lucruri care nu puteau fi explicate pe orice parte le-ai fi întors. Asta dacă nu cumva explicația corectă era cea a lui Erman. Că totul era un nenorocit de joc, un mare joc!

I’ve opened your eyes and now you can see...

Culmea, HP era conștient de cât de nebunesc suna. Dar totuși nu putea evita acest lucru. „Recunoașterea bolii înseamnă că ești sănătos”, după cum obișnuia să spună unul din prietenii alcoolici ai mamei sale.

Exista mult adevăr în această expresie. Dar spre deosebire de ceilalți nebuni, fusese tocmai el implicat în toate astea. Un *inside man*, exact ca Brill. Știa că Jocul exista, văzuse cu propriii ochi ce era capabil să facă sau, mai bine spus, să îi convingă pe alții să facă...

Faptul că se lăsase manipulat îl măcina cel mai mult.

Modul în care îi exploataseră punctul sensibil și îl făcuseră să intre în joc de bunăvoie. Cum îl umiliseră pentru propriul

---

[5] John Ausonius – criminal suedez condamnat la închisoare pe viață. (n. red.).

divertisment și apoi îl aruncaseră mai repede decât ar fi aruncat o sticlă de taliu rusesc. Dar, pe de altă parte, se gândea și la faptul că savurase acea perioadă în care fusese în centrul atenției. Pentru prima dată în viața lui fusese un *team player*, parte din ceva mai mare, unul dintre starurile echipei.

Doamne, cât iubise acea perioadă! O iubise atât de mult încât, în ciuda tuturor rahaturilor care i se întâmplaseră, undeva în adâncul lui încă mai visa la a se întoarce cumva în lumina reflectoarelor. Precum o jigodie în călduri care, deși alungată de stăpân, era dispusă să îndure și alte lovituri, oricâte, pentru încă o mângâiere pe cap. Această situație îl chinuia precum crusta unei răni și, deși încerca, nu reușea să o lase în pace. Dacă ar fi știut că Becca se afla în mașină în acea seară, că avea să fie sau, cel puțin, putea fi rănită de acea piatră pe care tocmai o aruncase peste parapet, oare ar fi contat?

Nu era sigur de acest lucru.

Încă, după toate orele de meditație profundă, nu putea răspunde la această nenorocită de întrebare cu un simplu Da sau Nu.

Complet demențial!

I-a luat câteva zile să-și dea seama ce rol avusese misiunea cu grenada flash-bang pe care o azvârlise în mijlocul cortegiului. Cine s-ar putea bucura să vadă niște cai nestăpâniți și două perechi de chiloți roiali plini de rahat? Probabil că voiau doar să îl testeze sau să adune niște poze de pus în ramă. Dar apoi a citit un articol despre o spargere dată într-un magazin de haine pentru bărbați din Östermalm, precedată de o amenințare falsă cu bombă. O servietă pe care scria bombă cu alb, plasată în afara ambasadei Iranului și *bam*, jumătate din forțele de poliție au apărut la Lidingö; prin urmare, aceștia erau scoși din ecuație. Și de acolo i-a venit ideea.

După ce a căutat puțin pe pagina de internet a poliției, a găsit ceea ce căuta. În același timp în care strada Kungsträdgård s-a umplut de cai frenetici și toate trupele de poliție posibile, inclusiv elicopterul care a fost trimis către City, cineva a furat o întreagă remorcă de Viagra de la o firmă din Värsterort. Fără nicio grijă a trecut de pază cu un cap tractor, fluturând ceva ce părea a fi actul corect, a agățat în liniște remorca și a plecat. Fără să-și facă griji că avea să fie urmărit de elicopterul poliției

înainte să apuce să descarce marfa, deoarece HP avusese deja grijă de acest lucru.

Fusese, deci, o momeală care să îndemne câinii să vâneze în locul greșit?

— Caută pe internet cuvântul Game și vei înțelege ce vreau să-ți zic! îi spusese Erman și la jumătatea paginii Wiktionary i-a susținut teoria.

— *Distraction or Diversion*

El putea destul de bine să fi fost ambele lucruri! Și, deodată, toate întâmplările misterioase au căpătat o nouă dimensiune. Diversiunile, momelile și manevrele, toate acestea pentru a determina autoritățile și publicul larg să se uite în direcția greșită?

Care erau în acest caz adevăratele întâmplări, cele care erau ținute secret și cine se afla în spatele lor?

Masonii?

WHO?

Grupul Bilderberg?

Sau se gândea prea departe...? Îi juca feste creierul arătându-i lucruri care nu existau, doar pentru că el își dorea în adâncul lui să le vadă?

Era Jocul ceva avansat, așa cum susținea Erman, sau era totul doar de distracție? Ceva ce oamenii făceau doar pentru că puteau? O glumă? O nenorocită de pierdere de timp?

Toate aceste semne de întrebare îl înnebuneau. Creierul său era la turație maximă, iar capul îl durea de parcă stătea să explodeze din cauza tuturor aiurelilor care nu-i dădeau pace. Nu avea de unde să facă rost nici măcar de un Alvedon, umblase deja prin toate cutiile mătușii lui Mange cu ceva timp în urmă.

Și-a aprins o țigară, una din ultimele. Un fum adânc și gata cu toată tensiunea.

Pffff!

Meditation made by Marlboro.

Funcționa aproape mereu.

Care era următorul pas?

Aceasta era întrebarea de un milion de dolari. Nu mai ieșise din casă de câteva zile, abia dacă mâncase ceva. Doar fumase și se uitase pe net, învârtindu-și cuțitul în rană.

Mange îi făcuse o vizită scurtă și îl aprovizionase cu țigări și cu supă de mazăre, dar fusese destul de înțelept încât să nu-i pună nicio întrebare, ceea ce era bine întrucât, în mod sigur, nu avea să primească niciun răspuns.

HP ar fi putut să ucidă pentru un joint, dar proviziile i se epuizaseră cu mult timp în urmă. Când iarba se terminase, încercase să găsească o altă modalitate de a-și potoli neliniștea. S-a masturbat de aproape și-a julit membrul și apoi s-a aventurat treptat la câte o plimbare prin zonă pentru a-și aerisi puțin creierul.

Atunci a descoperit furgoneta.

•

Mașina a sărit în *slow motion*, s-a rotit la o sută optzeci de grade în jurul axei sale, înainte de a intra cu botul într-un deal. Apoi a ricoșat în aer cu spatele îndreptat către cer, s-a rotit complet în aer, a aterizat pe acoperiș și apoi a dispărut de pe ecran.

Următoarea secvență arăta o grămadă de fiare fumegânde, dar Rebecca se afla deja aplecată peste closetul murdar al lui Mange.

„Drace, drace, drace!” țipa o voce în capul ei, în timp ce ea voma resturi nedigerate de salată cu curcan.

Ce naiba se întâmpla aici?

•

O furgonetă pentru livrări albă, cu un logo albastru se afla în josul străzii. ACME Servicii de Telefonie AB.

Pe bune?!

ACME – fix precum măruntele firme din istoria filmului, începând cu *Road Runner*?! Era mult prea evident!

Se aflau și un telescop și o chiuvetă de serviciu în apropierea mașinii, dar până atunci nu văzuse nici țipenie de om prin împrejurimi. Nimic nu părea să se petreacă prin jur, deci ce făcea acea furgonetă aici, tocmai în Tanto?

A intrat în căsuță și a căutat pe net numărul de înmatriculare al mașinii, dar fără niciun rezultat, doar o firmă de leasing din Solna.

ACME avea propria pagină web, un număr de contact și o adresă de e-mail pentru nelămuriri. *ACME Servicii de Telefonie – Un membru mândru al Grupului PayTag*.

Pe de altă parte, nu aveau nicio adresă, ceea ce nu era neapărat neobișnuit; foarte multe firme funcționau la fel. *Contactați-ne fără rețineri prin e-mail sau telefon*. O metodă bună de a evita clienții problematici.

A ieșit din nou afară pentru a se uita mai bine la furgonetă. Nimeni în jur, motorul încă era călduț, deci probabil nu era parcat acolo de mult timp.

Dar unde se afla șoferul?

A înconjurat mașina, dar nu a descoperit nimic nou. Parbrizul din spate era fumuriu, deci HP nu putea vedea absolut deloc înăuntru. Partea din față era mai ușor de distins.

Pe locul din față se afla o geacă de culoarea galben-neon, cu multe buzunare, iar la o privire mai atentă a văzut că ieșea ceva de sub ea. Un obiect argintiu lunguleț. Și deodată și-a dat seama ce era! Un telefon, bineînțeles, unul identic cu cel pe care îl lăsase în magazinul lui Mange. În acest caz, era clar că nenorociții îl găsiseră!

A mai făcut câțiva pași mari în jurul furgonetei pentru a vedea mai bine mobilul, dar geaca îl acoperea aproape în întregime. Trebuia neapărat să știe sigur că nu era altceva, motiv pentru care a tras puternic de portieră.

Încuiată, bineînțeles.

S-a uitat pe furiș în jur și, apoi, a apucat repede o piatră dintr-un șanț din apropiere. Apoi a ridicat brațul pentru a zdrobi geamul.

— Auzi, ce-ncerci să faci?!

Tipul apăruse de nicăieri, un munte de om de mai mult de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum de muncitor și cu o cască portocalie.

Meșteri.

— Nimic, a mormăit HP, lăsând piatra să-i alunece de-a lungul piciorului. Mă întrebam doar de ce ați parcat aici?

Bărbatul i-a aruncat o privire bănuitoare.

— A tăiat cineva un cablu, lucrez pentru Telia. Jumătate din sud a rămas fără internet, nu ai auzit?

— Neh, a bolborosit HP îndepărtându-se încet de furgonetă. Bine, la revedere!

Bărbatul a ridicat din umeri și a înconjurat mașina, încuind ușa din spate.

După ceva timp, s-a întors cu o trusă de unelte, a aruncat o privire rapidă în direcția lui HP și apoi a încuiat cu grijă ușa înainte de a dispărea pe o cărare dintre două căsuțe.

HP a răsuflat ușurat. Tipul părea sincer, alarmă falsă cu alte cuvinte.

Fantasme în miezul zilei.

•

În sfârșit aer curat! Era încă o căldură toridă, dar orice era mai plăcut decât acel magazin care o făcea să sufere de claustrofobie.

A tras adânc aer în piept, s-a urcat pe bicicletă și a simțit cum starea de rău îi trecea pe măsură ce sângele i se punea în mișcare. După doar câteva sute de metri, era deja mult mai vioaie.

Nu rezolvase mare lucru în urma discuției cu Mange.

Când renunțase la încercările patetice de a se scuza și în sfârșit începuse să spună adevărul, încuiase ușa magazinului, pusese semnul „Închis” și, pentru siguranță, o dusese pe Rebecca în încăperea din spate.

Mange nu făcuse niciodată parte din grupul de prieteni ratați ai lui Henke și cu siguranță nu era niciunul din cei cool, dar, spre deosebire de ceilalți, era unul dintre puținii care încă făceau parte din vechea gașcă.

Vesa se hotărâse, sub influența drogurilor, să se cațere pe niște vagoane de tren în Älvsjö și murise. Și pe Jesus și-l amintea destul de bine, el câștigase, parcă, o grămadă de bani și plecase în Thailanda? Da, mai mult ca sigur. Henke spunea că ar fi vrut să meargă cu el, dar, ca de obicei, era numai gura de el. Restul dispăruseră pur și simplu, iar Henke nu era chiar genul de om a cărui companie sau seriozitate lipseau cuiva.

Cu toate acestea, Mange rămăsese alături de el, chiar și atunci când lucrurile mergeau prost. Era singurul din trupa de șoc care venise la proces și, din câte știa Rebecca, singurul care îl vizitase la pușcărie în afară de ea. Unul dintre cei puțini cărora le păsa.

Mange era chiar OK, un tip de treabă, bine intenționat și avea mustrări de conștiință că se simțise obligată să pună în aplicare cu el acele tactici de interogare, doar pentru a-l face să vorbească. Dar, în orice caz, funcționase. După ce se asigurase

de câteva ori că erau singuri, îi povestise în sfârșit tot sau cel puțin tot ceea ce știuse el.

Întrebarea era cât reușise ea să audă?

Întreaga poveste cu acel telefon mobil misterios care împărțea misiuni, acel *reality game* cu recompense și pedepse suna a nebunie, iar prima ei reacție fusese să creadă că Henke îi băgase în cap lui Mange numai prostii. Însă apoi îi arătase filmările pe calculator și lucrurile se schimbaseră.

Toate acele întâmplări cu ușa, cauciucurile mașinii și cortegiul regal erau destul de rele, dar să vadă mașina în care se afla ea sărind în *slow motion* peste parapet fusese deja prea mult.

În mod evident, Mange nu știa că ea se afla în acel Volvo, deoarece se oprise în fața ușii de la toaletă, întrebând-o îngrijorat dacă se simțea bine. Rebecca reușise cu greu să se adune, își dăduse cu puțină apă pe față și dăduse vina pe căldură, explicație pe care Mange o acceptase fără să pună alte întrebări sau să facă vreun comentariu.

Când își mai revenise, îl rugase să o lase să se uite puțin la telefonul lui Henke. Mange îl scosese dintr-un dulap încuiat și i-l dăduse, ea îl inspectase puțin și apoi îi dăduse drumul în poșetă. Pentru o secundă observase intenția lui Mange de a protesta, dar gândindu-se mai bine, o lăsase să-l ia fără a-i spune nimic.

Înainte de a pleca, Mange îi dăduse adresa de la casa mătușii Berit, iar acum era nerăbdătoare să poarte o nouă discuție serioasă cu fratele său.

De această dată avea de gând să-l strângă cu ușa pe drăcușorul de frate-su până îi spunea tot adevărul despre ceea ce se întâmpla cu adevărat!

A trecut în zigzag printre mașini, a lăsat în urmă strada Ring și câteva minute mai târziu se odihnea sub bolțile copacilor din parc. Era mult mai energică acum și se bucura de umbra răcoroasă. Mange îi spusese că drumul de la magazin până la căsuță dura pe jos cincisprezece minute și puțin mai mult de cinci cu bicicleta și avusese dreptate.

Când a ajuns pe strada corectă, a fost nevoită să se ferească de o furgonetă albă care a trecut în mare viteză pe lângă ea.

— Idiotu’ naibii! se gândea ea în timp ce se lupta să-și recapete echilibrul.

Pentru câteva secunde a avut de gând să-i noteze numărul de înmatriculare. Dar a renunțat la idee, vremea era mult prea

frumoasă să se enerveze și, în plus, nu văzuse toate cifrele. Era mașina vreunei firme și avea un logo albastru lipit într-o parte.

În același moment a zărit căsuța mătușii Berit.

A bătut de trei ori la ușă, dar nimeni nu a răspuns. Oare dormea? Era destul de târziu, dar nu ar fi fost uimită să vadă că Henke se așezase în pat pentru o mică siestă.

A pus mâna pe clanță și a descoperit că ușa era deschisă, dar, dintr-un anumit motiv, s-a oprit la intrare. Nu știa exact ce, dar simțea că ceva era în neregulă. S-a uitat mai atent la ușă și a găsit imediat ceea ce căuta. O urmă de lovitură micuță, aproape insesizabilă, în lemnul de lângă încuietoare. Ar fi putut fi mai veche, dar un control mai amănunțit a scos la iveală în jurul pragului câteva bucățele noi de vopsea exfoliată de aceeași culoare.

Cineva intrase în casă și asta de curând, întrebarea era dacă încă se mai afla acolo.

Rebecca a tras aer în piept și a stat nemișcată, încercând să audă ce se petrecea în cabană.

Liniște mormântală.

A trecut cu grijă pragul, intrând în casă. Fumul de țigară și iarbă aproape că o făcea să lăcrimeze. Cu o mână pe peretele de lângă ușa bucătăriei, a băgat repede capul în bucătărie și l-a scos imediat.

Mișcarea a fost atât de rapidă, încât atacatorul nu ar fi apucat să reacționeze, însă suficientă pentru a putea observa ce se întâmpla în cameră. A reluat procedura și în cazul dormitorului de pe partea dreaptă a holului.

Rezultatul era evident, nu se afla nimeni în casă.

Cel care intrase în casă plecase deja și nu părea să se fi deranjat să fure ceva. Un laptop cu screensaverul activat se afla pe măsuța din bucătărie. Câteva cești și pahare nespălate, majoritatea pline cu mucuri de țigară, stăteau abandonate pe bufet, iar chiuveta era plină ochi cu vase și pahare vechi.

Un sac de dormit verde, jerpelit, se afla împăturit pe canapea și un tricou nespălat, împreună cu o pereche de blugi Cheap Monday stăteau atârnate pe spătarul unuia din cele două scaune din bucătărie.

Plină de fum, prăfuită și murdară, cu siguranță această căsuță era departe de standardul de curățenie impus de mătușa Berit, bănuia Rebecca.

Mange îi spusese, evident, adevărul, nu exista urmă de îndoială că Henke locuia aici.

Întrebarea era unde plecase și cât timp avea să lipsească? Cea mai bună soluție care i-a venit în minte a fost să se așeze pe canapea și să aștepte.

•

What the fu...?!

O scurtă plimbare până pe strada Ring pentru a cumpăra țigări și câteva pungi de Gorby's, cam acesta era planul.

În afara listei de cumpărături, și-a luat un falafel și o înghețată, la urma urmei nu era nicio grabă. Aproape că ajunsese înapoi la căsuță, când deodată a văzut lumina albastră.

Două mașini de poliție și un microbuz cu remorcă, toate oprite în fața căsuței mătușii Berit. Remorca arăta foarte nostim, aproximativ precum un butoiaș de lapte gigantic cu capacul desfăcut. Unul din copoi părea foarte grăbit să pună banda de izolare, dar spre norocul său, HP l-a văzut primul.

S-a oprit brusc din mers și apoi s-a furișat pe una din cărăruile de pe marginea drumului, pentru a-și găsi un loc bun de observație.

Câteva minute mai târziu se afla pe o colină pitindu-se printre tufișuri.

Ce naiba se întâmpla acolo jos?!

•

Dintr-un anumit motiv nu se așezase încă nicăieri.

Nu-și putea da seama de ce, dar în acel moment sentimentul că ceva nu era în regulă nu îi dădea pace.

Imediat a înțeles ceea ce o frământa. Canapeaua pe care avea de gând să se așeze era puțin deplasată. Semnul lăsat de piciorul canapelei în linoleum se vedea clar, însă acum era vizibil deplasat cu câțiva centimetri. Într-adevăr, era destul de mică, dar era un model vechi, destul de solid, din lemn de pin și, luând în considerare urma adâncă lăsată în linoleum, era nevoie de multă putere pentru a fi mutată. De ce ar fi vrut cineva să facă asta?

În loc să se așeze, s-a pus în genunchi și s-a uitat dedesubt.

•

HP a văzut cum câțiva dintre polițiști discutau, având o expresie a feței destul de serioasă. După ceva timp a apărut un

alt individ îmbrăcat într-un costum verde care-i acoperea întreg corpul, semănând cu un astronaut.

Tipul a intrat în casă, iar polițiștii s-au dus repede de cealaltă parte a mașinii părând aproape că încercau să se protejeze. După câteva minute, *spaceman* a ieșit, ținând în mâini un obiect. A pășit ușor spre remorcă și a așezat cu atenție în ea ceea ce găsise.

Deși se afla destul de departe, HP a putut vedea fără probleme cât de ușurați păreau polițiștii când capacul a fost închis.

•

Nu știa exact ce se așteptase să găsească. În orice caz, era clar că obiectul acela de jos nu se afla în topul ei cu lucruri cel mai probabil de găsit, asta dacă, prin absurd, ar fi rugat-o cineva să facă un astfel de top.

O pereche de chei, câteva monede și, poate, un telefon mobil rătăcit?

Cam greu de crezut…

I-a luat câteva secunde să-și dea seama ce avea în fața ochilor și de ce fusese plasat acolo acel obiect și, când s-a întâmplat acest lucru, s-a ridicat încet de la podea, a luat laptopul și a fugit din căsuță.

Ușa a rămas deschisă…

•

Abia după câteva minute de privit, HP și-a dat seama cine stătea lângă polițiști. Inițial crezuse că era un simplu civil. Pantaloni scurți kaki cu buzunare la genunchi și o cămașă cu mânecă scurtă purtată peste pantaloni, șapcă de baseball, teniși și tot felul de alte echipamente care îi făceau pe copoi să se piardă printre civili. Dar atitudinea de polițist și modul în care își mișcau capul îi dădea de gol de fiecare dată.

Se concentrase asupra tipilor din jurul remorcii și, abia după ce aceștia au închis capacul, a început să analizeze mai îndeaproape și restul găștii, descoperind că civilul era de fapt Rebecca. Stătea și vorbea cu băiatul îmbrăcat în costum de astronaut.

Ce naiba făcea aici?!

•

— Fără îndoială, adevărată, a constatat pirotehnistul care, conform numelui de pe costum, se numea Selander și căruia în

mod evident îi plăcea să vorbească laconic. Două batoane de Dynamax. Detonatorul montat sub canapea. Era, cu siguranță, de ajuns să te așezi. Mai mult decât suficient ca să transforme întreaga casă în așchii. Noroc chior că ai fost în alertă tot timpul, Normén…

A făcut apoi o pauză pentru a lua o priză de tutun.

— Nu eram sută la sută că nu va exploda înainte s-ajungem la laborator și c-o să culegem doar bucăți din ea, a continuat el mai clar de această dată. Revenind la discuție. Cei de la Departamentul de Criminalistică din Södermalm vor intra în posesia ei. Ai spus că era căsuța de vacanță a fratelui tău?

— Exact, a mormăit ea.

Gândurile nu îi dădeau pace. Grenade Flashbang, pietre aruncate în mașini de poliție și acum o nenorocită de bombă!

În ce naiba reușise să se mai implice Henke și de această dată?

— Probabil detectivii vor să schimbe două vorbe cu el cât mai curând, a rezumat Selander, în timp ce își scutura tutunul de pe costum.

Rebecca a încuviințat scurt din cap.

„Bine ai venit în club!” se gândea ea.

15.

Are you really sure you want to exit?

Rebecca era epuizată când a ajuns acasă. Cea mai mare parte a serii și-o petrecuse la comisariatul din Södermalm pentru a povesti din nou întreaga întâmplare din Tanto. Sau cel puțin acele fragmente care considera că pot fi dezvăluite.

Nu a menționat nimic despre vizita pe care i-o făcuse lui Mange sau despre filmările pe care le văzuse la magazinul acestuia. Acele imagini aveau, cu siguranță, legătură cu întreg scenariul din căsuță, dar nu voia să le arate nimic colegilor înainte de a vorbi cu Henke. Nu-i scăpase din vedere liniștea care se lăsase în birou când venise vorba despre cazierul lui Henrik.

Apoi au urmat întrebările obișnuite: Avea fratele ei vreun dușman? Știa Rebecca cum își câștiga acesta existența? Știa ceva despre incendiul petrecut la el în apartament cu doar o săptămână în urmă?

Răspunsuri negative la toate întrebările, ceea ce de fapt era adevărat. Sau cel puțin aproape de adevăr…

A dus bicicleta în beci și a urcat scările, ca întotdeauna.

Poate era oboseala de vină sau gândurile care nu îi dădeau pace, întrucât nu a observat că cineva o aștepta în capul scării.

— Becca!

S-a întors vijelios și și-a ridicat mâinile în aer din reflex.

Bineînțeles că era doar el.

Trebuia să-și fi dat seama. Unde altundeva să se fi dus?

Rebecca a mormăit ceva, s-a întors și a descuiat ușa de la apartament, după care l-a lăsat să intre. A stat câteva secunde nemișcată în hol, apoi a încuiat toate cele patru zăvoare.

Însă doar o singură dată pe fiecare și, deși o parte din ea protesta vehement, era de ajuns. Nu avea niciun chef să-i dezvăluie lui Henke obsesiile ei.

În hol, telefonul semnala că avea un apel pierdut. Număr ascuns, ca de obicei.

Henke se făcuse deja comod pe canapeaua din sufragerie.

— Ai cumva cafea?

Rebecca și-a ținut cu greu în frâu impulsul de a apuca primul obiect greu care-i ieșea în cale și de a-i sparge capul cu el. Al dracu’ idiot care s-a furișat pe la spatele ei speriind-o de moarte! Și ea care credea că Henke nici măcar nu știa unde locuia. A umblat după el jumătate de oraș și acum, deodată, starea relaxat la ea pe canapea.

La naiba, și în ce hal arăta!

Mult mai fără vlagă decât data trecută, cu pungi sub ochi și degetele galbene de la nicotină. Unghiile mâncate aproape până-n carne, părul vâlvoi și murdar ca naiba.

Henke se uita întrebător la ea, moment în care și-a dat seama că nu-i răspunsese la întrebare.

— Bineînțeles, a spus ea scurt.

A plecat spre bucătărie.

— Poți să te aranjezi puțin între timp, baia e în hol! a țipat ea de acolo, în timp ce zdrăngănea aparatul de cafea.

Dar când s-a întors cu cafeaua câteva minute mai târziu, Henke deja adormise.

A oftat, și-a turnat o ceașcă și, după ce s-a gândit mai bine, a hotărât să-l lase să doarmă. Arăta de parcă ar fi avut cu adevărat nevoie de odihnă.

Un sentiment uimitor de duioșie a copleșit-o deodată și nu s-a putut abține să nu-l mângâie puțin pe obraz. În ciuda tuturor lucrurilor, era fratele ei mai mic, micuțul ei Henke. Într-adevăr, un idiot imatur și un veritabil magnet pentru belele, dar nu fusese întotdeauna așa. Cândva fuseseră doar ei doi împotriva lumii. Trecuseră împreună prin toate greutățile la care viața îi supusese.

Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Lucrurile s-au schimbat cu sau fără voia lor.

A golit ceașca de cafea, și-a culcat capul pe marginea canapelei și a închis ochii.

•

Îi auzise deja mișcările când a ajuns în hol. Modul în care a trântit ușa – cum a aruncat cheile nervos și a azvârlit pantofii din picioare. Încercase să-l avertizeze, dar Henke era tocmai în balcon așezat pe un scaun pliant cu spatele la ea și fuma. El și Dag obișnuiau să împartă o țigară acolo afară, deși Dag susținea mereu că se lăsase. Fumatul nu mergea mână în mână cu

antrenamentele lui și toate rahaturile alea. Cu toate astea, stătea mai tot timpul aplecat peste balustradă și nu doar când Henke venea în vizită. Din acel unghi putea vedea atât grădina, cât și locul în care BMW-ul era parcat.

În zilele bune se înțelegeau chiar bine, Dag și Henke. Puteau sta acolo afară ore în șir, vorbind de parcă erau prieteni de-o viață. Rebeccăi îi plăceau acele zile, o făceau să simtă că avea o familie adevărată.

Dar acea zi nu avea să fie una din acelea, conștientizase acest lucru încă din clipa în care Dag trântise ușa.

— Bună!

Vocea lui era rece, aproape lipsită de sentimente, dar Rebeccăi nu-i era greu să observe furia din spatele aparențelor.

— E totul în regulă? a întrebat ea cu grijă.

Dag a pufnit nemulțumit.

— E ceva de mâncare?

— Pește gratinat, e în cuptor. Eu și Henke am mâncat deja.

A pufnit din nou iritat. Nu era un semn bun, știa asta din experiență. Probabil ceva mersese prost la muncă, poate vreun client enervant, o comandă care n-a ajuns sau vreo neînțelegere cu șeful. Nu-i trebuia prea mult de obicei.

— Deci cât timp va profita trântorul de frate-tău de ospitalitatea mea de data asta? a bâiguit el printre înghițituri, câteva minute mai târziu, făcând semn înspre Henke care se afla pe balcon.

— Doar câteva zile, a spus ea pe un ton neutru. Nu e prea plăcut acasă, din cauza mamei și toate celelalte. Avea nevoie de o scurtă pauză.

Cel de-al treilea pufnet, de această dată mult mai batjocoritor.

— Nu e prea plăcut…, a mormăit el în timp ce băga în gură o furculiță plină cu pește. Mama voastră e doar o nenorocită de bețivă, a constatat el printre înghițituri. Internați-o undeva ca să aveți puțină liniște și ca să nu-l mai vedem pe hoțul ăsta mic tropăind tot timpul pe la noi prin casă.

Rebecca începea să se enerveze și a văzut acest lucru. Un zâmbet satisfăcut i-a luminat fata.

— Ooo, te-ai supărat că l-am criticat pe frățiorul tău nevinovat? a adăugat el cu acea voce copilărească și disprețuitoare pe care ea o ura.

Dag îi atinsese punctul sensibil și trebuia să se stăpânească pentru a nu mușca momeala.

— Henke a avut puțin ghinion, a spus ea cu un calm forțat. Nu a trecut deloc ușor prin copilărie și, în plus, e fratele meu mai mic.

— Ușor?!

Deodată, Dag s-a înroșit la față și s-a ridicat de pe scaun.

Această ceartă era ceea ce căutase de când intrase pe ușă, acum primise ceea ce-și dorise.

— Vorbești despre viață ușoară, dar prin ce greutăți a trecut netrebnicul de frate-tău, îh? Nici tatăl meu nu era vreun sfânt. Obișnuia să mă bată zi de zi de-mi săreau fulgii, asta până când m-am învățat să ripostez. Jigodia a plecat când aveam cincisprezece ani, dar uită-te la mine.

Și-a îndreptat degetul înspre el.

— N-am devenit un nenorocit de criminal din cauza asta! Muncesc de când aveam șaisprezece ani, am avansat, îmi plătesc taxele și am grijă de gospodărie și pentru ce? Ca să-l întrețin pe unul ca frate-tău?

Picături de salivă și resturi de mâncare săreau din gura lui, dar nu părea să se sinchisească de asta.

— Ce se întâmplă?

Henke scosese capul pe ușa de la balcon. Rebecca a încercat să-i facă semn să se liniștească, să nu-l provoace pe Dag, ci să-l lase să se descarce, iar apoi lucrurile avea să revină la normal. Dar nu părea să înțeleagă. În plus, Dag nu avea de gând să-l lase să scape atât de ușor.

— Da, eu și sora ta discutam dacă nu ar fi mai bine s-o internați pe alcoolica de maică-ta undeva pentru a nu mai fi nevoiți să te vedem fugind pe-aici tot timpul.

Tonul lui era puțin spus supărător și Rebecca bănuia deja ce avea să se întâmple. I-a aruncat din nou o privire lui Henke pentru a-l face să se abțină, să nu se lase provocat. Dar nu părea să înțeleagă sau pur și simplu nu dădea doi bani pe asta.

— Pe bune, Dagge? a spus Henke în schimb, nonșalant, punând accentul pe acel nume de alint pe care Dag îl ura. N-ar fi mai bine s-o îngropăm pe același deal pe care tatăl tău „a dispărut”? Adică… am putea păstra aceste acte violență în familie. Ești destul de bun la asta!

Dag s-a aruncat peste masă, iar Henke a apucat doar să se dea câțiva pași înapoi înainte ca acesta să se năpustească asupra lui. A încercat să se împotrivească, dar oponentul său era mult mai solid și, în plus, mult mai agresiv. În câteva secunde Henke s-a prăbușit la podea, ghemuindu-se cu mâinile deasupra capului în încercarea de a se apăra. Dar Dag era peste el; l-a apucat puternic de gât și l-a ridicat în aer. Rebecca putea vedea cum Henke se albea treptat la față.

— Încetează, Dag! a țipat ea. Oprește-te la dracu', o să-l omori!

Ea a încercat să-i descleșteze brațul din jurul gâtului lui Henke.

Lovitura a venit de nicăieri. Probabil că Dag își desprinsese cealaltă mână fără ca ea să observe, deoarece a fost aruncată brusc peste masa din bucătărie direct pe podea.

— Târfă mică! l-a auzit ea țipând după ce aterizase violent pe spate. Tacâmuri, farfurii și resturi de mâncare peste tot.

Rebeccăi îi ardeau obrajii, avea fața amorțită și era confuză.

Undeva, în depărtare, l-a auzit pe Henke văitându-se și a încercat să se ridice în picioare. Probabil că ușa se deschisese între timp sau Henke uitase să o închidă, deoarece, brusc, întreaga luptă s-a mutat pe balcon. Dag l-a apucat din nou de gât, la fel de strâns ca și prima dată, iar Rebecca a văzut ultimul strop de energie scurgându-se din frățiorul său. Picioarele i s-au relaxat deodată și a renunțat să se mai zbată, dar Dag nu părea să observe.

— Nu mai ești atât de viteaz acum, nenorocitule, nu? a zbierat el congestionat la față și a continuat să-l strângă din ce în ce mai puternic.

Deodată, Rebecca a conștientizat faptul că Henke avea să moară. Că Dag avea să-i omoare frățiorul tocmai acolo, pe balconul lor.

— Oprește-te!!! a țipat ea din toate puterile.

Vocea ei părea animalică, venită din străfundurile sufletului ei.

Oare acel sunet a fost cel care l-a făcut pe Dag să tresară și să înțeleagă că era pe punctul de a merge mult prea departe? Deoarece în secunda în care Rebecca s-a năpustit asupra lui, Dag i-a dat drumul lui Henke. L-a lăsat să cadă la podea precum

o păpușă din cârpe și a făcut un pas în spate. Către balustrada balconului.

Rebecca l-a lovit în piept cu toată puterea ei. Deși cântărea vreo șaptezeci de kilograme, nu l-ar fi putut dărâma, ci cel mult face să se clatine.

Dar de această dată probabil că și-a pierdut echilibrul său, poate, lovitura pe care i-a aplicat-o Rebecca a fost mai puternică decât își imaginase. În orice caz, s-a aplecat înspre spate, aproape atingând balustrada balconului. A făcut câțiva pași înapoi, în timp ce dădea din mâini bâjbâind după ceva de care să se prindă, de care să se sprijine pentru a-și recăpăta echilibrul și pentru a nu cădea.

Și în acel moment spatele i s-a lovit de balustradă…

Rebecca nu avea să uite niciodată acel sunet. Un scrâșnet de metal amestecat cu suspinele betonului care parcă nu dorea să lase șuruburile din oțel să se desprindă.

Deodată, balustrada a dispărut.

Rebecca stătea pe podeaua balconului, iar Dag se afla la doar câțiva metri distanță, balansându-se pe cant. Privirea lui era acuzatoare, de parcă ar fi știut cum avea să se termine totul. De parcă ar fi știut că ea nu avea de gând să miște niciun deget pentru a-l salva, nici măcar pentru a încerca. Deoarece în adâncul sufletului său, ea începuse deja să se bucure, să sărbătorească faptul că, în curând, dragostea lor va fi la fel de moartă precum el.

Că în sfârșit avea să fie liberă!

„A fost vina ta!” a fost ceea ce Rebecca a citit în privirea lui înainte ca aceasta să dispară odată cu el.

Iar ea știa că avea dreptate.

•

Este iarnă, întuneric și, în acest vis, HP așteaptă lângă fereastra luminată a unui magazin. Nu știe ce sau pe cine. Știe doar că trebuie să aștepte. Că cineva va veni. Cineva important.

Copacii desfrunziți delimitează strada pe care mașinile gonesc aproape fără zgomot de-a lungul acelui drum nins. Modele mai vechi, de parcă ar fi călătorit înapoi în timp.

Bate cu picioarele în pământul acoperit de zăpadă pentru a se încălzi.

Aude clopotul bisericii undeva în josul străzii și deodată își dă seama unde se află. Strada Svea, în apropiere de biserica Adolf Fredrik.

La intersecția cu strada care cândva se numea Tunnel.

Și deodată îi vede venind înspre el. Un bărbat și o femeie, mergând braț la braț. El poartă un palton de iarnă și o căciulă de blană, iar ea, o jachetă și un fel de șal. HP își pipăie geaca și simte obiectul din buzunar, se întoarce apoi către fereastră și îi lasă să treacă.

Apoi se întoarce la loc și face câțiva pași pentru a-i ajunge din urmă.

•

Trecuseră aproximativ 10 minute de când Dag căzuse de la balcon, dar ea nu-și mai aducea aminte nimic din ceea ce se întâmplase în tot acest timp. Stă în bucătărie împreună cu o polițistă de vreo 40 de ani. „E drăguță”, se gândește Rebecca.

De jos, clipește lumina albastră și luminează întreaga grădină. Nu plânge, nu făcuse deloc acest lucru și nici nu avea de gând, de asta era sigură.

— Îmi poți povesti ce s-a întâmplat? o întreabă polițista și fix în momentul în care Rebecca deschide gura pentru a o face, aude vocea lui Henke din sufragerie.

— Eu am făcut-o! spune el tare și răspicat. Ne-am bătut și l-am împins, apoi a cedat căcatul ăla și a căzut odată cu balustrada. A fost vina mea.

•

Are în mână o armă, un revolver argintiu cu laser. Punctul roșu ațintit asupra spatelui solid al bărbatului.

Trebuie doar să apese și…

Dar fix în acel moment pare că l-au observat, deoarece se opresc.

Bărbatul se întoarce și, când li se întâlnesc privirile, HP îi observă zâmbetul rece.

— Aha, criminal nenorocit, te-ai gândit să mă omori *face to face* de această dată!

Și, deodată, simte cum hotărârea, care cu puțin timp în urmă era de neclintit, începe să dispară.

•

Vrea să țipe la el să tacă din gură, să le spună tuturor acelor polițiști să nu-l creadă… să o asigure pe femeia din fața ei că

fratele său minte. Că ea a fost cea care l-a împins, nu el. Că ea e de fapt criminala care merită pedepsită.

Dar aceste lucruri nu se întâmplă.

Capul ei este complet gol, corpul nu îi mai receptează mișcările și, prin urmare, gura îi este pecetluită.

— Așa s-a întâmplat? o întreabă polițista. El a fost cel care l-a împins pe partenerul de la balcon?

Dar nu reușește să-i răspundă.

Și, încă, nici urmă de lacrimă.

•

— Fă-o odată! îl provoacă bărbatul din fața sa.

Aburii răsuflării îi ies din gură precum o coloană de fum și încă zâmbește.

— Apasă dacă ai curaj!

Ținta roșie a laserului tremură pe pieptul bărbatului. Tot ce trebuie să facă este să apese trăgaciul, iar glonțul se va ocupa de restul.

Dar ezită. Pe fundal, clopotele bisericii bat din ce în ce mai răsunător. Și deodată i se pare că s-a micșorat, că a devenit mai scund, mai mic, ca și cum ar fi fost transformat într-un copil. Pistolul devine din ce în ce mai greu și în curând nu mai reușește să-l țină în mână.

— Henrik, spune femeia aflată la brațul bărbatului, aplecându-se în față pentru a stabili contactul vizual. Nu e nevoie să faci asta, mă descurc singură.

Vocea ei e calmă și prietenoasă, atât de familiară și mângâietoare. Apoi îi zâmbește, acel zâmbet suav pe care l-a iubit întotdeauna și, deodată, HP simte cum începe să i se pună un nod în gât. Crește, urcă înspre gură și când lacrimile îl năpădesc îl aude pe bărbat râzând.

— Știam că n-o să ai curaj! zâmbește el batjocoritor. Un rahat cu ochi ca tine nu e în stare de nimic. Nici măcar să aibă grijă de familia lui.

Bărbatul pune din nou mâna pe după umărul femeii și o trage către el. Ea nu face nimic pentru a-l opri, ci doar se lasă îmbrățișată. Stă complet nemișcată, prinsă în strânsoarea lui.

— Mă descurc, șoptește vocea femeii în capul lui HP, dar el știe că nu este așa.

Iar privirea ei spune același lucru.

Apoi bărbatul a devenit cu totul altă persoană. S-a transformat fix sub ochii lui. Într-un ins mult mai bătrân, mai periculos. Și deodată își simte bărbăția mică, aproape dispărând în șort.

Dar în momentul în care-și vede cureaua în mâna bărbatului, în aceeași clipă în care face conexiuni între lucruri și își pune degetul arătător pe trăgaci pentru a-i zbura creierii, pentru a-l trimite în iad odată pentru totdeauna – arma i se transformă în cu totul altceva.

Zgomotul clopotelor îi răsună în tot capul.

Îneacă orice alt sunet și îi devorează întreaga lume.

Este ca și cum toate bisericile din Stockholm s-au aliat și au început să bată clopotele, făcând ca orașul să se zguduie sub picioarele lui.

— Focul a izbucnit! aude el pe cineva țipând câteva secunde mai târziu și începe să fugă către strada Malmskillnad.

În buzunarul gecii găsește o cheie universală veche.

•

HP s-a trezit ușor. A deschis încet ochii și, imediat, și-a dat seama după miros că nu se afla acasă. Mirosea a mâncare. Mâncare caldă, gătită în casă, nu luată de la restaurant sau de la vreun fast food. Drăguț!

— Ooo, te-ai trezit!

Rebecca a băgat capul pe ușa sufrageriei și părea chiar bucuroasă să îl vadă.

— Mâncarea este gata în câteva minute. Poți să te revigorezi puțin între timp.

HP a încuviințat din cap și a început să-și târâie picioarele înspre baie.

Când s-a întors, Rebecca i-a umplut farfuria cu cârnați la cuptor cu piure.

Piure adevărat, făcut din cartofi, nu din fulgi. Nu mai mâncase așa ceva de… eh, nici nu își mai amintea de când.

Era și al naibii de bun, iar HP a înfulecat cu o poftă incredibilă. A așteptat până a terminat prima porție de mâncare și apoi i-a mai pus.

— Am fost să te caut la căsuță, a spus ea pe un ton neutru.

— Știu! a răspuns el printre înghițituri. Te-am văzut de la distanță, dar nu aveam niciun chef să fac cunoștință cu toți

colegii tăi, i-a explicat el văzând-o nedumerită. Era o bombă adevărată?

Rebecca i-a aruncat o privire cercetătoare. Henke putea fi în multe feluri, al naibii de multe chiar, însă prost nu fusese niciodată. De fapt chiar asta era problema.

Deștept, dar leneș. Ingenios, dar comod. Sclipitor, dar fără ambiție.

Trebuia să-și dea seama că nu avea să fie atât de ușor să-l pună la zid.

— Aparent, da, i-a răspuns ea scurt. Conform spuselor pirotehnistului era destul dynamex acolo încât să transforme căsuța mătușii în foc și pulbere. Apropo, era fixată sub canapea, detonatorul urma să se declanșeze atunci când cineva s-ar fi așezat pe ea, dar probabil că știai asta, nu?

HP a negat din cap, în timp ce Rebecca îi reumplea farfuria. Dynamex, asta folosiseră. Vechea dinamită, într-un ambalaj nou.

Același gen de explozibil despre care citise pe internet și care dispăruse dintr-un magazin încuiat din Fisksätra. Și chestia asta cu detonarea la atingere îi suna destul de cunoscută, dar nu știa de unde. Era precum ceva ce lumea vedea la cinema. La fel ca toate celelalte lucruri care i se întâmplaseră.

De parcă viața lui ar fi devenit un fel de film ciudat.

— Am vorbit cu Mange, a spus ea schimbând tactica.

Dădea rezultate mult mai bune.

— Și?

— Mi-a povestit tot, a spus ea privindu-l direct în ochi.

Schimbarea era foarte ușor de observat, o trecere în două secunde de la frățiorul îngâmfat la iepurașul speriat.

— În plus, mi-a arătat câteva videoclipuri destul de neplăcute, făcute cu un telefon pe care l-ai lăsat la el.

HP s-a albit la față, iar furculița i-a căzut din mână direct în farfurie.

— Becca, eu…

— Da?

Ea se uita iscoditor la el în așteptarea continuării.

Dar nu a urmat niciuna.

În schimb, și-a îngropat fața în mâini și s-a lăsat cu toată greutatea peste masă. Părea că plângea. Rebecca, luată pe nepregătite, nu știa cum să reacționeze. Chiar nu luase în considerare acest scenariu. Nu îl mai văzuse plângând din…

Da, din acea seară, de dinainte ca polițiștii să ajungă. Încercase s-o scuture, s-o facă să-și vină în fire din acea stare de șoc și să vorbească cu el. Acelea fuseseră lacrimi de frustrare. De furie, de neputință, însă nu de frică.

Nu ca acum. Acum părea atât de vulnerabil, de mic.

Rebecca și-a pus cu grijă brațul peste umerii lui.

— Gata, Henke, liniștește-te, a spus ea cu o voce suavă, la fel cum făcea când erau copii și el se trezea din cauza zgomotelor de dincolo de ușă. Se va rezolva totul, i-a șoptit ea, mângâindu-i părul.

•

HP își făcuse duș, îi folosise aparatul pentru a scăpa de acea barbă îngrozitoare și împrumutase câteva din hainele ei de antrenament în timp ce ale lui era puse la înmuiat în chiuveta de la bucătărie.

Surprinzător ce pot face puțină mâncare, puțină igienă personală și o doză de compasiune, se gândea Rebecca în timp ce stăteau ghemuiți pe canapeaua ei. După ce furia inițială a început să scadă în intensitate, faptul că îl avea lângă ea, îi putea auzi vocea și știa că este bine îi dădea un sentiment de căldură interioară, care îi plăcea.

Îi povestise tot, acoperind golurile din relatarea lui Mange. Cum a găsit telefonul, misiunile, acea arestare înscenată și tot ceea ce a urmat după ce a fost dat afară din minunatul Joc.

La început a mers mai greu, dar, odată ce a intrat în acțiune, cuvintele îi ieșeau din gură la foc automat, atât de repede încât Rebecca aproape că nu reușea să țină pasul.

Totul suna incredibil, nebunesc, ceea ce era, probabil, puțin spus…

Polițiști falși, nebuni în pădure, avioane, incendieri și bombe, toate acestea erau destul de greu de digerat. Și, în plus, aceste cluburi de pariuri unde, pe lângă jucat, se dădeau și comenzi de crime.

Iar când Henke a început să bată câmpii în legătură cu asasinarea lui Palme, 11 septembrie și incendiul din biserica Sfânta Ecatarina, a fost nevoită să-l oprească.

Era mult prea mult!

Toate aiurelile lui obișnuite nu erau nimic în comparație cu acestea. Nu auzea cât de nebunesc suna totul? Dar, pe de altă,

parte, nu putea ignora niște dovezi incontestabile care spuneau că cel puțin o parte din ceea ce povestise era adevărat.

Telefonul, videoclipurile, incendiile și bomba erau, fără doar și poate, adevărate. Le văzuse cu ochii ei, sau cel puțin urmările lor.

Faptul că Henke avea probleme era evident și ideea că cineva îi voia răul nu putea, de altfel, fi contestată. Dar care erau limitele?

Vorbea de parcă era una din acele babe paranoice, care obișnuiau să sune la poliție în miezul nopții.

Cele care voiau să raporteze că NASA supraveghea întreaga lume prin intermediul televizoarelor și că regele era de fapt un robot care lucra pentru CIA.

Singura asemănare cu toate belele în care Henke se băgase mai demult era problema vinovăției. Nimic din ceea ce se întâmpla nu era vina lui, el era doar victima unor circumstanțe nefericite. Pur și simplu, s-a aflat acolo la momentul nepotrivit. În curând, avea să spună că și piatra aceea, la Lindhagen, se aruncase singură, de asemenea…

— Și ce ai de gând să faci acum?

Rebecca încerca să păstreze un ton neutru.

Henke a tras adânc aer în piept și apoi a oftat.

— Nu mi-au rămas prea multe opțiuni. Apartamentul va fi gata în curând, dar nu mai am curaj să locuiesc acolo. Căsuța nu mai e o idee bună, iar la Mange nu pot sta. Așa că m-am gândit să-mi iau tălpășița, să las lucrurile cum sunt și să plec. Undeva unde nu mă pot găsi. Thailanda, poate, Jesus are casă acolo, îți aduci aminte de el?

Rebecca a dat din cap în semn de aprobare, însă nu a spus nimic.

— Voi găsi cu siguranță o modalitate de a mă întreține când voi ajunge acolo; în plus, voi obține niște bani și de pe urma apartamentului.

I-a aruncat Rebeccăi o privire înduioșătoare de frate mai mic și și-a aplecat ușor capul. Rebecca bănuia deja în ce direcție se îndrepta această discuție.

— Dar voi avea nevoie de un capital de pornire pentru a pleca…

Aha, se gândea ea.

Asta era deci, această rezolvare patentată a tuturor problemelor lui. De această dată, lucrurile în care se băgase păreau a fi mult mai grave decât de obicei, dar finalul era același.

Avea nevoie de bani și, ca de obicei, ea era cea de la care el se aștepta să primească susținere. Micuțul Henke se băgase în belele și câțiva răufăcători erau pe urmele lui, așa că avea nevoie de gologani pentru a fugi să se ascundă.

Cel mai rău lucru era că, după ce a întors situația pe toate părțile, nu a putut veni cu o propunere mai bună. Ar fi putut sugera, bineînțeles, ca împreună să meargă la poliție, ca el să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce făcuse și să ajute la îndreptarea lucrurilor. Dar știa deja ce răspuns avea să primească și chiar dacă, contrar așteptărilor, ar fi ales să-i accepte sfatul, se îndoia că ar fi primit vreun ajutor din partea colegilor. În schimb, ar fi fost cu siguranță destul de rapizi în a-i pune cătușele și a-l condamna pentru incidentul de la Lindhagen și Kungsträdgård, pentru a putea apoi să spună că au rezolvat cel mai de seamă caz al verii. Dar investigarea amănunțită a motivului din spatele acestor atentate ar fi fost cu siguranță abandonată în momentul în care Henke și-ar fi spus povestea de babă paranoică. Ar fi fost considerat vinovat pentru toate, devenind singurul făptaș și, deși nu era chiar pe nemeritate, nu ar fi putut din nou să-l vadă intrând la închisoare.

Propunerea lui de rezolvare a situației era, în ciuda tuturor lucrurilor, cea mai bună.

— Cât? a oftat ea.

•

Fără îndoială, nu ar fi trebuit să-i povestească. În parte, deoarece încălcase din nou acea nenorocită de regulă, însă acest motiv putea fi ușor desființat. În principiu, fusese deja pedepsit pentru această abatere în momentul în care i se dăduse foc la apartament și de acea dată chiar nu spusese nimic.

Cu alte cuvinte, îi erau datori. *Quid pro quo*, ca să spunem așa.

Adevăratul motiv pentru care ar fi trebuit să-și țină gura era cât de nebunesc suna totul, cel puțin atunci când povestea altcuiva ceea ce se întâmplase. Toate concluziile pe care le trăsese în căsuță, care păruseră atât de incontestabile atunci

când le gândise de unul singur, păreau acum preluate din *Dosarele X*. Când îi povestise surorii sale totul, nu fusese singura din camera care se îndoia că HP nu era într-o ureche.

Trebuia să-și fi ținut gura, să-i fi spus doar lucrurile pe care deja le știa și să fi păstrat pe restul pentru el.

Concluzia era, oricum, aceeași.

Se afla în pericol și trebuia cu orice preț să plece, mult mai departe decât Tantolunden de această dată. Să dispară de pe hartă pur și simplu, undeva unde nimeni nu-l putea găsi și să-și clădească o nouă viață.

Însă, pentru o asemenea schimbare radicală era nevoie de bani, ceea ce el nu avea. Deci nu-i rămânea altceva de făcut decât să plece capul. Surioara avea să îl susțină ca întotdeauna. Obișnuiau chiar să glumească pe această temă uneori: *Patrula de salvare la datorie*!

Dar, dintr-un anume motiv, îi era mult mai greu să îi ceară bani de această dată.

Nu era chiar ca…

Și totuși a făcut-o. S-a trântit pe canapea și a mers cu ea la bancă a doua zi.

O noapte întreagă de somn și o masă copioasă îi priiseră destul de bine și se simțea mult mai energic decât în seara lacrimogenă de dinainte.

Se simțea încă puțin rușinat, dar la naiba…

Probabil surioara lui câștiga destul de bine la Unitatea Specială de gărzi de corp, deoarece nu a părut să se zgârcească.

Douăzeci și șapte de mii de coroane în numerar primise de la Rebecca, douăzeci și trei rămase după ce își cumpărase câteva haine noi și un telefon cu cartela pre-pay. A sunat la Lufthansa.

Un bilet dus-întors către Frankfurt pe numele Andreas Pettersson? *Nicio problemă, domnule*!

Întrucât prenumele nu era menționat în bilet, nu avea să fie nicio problemă când avea să-l prezinte la poartă, în aeroportul din Arlanda.

Era prima oară în viața lui când se folosea de cel de-al doilea său nume de botez și, în eventualitatea în care cineva ar fi dorit să controleze lista pasagerilor, nu l-ar fi găsit, cel puțin nu din prima. Cu siguranță aveau să înceapă prin a scana biletele în

funcție de prenumele său, lăsând nume precum Andreas în seama ultimei sortări.

Când acest lucru avea să se întâmple, el ar fi trebuit să fie deja în Frankfurt, având de ales dintre o mulțime de companii aeriene și sute de destinații. Dacă voia, putea chiar să renunțe la acest zbor și să ia trenul spre un alt aeroport. Să treacă granița către Olanda și apoi din nou către Belgia. Germanii erau supraaglomerați în ceea ce privește traficul feroviar, iar banii ștergeau orice urmă.

Are you sure you want to exit?

Hell yeah!

•

Se afla în autobuz, spre aeroport, ținând între picioare noua sa valiză. În afară de laptop, înăuntru se mai aflau o pereche de blugi, lenjerie intimă și articole pentru toaletă și asta era tot, *more or less*. Nu voia bagaj greu, își luase doar strictul necesar, iar restul lucrurilor avea să și le cumpere la fața locului.

Era puțin necăjit din cauza lucrurilor din apartamentul său, dar Becca îl susținuse ca întotdeauna. Îi promisese să se ocupe de tot și să aranjeze cu un agent să intre în posesia banilor după ce vindea apartamentul. HP avea să o sune în câteva luni pentru a rezolva această problemă.

Jumătate din casă era a ei, dar aveau să îi rămână oricum destui bani.

Această operațiune putea fi destul de complicată, însă trebuia să existe o metodă de a putea primi gologanii. Un cont anonim la Western Union sau ceva de genul?

Majoritatea lucrurilor din apartament erau rahaturi, lucruri pe care le moștenise de la mama sa și de care nu reușise să se descotorosească. În afară de televizor și calculator, nu exista nimic de valoare și aceste lucruri le vânduse de mult timp.

De ceea ce-i rămăsese de la tatăl său scăpase imediat după moartea lui.

O fundație luase acele gunoaie, absolut pe toate. Cu siguranță nu avea nevoie de nimic care să-i amintească de nenorocitul de ta-su sau de ceea ce-i făcuse.

Era de ajuns să se uite în oglindă…

De fapt, exista un singur lucru în apartament în legătură cu care era puțin neliniștit și în care nu dorea ca Rebecca să-și bage nasul. Însă nu prea avea de ales. Chiar dacă ar fi găsit

cumva cutiuța, probabil că nu ar fi înțeles sau cel puțin asta spera.

Rebecca era OK, *as far as sisters go*. Mai mult decât OK, de fapt… Deși îl mai cicălea, îl susținea întotdeauna când avea nevoie.

Îi păzea spatele…

Făcuse acest lucru încă de când erau mici, iar el… da… o iubea pentru asta.

Deși aceste sentimente erau îngropate undeva în adâncul sufletului său, trebuia să recunoască existența lor. Becca era singura familie pe care o mai avea, de fapt ea era singura persoană care întotdeauna se purtase cu el ca un adevărat membru al familiei. Singurul reper de neclintit al existenței sale. HP ar fi făcut pentru ea orice, dacă l-ar fi rugat…

Nu, la naiba, cât de gay a sunat asta!

Nici nu-i trecea prin minte să îi spună vreodată așa ceva *face to face*. De fapt, îi era rușine chiar și de faptul că gândea aceste lucruri, dar poate că nu era chiar atât de ciudat să devii puțin sensibil înainte de a-ți părăsi țara natală pentru totdeauna…

Pe partea dreaptă a geamului se vedea Sollentuna. HP s-a foit puțin în scaun pentru a se face mai comod. Cercetase deja de câteva ori pasagerii care îl însoțeau în călătorie și niciunul din ei nu părea suspect. Pentru a fi sigur, își pusese în practică obișnuitele sale tactici de agent 007 când a ajuns la T-Centralen și, în plus, așteptase până în ultima secundă pentru a fugi către autobuze. Nimeni nu îl urmărise, era sigur de acest lucru.

Însă, pe de altă parte, poate că nu aveau nevoie să-l urmărească… Conform spuselor lui Erman, se aflau peste tot. Sute sau poate chiar mii de priviri de Furnici care îl spionau, îl scanau cu camerele de la mobil până când aplicația de recunoaștere a fețelor dădea rezultate. Și, deodată, devenea un punct roșu pe hartă! Nu cumva șoferul autobuzului se uitase ciudat la el când se urcase în autobuz? Și care era treaba cu miss Businesswoman din spatele autobuzului, care stătea și se juca cu acel BlackBerry? A simțit deodată cum pulsul a început să o ia razna și a închis ochii pentru câteva secunde.

„Liniștește-te naibii, HP, ai continuat cu prostiile astea mult prea mult timp! Creierul tău vede doar ce vrea să vadă, așa că nu mai dori să vezi tâmpenii și revino-ți!

A tras aer adânc în piept și a deschis ochii.

Totul era în regulă. Nu avea motive să își facă griji. Era pe cale să încheie Jocul, să lase toate aceste prostii în urma lui și să înceapă o nouă viață. Să dispară de pe radar și să devină un *ghostrider*. Atunci de ce nu era în stare *to put his mind to rest*? Poate pentru că încă exista ceva ce îl rodea, ceva ce rămăsese nerezolvat.

În apropiere de Bredden și-a dat seama ce era. O conversație scurtă cu Becca de pe noul mobil merita cu siguranță riscul. Oricum avea de gând să-și schimbe cartela de telefon când ajungea în Thailanda. Trebuia în orice caz să știe, să fie sigur. Ca ea avea să fie OK. Și *out of harm's way*.

A răspuns de la primul bip.

— Rebecca Normén.

— Eu sunt, am doar o scurtă întrebare.

— OK, dar să fie chiar scurtă, sunt la muncă, am niște treabă…

— Telefonul mobil, cel pe care l-ai luat de la Mange. Ce ai făcut cu el?

HP își ținea răsuflarea.

— L-am înscris la bunuri găsite, se află acolo la departament până va veni cineva să-l revendice.

— Ce bine! a răsuflat el.

Totul era OK, era timpul să încheie conversația. Acum putea porni la drum cu conștiința împăcată.

— Mă îngrijora puțin gândul că, poate, l-ai păstrat sau ceva…

— Aaa, nu, se află în siguranță la bunuri. A fost raportat furat de către o companie din Västerort. O firmă de telecomunicații, din câte îmi amintesc. Ce, nu ești în drum spre alte țări?

Deodată, HP a sărit de pe scaun.

— Ba da, dar nu îți amintești cum se chema firma?

— Nu chiar, avea un nume scurt, l-am scris în agendă, dar se află jos, în dulap…

A auzit voci pe fundal.

— Auzi, sunt în lift, cobor acum și cred că se va întrerupe. Pot să-ți dau eu un mesaj cu numele în câteva minute, dacă e atât de necesar?

— Bineînțeles, nu-i nicio problemă, ai noul meu număr acum…, a mormăit el, în timp ce gândurile nu îi dădeau pace.

— Pa, pa, Becca!

— Pa, Henke și să ai grijă de tine.

Conversația s-a întrerupt brusc. Rotițele din capul lui HP se învârteau de zor, când deodată telefonul a sunat. Nici măcar nu era nevoit să deschidă mesajul pentru a citi adresa firmei. Se potrivea perfect cu ceea ce scria pe bilețelul primit de la Erman cu câteva zile în urmă.

Strada Torshamn 142, Kista. ACME Servicii de telefonie AB

Și deodată nu mai era atât de sigur că voia cu adevărat să pună capăt acestui capitol din viața lui.

16.

Who is playing who

Era la cea de-a treia curbă când s-a întâmplat. Viteza era mai mare de o sută de kilometri la oră și tocmai depășise acel obstacol, când cauciucul din față a explodat și volanul a început să se rotească nebunește în mâinile ei.

Deși era pregătită, pulsul i-o luase razna în timp ce se chinuia să recapete controlul asupra vehiculului. Frâna la podea, o smucitură a volanului care semnala că ABS-ul funcționa.

— Redresează mașina, îndreaptă volanul în direcția de derapare, nu invers! o grăbea instructorul, care stătea pe locul de alături.

Când mașina s-a oprit pe marginea drumului, Rebecca a observat că hainele îi erau ude de transpirație.

— Bravo! Ai trecut cu bine de asta, Normén! a concluzionat instructorul.

Ea a înclinat din cap în loc de răspuns, încercând să pară calmă și adunată.

Exercițiile de condus de pe pista din Tullinge erau obligatorii, deci nu avea de ales decât să îndure și să execute, deși inima îi bătea să-i sară din piept când s-a așezat pe locul șoferului.

Proba de viteză era ultima din acea zi și după toate aceste activități obositoare avea să plece acasă. Ce putea fi mai perfect!

Kruse se simțea mai bine, mult mai bine de fapt și, curând, avea să revină la muncă.

Era o veste a naibii de bună și făcea ca lucrurile să fie mai ușor de suportat, mai ales că acum Rebecca știa cine aruncase acea piatră nenorocită prin parbrizul lor și poate chiar și de ce. Dar povestea despre Joc nu trebuia spusă nimănui. Nici măcar Anderberg nu ar fi reușit să țină secret un astfel de lucru, era sigură de asta.

Acum nu putea face nimic altceva decât să-și înfrunte singură demonii, așa cum o făcuse mereu. Prin terapie de șoc.

Ce nu te omoară te face mai puternic. Cei care se temeau de viață, deveneau polițiști. Cei care se simțeau nesiguri pe ei, deveneau bodyguarzi și, dacă răsturnai mașina, tot ce rămânea de făcut era să revii pe locul șoferului cât mai repede. Să iei taurul de coarne și să apeși pedala de accelerație până-n podea.

— *Yippikayee*! cum ar fi spus Henke.

Oare ce făcea acum?

Ar fi trebuit să fie deja în Thailanda, dar nu îi dăduse niciun semn.

Nu era ceva la care nu se aștepta, oricum.

•

Se ascunseseră bine, trebuia să recunoască acest lucru. Clădirea părea chiar OK la prima vedere. O căsuță obișnuită din cărămizi pe post de birou, tipic suedeză, *nothing fancy*. Identică cu celelalte de pe stradă. Două etaje cu o intrare principală, garaj subteran și o mică recepție. Două fanioane puțin jerpelite deasupra intrării, care fluturau zgomotos în bătaia vântului de vară.

Pang-pang-pang-pang.

Al naibii de inteligent să se ascundă acolo *in plain sight*, unde toată lumea îi putea vedea și totuși nimeni nu o făcea. Era o idee mult mai bună decât vreo fortăreață secretă, care ar fi trezit o mulțime de suspiciuni.

Cel mai bun șiretlic al diavolului...

•

Mașina nu fusese o problemă pentru HP. Un Saab 900 luat din parcarea aeroportului Arlanda. Putea fi pornită cu un băț de înghețată, dacă te pricepeai. Același lucru a fost valabil și la ieșirea din parcare. Svenne Päron lăsase, bineînțeles, biletul de parcare în scrumieră, pentru a nu-l arunca în Mallorca. Nu trebuia decât să plătească cu cash la automat și să plece fără nicio problemă. Două sute cincizeci pentru o mașină pe care nimeni nu avea s-o caute timp de cel puțin șase zile. Era un preț destul de acceptabil. Mult mai ieftin decât la Hertz, în orice caz, și fără îndoială mai puțină birocrație pentru cei care nu doreau să fie văzuți sau nu aveau permis de conducere...

Nici conștiința nu-i era prea încărcată. Furtul de mașini nici măcar nu figura în Codul Penal. Era un lucru mărunt, o infracțiune minoră, precum cea de a traversa strada pe roșu. Nimic de care să-i pese lui HP.

A trecut pe lângă casă de trei ori, lăsând camera de la noul său telefon să filmeze de fiecare dată. Apoi s-a așezat la pândă la distanță de câteva case, supraveghind clădirea timp de vreo două ore.

Când a terminat de conectat cablul USB la laptop și a pornit media playerul.

Start!

Stând în liniște, putea observa cu ușurință lucrurile care nu erau în regulă. Camerele discrete plasate în toate unghiurile clădirii, ușa din fier a garajului subteran. Paznicul musculos care se ocupa de toate problemele în locul recepționistei. Toate acestea erau mici indicii că se afla pe drumul cel bun.

Însă cea mai mare descoperire a făcut-o peste câteva secunde. Nu era nici măcar un lucru, ci din contră.

În afară de matahala care făcea din când în când ture inspectând împrejurimile, nu era nici urmă de mișcare înăuntrul sau în afara clădirii.

Zippo, nada, niente!

Niciun client, niciun vizitator și niciun angajat dornic să fumeze la intrare.

Zero trafic, nicio livrare și nicio mașină care să intre sau să iasă din garaj, deși ceasul era trecut de ora cinci.

Cu alte cuvinte, nimeni nu lucra în acea clădire. Nimeni, în afara paznicului. Dar o fermă de servere putea funcționa de una singură? Totul se făcea de la distanță. Sau oare locuiau acolo câțiva tipi care aveau grijă de camera de control? Niște mici gnomi palizi pe post de operatori, care nu vedeau niciodată lumina zilei?

Indiferent ce se petrecea, era din ce în ce mai sigur de descoperirea lui. *This was the place*!

De aici erau controlate toate: furnicile, funcționarii, jucătorii și misiunile. Realitatea și Jocul, totul într-o singură aplicație. Acolo înăuntru, în spatele acelor pereți din cărămidă, se afla Mission Control și el, Henrik HP Pettersson, fusese cel care o găsise.

Fucking Houston of Cyberspace!

Și mai știa un lucru.

Trebuia să pătrundă în clădire.

•

Rebecca a deschis ușa adulmecând cu grijă aerul din hol, dar singurul miros care se simțea era de vopsea. Luase cheia de la

președintele consiliului de administrație, fiind nevoită să asculte o prelegere despre „seriozitatea cu care asociația de locatari privea ceea ce s-a întâmplat”. De parcă Henke ar fi fost răspunzător de faptul că cineva încercase să-l ardă de viu?

Această concluzie nu era chiar inimaginabilă, însă nu avea chef să discute despre acest lucru cu o persoană total necunoscută. Moșul a fost, în orice caz, ușurat să audă că venise pentru a goli apartamentul înainte de a-l pune în vânzare și s-a grăbit să scape de Rebecca înainte ca ea să apuce să se răzgândească. Zona Maria Trapp era mult mai modernă acum decât atunci când ei cumpăraseră apartamentul în anii ’90.

La acel moment strada era nepractică mai ales pentru mama lor, având pietre de pavaj și trotuare înguste.

Însă ea visase să trăiască precum într-un decor de film muncitoresc și, imediat ce văzuse apartamentul și zona, nu mai existase cale de întoarcere. Asigurarea de viață a tatălui le ajunsese la fix pentru a achiziționa locuința și câteva piese noi de mobilier.

Părerea ei personală era că zona amintea mai mult de filmul *Al treilea om* decât de *O idilă suedeză cu muncitori*. Era și cum un pericol iminent pândea în permanență dinspre aleile întunecate și grădinile interioare. Rebeccăi nu îi plăcuse niciodată să vină aici, iar ziua de azi nu era o excepție.

Ușa era nouă, holul proaspăt văruit și parchetul reparat, dar în rest majoritatea lucrurilor erau neschimbate. Henke își pusese amprenta în tot apartamentul. Și, ca de obicei, ea avea să joace rolul patrulei de salvare, ajutându-l să pună lucrurile la punct.

A mutat în bucătărie toate cutiile de carton și a început să împacheteze. Uneltele de bucătărie le-a aranjat în doar jumătate de oră. Majoritatea lucrurilor se spărseseră în timpul incendiului, ceea ce măcar a scutit-o de la a spăla vase. Frigiderul și congelatorul erau în principiu goale, în afară de o bucată de brânză mucegăită și câteva piroște recongelate, deci acum putea trece la camera de zi. Chestiile hi-tech de acolo s-au dovedit de asemenea a fi foarte ușor de strâns. Toate cutiile goale erau așezate într-un colț, cu siguranță pentru că Henke fusese prea leneș să le ducă la gunoi. Nu putea să nu se întrebe de unde avusese bani pentru toate acele jucării. Calculator, ecran plat, home-cinema și consola de jocuri, cam patruzeci de

mii de coroane costau în total în magazine. Dar Henke îi garantase că nu le cumpărase pe sub mână…

Pe lângă electronice, mobila din apartament nu era prea încântătoare. O canapea jerpelită, câteva rafturi șubrede de la IKEA și o măsuță. Tot ceea ce cumpăraseră când se mutaseră la oraș.

În dormitor încă se afla patul lugubru al mamei. Cuvertura și așternuturile erau mototolite pe podea. Nu înțelegea de ce le mai păstrase. Mama murise, într-adevăr, la clinica Erstakliniken, dar totuși…

Un afiș vechi de la un târg de jocuri pe calculator era singurul lucru care acoperea pereții goi.

„Dreamhack-07, cel mai mare Târg de Jocuri din lume”, a bolborosit ea în timp ce aduna mormanele de haine și le îndesa în saci. Chiar și bunăvoința ei avea, în ciuda tuturor lucrurilor, o limită, deci majoritatea lucrurilor aveau să ajungă la cel mai apropiat container de gunoi.

Pe rafturi se aflau o grămadă de DVD-uri cu filme, majoritatea dintre ele copiate de Henke.

Și-a trecut degetul peste suprafața lor plină de praf. Filmele cu gangsteri păreau să domine, urmate îndeaproape de filmele americane de acțiune și o colecție impresionantă de filme pentru adulți aflată pe locul trei. Pe rafturi se aflau de asemenea și câteva clasice, iar Rebecca s-a gândit pentru o clipă să împrumute câteva DVD uri. Dar cine avea timp să se uite la ele?

A mai găsit pe rafturi și o mulțime de cărți, lucru care nu a uimit-o. Lui Henke îi plăcea extraordinar de mult să citească și asta încă de când era copil.

Rebecca l-a ajutat la început, însă el a prins repede firul și la vârsta de șase ani citea la fel de bine ca ea. Tatăl lor ținea la acea vreme într-o ladă o grămadă de cărți clasice cu ilustrații, iar Henke trecuse prin ele de câteva ori. Fără îndoială, benzile desenate cu Robinson Crusoe și Moby Dick i-au salvat notele la limba suedeză aproape pe tot parcursul școlii generale. Avea nevoie doar de zece minute cu o versiune ilustrată de la Reader’s Digest și *pac*, părea că era un adevărat cunoscător.

Atât de tipic Henke!

Maestrul scurtăturilor.

Rebecca nu se putea abține să nu zâmbească. În ciuda slăbiciunilor lui evidente, nu se putea plictisi în compania

frățiorului ei mai mic. Obișnuia să-l ia cu ea la bibliotecă, după ce au mai crescut. Stăteau acolo după cursuri în loc să meargă acasă. Îl păcălea să-și facă temele înainte de a se apuca de benzile desenate. Biblioteca era precum o lume liberă, un loc liniștit în care puteau visa fără limite ore întregi, mai ales după ce mama lor se îmbolnăvise și totul se spulberase. Rebecca încă asocia mirosul cărților cu sentimentul de siguranță. Stăteau deseori la bibliotecă până la ora închiderii și aceleași doamne erau nevoite să-i dea mereu afară.

Totul părea că se-ntâmplase acum o sută de ani.

Albumul foto se afla pe ultimul raft de jos. Coperte din plastic maro și pagini lipite între ele. Văzuse aceste poze îngălbenite de atâtea ori, însă nu se putea abține să nu le răsfoiască. Lucrurile nu fuseseră chiar atât de rele. În anumite momente duseseră o viață aproape normală. Ca în fotografia în camping la Rättvik cu ea, mama și Henke, încălțat în papuci de lemn decorați cu flori, uitându-se pe furiș la cameră. Ambii erau blonzi și zâmbitori, iar ea avea părul închis la culoare precum tata și o mină mult mai serioasă. El se afla, bineînțeles, în spatele camerei, umbra sa imensă era singura care îi trăda prezența. Henke nu avea, cu siguranță, o poză mai clară de atât cu tatăl său.

Rebecca a realizat că acea poză făcută pe la începutul anilor ’80 spunea foarte multe despre familia lor. Henke și mama fuseseră întotdeauna foarte apropiați, iar ea fusese fata lui tata. La fel ca și mama, Rebecca făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i fi tatălui ei pe plac, cu toate că, deseori, se purta cu ele de parcă nici nu ar fi existat. Tatăl lor fusese un om retras, meditativ, care de cele mai multe ori prefera să stea doar cu gândurile sale. Zâmbea rareori, nu râdea aproape niciodată, în orice caz, nu din ceea ce își aducea ea aminte. Munca era singurul lucru care îl interesa cu adevărat, avea o slujbă în domeniul vânzărilor sau așa ceva, despre care ea nu își amintea nimic altceva decât că el obișnuia să călătorească foarte mult. Din când în când mai primeau câte o vedere, și uneori în pungile duty free se afla și altceva, pe lângă veșnicele sticle cu tărie. Dulciuri, parfumuri sau poate vreo jucărie ieftină din magazinul de suveniruri al aeroportului erau doar semne că voiajul decursese bine și că tatăl lor era în toane bune.

În puținele zile în care se afla acasă, nu voia să fie deranjat. De obicei se încuia în micuțul său birou cu o carte și o sticlă de

băutură. Restul familiei pur și simplu nu reprezenta niciun interes pentru el. Mai exista din când în când un moment distractiv pe care era nevoit să-l tolereze, însă doar de formă. În ultimii ani devenise din ce în ce mai ursuz, văzând ce se alesese de viața lui. Plângându-se că nu avusese parte niciodată de aprecierea pe care considera că o merita.

Începuse să-și scrie memoriile care să-i aducă faima binemeritată, dar cum nu interesaseră pe nimeni, ura lui sporise și mai mult.

Arseseră totul când tatăl lor murise. Conduseseră până la Lida și aruncaseră teancul imens de foi într-unul din locurile amenajate pentru grătare. Fusese nevoie doar de câteva minute pentru ca acele coli scrise mărunt să ardă complet.

Niciunul din ei – nici măcar mama – nu citise nici măcar un rând.

Dar indiferent de părerea lui Henke, tata nu era un om rău – în niciun caz! Abia la maturitate, Rebecca înțelesese că acel comportament al lui era un fel de handicap. Mai exact, poate fi considerat un handicap faptul că unele persoane sunt incapabile să dea dovadă de iubire, pentru că pur și simplu nu sunt empatice.

Biata mama făcuse tot ce-i stătea în putință. Tresărea la cel mai mic semn, mergea în vârful degetelor pentru a nu-l deranja și a-l menține bine dispus. Apoi întreaga viață îi fusese zdruncinată de boală și băutură și brusc devenise responsabilitatea Rebeccăi să aibă grijă ca totul să funcționeze în casă după bunul plac al tatii.

De fapt, nu era nimic ciudat în faptul că se îndrăgostise de Dag. La urma urmei, acesta nu era decât o variantă mai tânără a tatălui său. Fusese de-ajuns ca Dag să arate puțin interes față de ea. Spre deosebire de tatăl ei, Dag putea fi foarte sentimental când era bine dispus. Venea cu flori și cadouri, le spunea tuturor cât de minunată era ea și poza în prietenul iubitor. Rebecca se aruncase cu capul înainte, iar el o ceruse deja de nevastă după câteva luni. Și astfel se alesese cu o nouă figură autoritară pe care să o asculte, un alt om a cărei iubire încerca s-o merite, sacrificându-și din nou propria persoană.

De parcă greșeala i-ar fi aparținut ei.

La naiba, cât de ușor suna totul acum…

Henke, pe de altă parte, a fost gălăgios și energic de mic. Îi plăceau jocurile sălbatice, care uneori erau în strânsă legătura cu lucrurile din casă, ceea ce pe tata nu prea îl încânta și cu atât mai puțin dacă băuse după muncă... În acest caz, tatăl lor scotea cureaua și se purta nemilos. Îl lovea iar și iar, în ciuda faptului că ea și mama îl implorau să înceteze. Până când una din ele se punea în fața lui Henke pentru a-l apăra, pentru a pune capăt acelor bătăi.

Își amintea mult prea bine spitalul. Privirile asistentelor și cum tata o ținea strâns de mână.

Și vocea lui prefăcută:

— Aaa, nu, domnule doctor, Henrik a căzut din greșeală pe scări. Este cu adevărat ghinionist micuțul nostru neastâmpărat...

Rebecca își mușca involuntar buza de jos.

Trebuia să fie rapidă, să îl ia repede pe Henke înainte ca situația să degenereze. Să îi mențină în toane bune pe tata și pe frățiorul său mai mic pentru ca lucrurile să decurgă normal în casă. Mama făcuse tot ce-i stătuse în putință, cel puțin la început. Dar după ce boala i se agravase, nu mai reușise sau pur și simplu nu mai voise. Tata începuse, în sfârșit, să o observe. Oricât de ciudat ar fi sunat, alcoolul și autocompătimirea îi apropiaseră pe cei doi în cele din urmă. Le oferiseră ceva comun, ceva ce puteau împărți. Deci, cu trecerea timpului, responsabilitatea de a menține acel echilibru fragil în gospodărie cădea din ce în ce mai mult pe umerii ei. Era constant în gardă, mereu pregătită să intervină, aproximativ ca la locul de muncă. Întâi să-l apere pe Henke de tata și ceva mai târziu și de el însuși.

Chiulul, gașca și fumatul, toate, cel puțin la început, pentru răzbunare. Apoi, deveniseră mai mult o scuză pentru a-și băga picioarele în tot...

Rebecca nu se deranjase să dezlipească paginile lipite ale albumului, astfel că următoarea pagină trecuse deja peste zece ani. Își dăduse licența și stătea la o masă festivă în vechiul apartament.

Ea și Dag zâmbeau ca doi proaspăt îndrăgostiți către cameră. El îi cuprindea umerii cu brațele, iar ea stătea aplecată spre el, aproape de pieptul lui. Părea ca și cum o ținea cu forța lângă el.

Dar ea părea bucuroasă, chiar fericită cu acea pălărie de absolventă și în rochie albă de vară. Deși trecuse mai puțin de jumătate de an de când se întâlniseră, inelul de logodnă îi strălucea deja pe deget. Însă, dacă se uita mai cu atenție, i se părea că zâmbetul ei fericit nu mijea decât pe buze fără a-i schimba expresia ochilor. De parcă toată bucuria era doar de fațadă.

În poza alăturată, erau fotografiați ceilalți invitați aflați în jurul mesei. Mama, suptă la față și cu o privire goală, ca de obicei. Henke și Mange, mama lui Dag și Nilla, împreună cu câțiva colegi de-ai ei al căror nume nici nu și-l mai aducea aminte. Toți zâmbeau și făceau cu ochiul către camera pe care, probabil, chiar ea o ținea. O salutare cordială de la un trecut aparent fericit.

„Zâmbiți toți și faceți cu ochiul. *Hey, hey*, Rebecca!”

— *Hey*, s-a surprins ea spunând și, deodată, a simțit o durere în suflet.

Când a fost făcută poza, abia trecuse un an de când tata plecase în Spania la o conferință și se întorsese acasă într-un sicriu. Vreo zece luni mai târziu cancerul avea să-i curme viața mamei, cenușa fiindu-i împrăștiată alături de cea a tatii. Dar înainte de asta, Dag avea să moară, iar Henke să ajungă la pușcărie.

Iar ea?

Hm, după cum spusese și Mange, nici ea nu scăpase nevătămată…

Dar în poza de album totul părea în regulă. În acel moment imortalizat, viitorul era încă promițător. Ochii ei de adolescentă erau singurii care dădeau altceva de înțeles.

A închis deodată zgomotos albumul și l-a înghesuit într-una din lăzile cu cărți, încercând să scape de acele sentimente neplăcute. Mai avea de strâns doar din garderobă și apoi putea suna la firma de mutări pentru a încheia cu tot. Agentul avea să vină săptămâna viitoare pentru o evaluare și peste alte două săptămâni apartamentul avea să fie cu siguranță vândut, încheindu-se astfel misiunea patrulei de salvare.

A deschis ușa și a observat, spre ușurarea ei, că micuța garderobă era aproape goală.

Nu era chiar surprinzător, având în vedere că majoritatea celorlalte haine se aflau împrăștiate prin apartament.

Pe un raft, în cealaltă parte a camerei a văzut câteva cutii și a făcut câțiva pași pentru a le lua. Pe drum, însă, s-a împiedicat de o haină aflată pe podea. A ridicat-o și, exact când să o pună în sacul de gunoi, a observat ce era.

Vechiul rucsac al lui Henke, cel pe care îl făcuse la orele de lucru manual. Încă avea numele și numărul de telefon frumos scrise, dar interiorul și bretelele erau lipicioase și uleioase. Oare ce fusese în el?

A stat câteva secunde cu el în mână și apoi l-a pus în sacul cu haine pe care avea de gând să le păstreze. Exista, cu siguranță, vreo veche amintire pe care Henke o asocia cu acel rucsac, deci avea să mai trăiască alte câteva luni. De fapt, se îndoia că el avea să se mai întoarcă vreodată și, chiar dacă ar fi făcut-o, cu siguranță nu ar mai fi vrut înapoi acele lucruri vechi. Avea de gând să-i dea răgaz șase luni și apoi avea să lase o firmă de licitații să se ocupe de tot, inclusiv de album.

Când a ridicat cea din urmă cutie, a căzut din ea un obiect și a aterizat pe piciorul ei. Era destul de greu și a fost nevoită să sară într-un picior pentru a-i da timp durerii să se mai potolească și pentru a putea reveni la garderobă.

S-a dovedit a fi o cutiuță din lemn, cu siguranță făcută tot la acele ore de lucru manual. Inițialele lui Henke erau frumos scrise cu negru în partea de sus a obiectului. Cutia avea încuietoare, însă probabil că materialul se umflase, deoarece nu reușea să o deschidă.

A scuturat-o puțin, auzind un zdrăngănit metalic, dar zgomotul nu părea atât de interesant încât să se obosească să facă rost de o unealtă pentru a o deschide. A pus-o alături de album, într-una din cutiile cu cărți.

Fix când a terminat și se pregătea să se spele pe mâini în chiuveta de la bucătărie, i-a sunat telefonul mobil.

— Bună, sunt Micke!

— Bună.

Și-a dat seama deodată că vocea ei era acum puțin mai veselă decât plănuise.

— Cum... o mai duci?

— Bine.

Ar fi trebuit să fie supărată.

Îi spusese că o va suna, dar acest lucru se întâmplase săptămâna trecută. Deși o irita acest lucru, se hotărâse să

aștepte. Însă acum, când în sfârșit o sunase, nu-și putea controla entuziasmul din voce așa cum avusese de gând. Pentru că, de fapt, era bucuroasă să-i audă glasul.

— Ai chef să ne întâlnim?

El părea foarte bine dispus, aproape fericit.

— În oraș, a adăugat el înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

— Bineînțeles, a răspuns Rebecca nerăbdătoare.

— Bun, este un lucru despre care aș vrea să vorbim. Sturekatten în jur de ora cinci, e în regulă?

— Bineînțeles, a repetat ea. La cinci este perfect.

— OK, ne vedem atunci, pa-pa!

— Pa, a încheiat ea conversația.

Despre ce era vorba?

Să vorbească despre un lucru…? Suna atât de nevinovat. De parcă ar fi fost vorba de un fleac. Deși acum nu mai împărțeau lucruri mărunte în fond, în afară de relația lor fizică. Deci probabil despre asta voia să vorbească. Voia să pună punct. Bănuia deja că avea pe altcineva. Oare s-a hotărât o dată pentru totdeauna să rămână cu cealaltă femeie? Să-i dea papucii tipei care apărea doar când avea chef de sex? Părea logic. Și, în orice caz, nu ar fi trebuit să-i pese.

În plus, avea o altă problemă pe cap. Cineva îi tot dădea telefoane acasă cu număr ascuns, lăsa să sune, dar închidea întotdeauna când răspundea robotul. O perioadă bună de timp crezuse că Micke era cel care o căuta, dar că pur și simplu nu îi trecea prin minte să îi lase vreun mesaj. Aproape că se enervase pe el până când își amintise că nu îi dăduse niciodată numărul de acasă, ci numai cel de la mobil.

La început telefoanele erau rare, însă acum deveneau din ce în ce mai dese. De parcă cineva voia neapărat să dea de ea, să îi spună ceva important. Sau exista, oare, vreun motiv ascuns?

Ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că cel care o suna făcea acest lucru doar când ea se afla la muncă.

La început a crezut că era doar o coincidență, dar pe măsură ce numărul telefoanelor creștea, bănuia că exista totuși o logică în acest lucru. De parcă absența ei era o condiție absolut obligatorie pentru aceste „conversații” și că lipsa mesajelor era un mesaj în sine.

Deși, dacă se gândea mai bine, această situație nu era atât de ciudată. Știa foarte bine cine se afla în spatele tuturor

acestor lucruri. Și că cealaltă femeie nu avea de gând s-o lase să scape atât de ușor.

•

Avea nevoie de ajutor, acest lucru era limpede ca lumina zilei. Întrebarea era, însă, ce fel de ajutor?

Cunoștea, bineînțeles, câțiva șmecherași care nu aveau probleme în a încălca legea, însă era o diferență ca de la cer la pământ între a deschide ușa unui balcon cu o rangă și a încerca să intri în sediul Jocului fără a fi descoperit. Supraveghere video, parole de acces, pază constantă și, cu siguranță, alarme prin toată clădirea.

Some serious shit!

Cine l-ar fi putut ajuta cu astfel de lucruri?

Eh, avea să se gândească la asta puțin mai târziu.

Pentru început avea de făcut puțin *research*, de schițat planul clădirii și de adunat câteva date folositoare care erau cât de cât accesibile. Și pentru această muncă exista un singur candidat.

Negustorul de covoare Mange, bineînțeles, *who else*?

Misiunea de a-l contacta nu implica multe riscuri. Mange era complet paranoic când venea vorba supraveghere prin intermediul internetului.

Trimisese numeroase scrisori și cereri către FRA și IPRED, se înscrisese chiar și în partidul Pellejöns. Clișeele legate de integritate nu păreau doar puțin false când veneau din partea liberalilor care urmau trendul și pe care totodată îi găseai pe Google, bloguri, Twitter, Facebook zile întregi, pentru ca apoi să facă cumpărături cu cardul ICA de frică să nu rateze reducerea de cinci coroane la macaroanele integrale Kung Markatta și la hârtia igienică nealbită.

„Iată o ofertă creată special pentru tine!”

Cam atât costa deci integritatea…

De ce să nu spună lucrurile pe nume? Totul ar trebui să fie gratis – *it’s all about the fucking money*!

Ar fi fost un slogan al naibii de bun pentru alegeri, ar fi votat cu siguranță un astfel de partid! Dar partea bună era, în orice caz, că sistemul de transmisie de date al lui Mange, precum și cel al lui HP acum nu se aflau în vizorul Big Brotherilor, indiferent din ce familie făceau parte.

A plecat de la benzinărie și s-a îndreptat spre Tensta. După câteva minute de mers în zigzag cu laptopul pe genunchi, a

găsit ceea ce căuta. O rețea wireless neprotejată cu semnal destul de bun. Doar să parcheze mașina și să se logheze, mii de mulțumiri!

Badboy.128: Salut, Mange, ești online?

A așteptat câteva minute, s-a gândit să-și aprindă o țigară însă, când s-o ducă la gură, a început ecranul să clipească.

Faruk: Salaam aleikum, frate HP long time no C ☺, ai plecat din căsuță din câte am văzut, nu?
Badboy.128: Nu, era prea înghesuială acolo, eram pe cale să plec din oraș, dar am descoperit o chestie pe care tre' s-o rezolv înainte și am nevoie de puțin ajutor…??
Faruk: anytime brother, știi doar. Cum îți pot fi de ajutor?
Badboy.128: Am nevoie de planul unei clădiri și niște informații generale despre un loc din Kista, strada Torshamns 142, tot ce poți găsi, de fapt.
Faruk: OK??
Badboy.128: Dar trebuie să mergi pe burtă, înțelegi?
Badboy.128: Să nu lași nicio urmă sau să trezești vreun câine de pază, ne-am înțeles? ☺
Faruk: Roger that, am prins șpilul! ☺
Faruk: Bănuiesc că-i vorba despre treaba aia despre care am vorbit mai devreme?
Badboy.128: Gen…
Faruk: OK, deci i-ai găsit pe ăia care au vrut să-mi dea foc la magazin?
Badboy.128: Gen…
Faruk: Dă-mi vreo două ore!!
Badboy.128: Mersi mult!
Faruk: My pleasure, frate, promite-mi că le dai una și din partea mea. ☺
Badboy.128: Roger that!
Faruk: Auzi, apropo, soră-ta mi-a făcut o vizită acum vreo două zile…
Badboy.128: Mda, am auzit…

Faruk: Nu prea părea să fie în apele ei, nu ai băgat-o și pe ea-n chestiile astea, nu??

Badboy.128: Mnu, totu-i în regulă…

Faruk: OK, voiam doar să mă asigur. Mereu mi-a plăcut de Becca!

Badboy.128: You don't say???!!

Faruk: Ce, se observă?

Badboy.128: Doar puțintel… ☺

Faruk: *sigh!*

Badboy.128: Stai liniștit, totu-i sub control, mulțumesc pentru ajutor!

Faruk: No worries Ma'a salama frate!

Badboy.128: Ne auzim mr. M!

•

Sturekatten, o cafenea clasică cu spații mici și mobilă veche. Mai aproape de cafeaua la ibric a bunicii și niște fursecuri decât de american super cookies și un pahar din stiropor de caffe latte.

Bunicuțe cu părul albastru, familii cu copii mici și profesori universitari pe la mese, plus, bineînțeles, nelipsiții Twitter-addicts absorbiți de cel mai bun prieten al lor, calculatorul. Evident că băieții trebuiau să știe ce gust avea cafeaua, și asta în timp real, altfel cum ar fi mers viața mai departe…?

Dar locul nu era atât de important, cel mai bine era să pună lucrurile la punct și să-și vadă de drum.

Bună, bună, pupic pe obraz și toate astea când Micke și-a făcut apariția cu trei minute mai târziu decât ora stabilită. Dintr-un anume motiv, deveniseră deodată mai sfioși unul față de celălalt. Poate din cauza faptului că trecuse mult timp de când împărțiseră ultima oară patul?

Cât timp să fi trecut?

Două sau trei săptămâni poate. Nu a apucat să calculeze exact perioada în timpul scurt dintre saluturile lor și momentul în care ospătărița s-a întors cu comenzile. Salată de paste și apă minerală pentru ea, sandviș cu creveți și o bere slabă. Câteva înghițituri – în ciuda foamei de lup – și apoi *pac*, direct la subiect.

El era nerăbdător, aproape disperat.

Cu siguranță voia să scape cât mai repede de-o grijă.

— Este un lucru despre care vreau să-ți vorbesc, Rebecca.

— Mhm, ai mai spus asta…

Bănuia deja care era continuarea.

— Nu am fost complet sincer cu tine, a spus el răsucindu-se în scaun.

Ea a tăcut, așteptând continuarea.

— Nu că te-aș fi mințit sau ceva…, a adăugat el repede, anticipativ. Noi nu am vorbit niciodată despre relații și astfel de lucruri.

Ea dădea din cap în semn de aprobare, nu atât pentru el, cât pentru ea.

Here we go…

— Uite care-i chestia, a spus el răsucindu-se din nou în scaun, de parcă acea pernă îl jena în vreun fel. Ideea este că eu am… sau am avut… adică…

— Ai deja o iubită! I-a completat ea pentru a-i scurta agonia.

— Da!

Pentru câteva secunde a părut ușurat, apoi și-a schimbat expresia feței.

— Nu, voiam să zic că nu!

Rebecca a rămas uimită.

— Nu mai înțeleg nimic. Micke, ai sau nu o iubită? Cât de greu poate fi?

A tras adânc aer în piept și s-a adunat puțin.

— Ca să fiu mai exact, am avut o iubită până luni. Eu și ea am fost puțin timp împreună, aproximativ de când m-am mutat aici, dar nu am locuit niciodată cu ea, cel puțin nu în permanență.

Se uita întrebător la Rebecca de parcă aștepta undă verde pentru a putea continua.

— Și… ce legătură are asta cu mine? Nu ne-am făcut nicio promisiune unul celuilalt, nu?

Se străduia să-i vorbească în continuare pe un ton neutru. Cum adică… *a avut până luni*? Ce încerca să-i spună?

— Nu, exact! a oftat el ușurat. Nu am vorbit niciodată despre astfel de lucruri și, din cauza asta, nu ți-am spus nimic… Ah, nu știu!

Micke și-a trecut palma peste frunte.

— Eu și ea am luat-o pe căi diferite, dar niciunul din noi nu a făcut nimic în această privință. De fapt ar fi trebuit să pun capăt acestei relații acum mult timp, încă de când noi doi ne-am întâlnit, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

El a oftat din nou.

— Ceea ce încerc să spun de fapt…, a început el, răspunzând fără să vrea la întrebarea pe care Rebecca și-o punea în gând de ceva timp… este că lunea trecută am depășit obstacolul și am pus punct acestui capitol. A mers destul de bine, s-a dovedit că ea deja se întâlnea cu cineva și ne-am despărțit ca prieteni.

Dintr-un anume motiv, pulsul Rebeccăi începuse s-o ia razna și nu îi plăcea deloc acest lucru. Sau poate îi plăcea prea mult.

Micke și-a dres vocea și a început o nouă propoziție.

— Ceea ce, fără prea mult succes, încerc să exprim este că sunt singur, pe bune adică, și mă întrebam dacă nu ai vrea să ne întâlnim puțin mai… des, dacă înțelegi ce vreau să zic?

El a început să zâmbească, iar ea nu s-a putut abține să nu aibă aceeași reacție.

•

HP avea nevoie de un loc în care să rămână peste noapte. Undeva unde să-și poată odihni mintea și să lucreze la planurile sale. Mașina nu era o idee bună, la urma urmei trebuia să doarmă, să înfulece ceva și să-și facă nevoile ca un Homo sapiens.

Un hotel foarte modest în Solna a fost de ajuns. Cash payment, Wi-Fi gratuit, nicio cameră de supraveghere și, cel mai important, nicio întrebare din partea vreunei recepționiste băgăcioase.

Mange întâmpinase niște probleme. În mod evident, planul clădirii nu era făcut public, dar existau anumite căi de a rezolva astfel de lucruri. Era nevoie doar de puțin mai mult timp. Trebuia să existe cineva care avea schița. Dacă nu putea face rost de ea de la autoritățile municipale, putea încerca la firma de construcții, cea de electricitate, tipii de la HVAC sau oricine altcineva. În serviciile publice din Suedia puteai găsi, mai devreme sau mai târziu, tot ceea ce doreai, trebuia doar să sapi destul de adânc. Iar Mange cunoștea oameni care erau al naibii de buni la săpat.

Era aproape ca și cum avea propria fermă de Furnici acolo în cyberspace.

Între timp, până când prietenul lui cel mai bun avea să vină cu vreo noutate, nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte liniștit și să-și pună la punct planul.

Pentru început trebuia să decidă exact ce avea de făcut *once he was inside*.

•

Întâlnirea lor nu decursese deloc conform presupunerilor ei. Dar ce mai conta, acel final de discuție era, fără îndoială, mult mai bun. Pentru un scurt moment se simțise aproape… fericită.

Stătuseră acolo la masă și-și zâmbiseră timid unul altuia. Genul de clișee pe care ea, de fapt, le ura. Fără a-i da un răspuns direct, făcuse deja acest lucru doar schițând acel zâmbet.

Deci ce însemna asta?

Că acum aveau o relație, o relație adevărată?

Ea bănuia acest lucru, însă nu era complet sigură. Trăia un sentiment plăcut, însă, totodată, îngrijorător.

Și apropo de îngrijorător…

Când au primit nota, Micke a fost nevoit să-și golească buzunarele pentru a-și găsi portofelul.

Pentru câteva secunde pline de confuzie, însă cu adevărat amuzante, a crezut că l-a pierdut, dar bineînțeles că s-a dovedit a fi în ultimul buzunar în care a căutat.

Și în acel moment i-a căzut privirea pe telefonul lui mobil: argintiu, strălucitor și fără butoane și și-a amintit că îl mai văzuse și data trecută când fusese la el acasă, cu câteva săptămâni în urmă, așezat pe birou. Și deodată a mai conștientizat un lucru – că îi amintea de un alt mobil peste care dăduse cu puțin timp în urmă și care acum se afla la departamentul de obiecte pierdute al secției de poliție.

Modelele erau foarte asemănătoare, poate chiar identice. Dar fix în momentul în care și-a întins mâna pentru a-l întoarce și pentru a verifica dacă avea vreun număr pe spate, Micke l-a tras iute spre el și l-a băgat în buzunar. Nu apucase să-și dea seama dacă a făcut acest lucru intenționat sau doar din greșeală, în încercarea de a-și reașeza lucrurile prin buzunare.

Însă întreaga întâmplare a lăsat-o cu un sentiment neplăcut. La fel ca și cu acele bilete…

***Nu meriți asta*!!!**

… țipa la ea acea bucățică de foaie din dulapul ei și, din nou, îi era greu s-o contrazică.

17.

Getting back in

Era al naibii de nervoasă. Nu, nervoasă nu era cuvântul potrivit, mai degrabă neagră de furie. În ciuda încercărilor sale de a fi sinceră, de a-și asuma responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplase cu adevărat în acea seară, bilețelele continuau să apară. Aceleași post-it-uri albe cu logoul autorităților, același stil de scris bine cunoscut, în tuș roșu.

Nu mai puțin de patru semne de exclamație de această dată, de parcă mesajul nu era deja destul de clar. Acum era de ajuns! Gata cu toate prostiile astea!

Deci ce putea face?

Singurul lucru care i-a trecut prin minte a fost să încerce din nou să pună capăt acestei suferințe. Să își descarce sufletul o dată pentru totdeauna, fără alte scuze sau motive.

Încercase de vreo două ori, formase numărul, dar renunțase de frică în ultima secundă, punând jos telefonul când începuse să sune.

Avea să rezolve acest lucru după muncă.

Momentan se luptau cu traficul dintre Arlanda și City. Sus-pușii din UE veneau și plecau constant pe parcursul summitului UE. Problema agriculturii și a pescuitului fuseseră deja puse la punct, miniștrii mediului erau prea ocupați și în câteva zile situația avea să devină și mai acută odată cu întâlnirea miniștrilor de externe.

Vahtola deja le făcuse semn că o persoană foarte importantă se afla la intrare, probabil americanul sau rusul. Sau poate amândoi?

Oprire în fața la Grand Hotel, descărcare rapidă, priviri cercetătoare pe după ochelarii de soare de-a lungul cheiului și o mișcare scurtă din cap către echipa de intervenții aflată la intrare.

Totul liniștit, înăuntru cu VIP-urile și apoi din nou la drum pentru o nouă escortare. Viteză maximă și deloc timp de gândire. Era perfect pentru ea!

•

Faruk: Hey bro, U there?

HP a auzit țiuitul laptopului și a sărit ca ars din pat.

Badboy.128: Bineînțeles, ai găsit ceva?

Faruk: Câte ceva, aș putea spune. Se pare că ai dreptate în ceea ce privește clădirea, e ceva în neregulă cu ea. Autoritățile municipale au declarat că planul este o informație clasificată, firma de construcții spune că a fost victima unui jaf și că o grămadă de lucruri le-au dispărut din arhivă. Firma care a tras toate cablurile a falimentat și nu poate fi contactată sub nicio formă, iar cunoștința noastră comună care s-a ocupat de sistem parcă a dispărut de pe fața pământului…

— Habar n-ai câtă dreptate ai, Mange…, a mormăit HP sumbru.

Badboy.128: Dar?

Faruk: Deci ai înțeles că există un „dar” ☺?

Faruk: Bineînțeles, după câteva căutări îndemânatice, am reușit să facem rost de un plan, nu mă întreba cum. ☹ În plus, cunosc un tip care te poate ajuta.

Badboy.128: Plan ☺ tip ☹

Badboy.128: Data trecută când mi-ai făcut rost de un șmecher care să m-ajute, am ajuns în mijlocul unui film de Alfred Hitchcock, așa că sunt puțin neîncrezător din acest punct de vedere…

Faruk: De data asta e altceva. Rehyman e un frate, îl cunosc de la moschee. Ți-l recomand cu plăcere drept a friend of ours, capisce?

Badboy.128: Ok ascult…

Faruk: Este expert în sisteme de securitate, garantat unul din cei mai buni din țară, poate din lume. Tipul e un barbar! Lucrează cu astea zilnic și câștigă un car de bani. Proiectează sisteme de apărare și securitate, you name it!

Badboy.128: De ce am impresia că urmează un mare *Dar*?

Faruk: Este puțin mai special… ☺

Badboy.128: Here we go… ultima oară când ai spus asta, aproape că mi-a fost zdrobit craniul de un Cessna, mersi, dar nu, trimite-mi pe mail doar planurile dacă ești drăguț…

Faruk: Nu e atât de rău precum sună, doar că nu are talent și în ceea ce privește relațiile sociale. E mai greu cu interacțiunile interpersonale.

Badboy.128: În suedeză mulțumesc, doctore Sandström…!

Faruk: Este puțin autist, să spunem așa. Un as în domeniul lui, dar dacă-l pui să scoată vreun cuvânt, s-ar putea să nu prea ai noroc. Aproximativ ca tine, doar că opus. ☺

Badboy.128: Super tare, Mange 😐

Faruk: Da, așa e, tu și Rehyman sunteți ca evil twins, dacă vă pune cineva la un loc va ieși un geniu vorbăreț ☺!!

Faruk: IMHO este, în orice caz, singurul care te poate ajuta să pătrunzi în clădire pentru că bănuiesc că asta vrei, nu? Am văzut planurile și nu ai nicio șansă să reușești de unul singur, frate, îți spun asta în calitate de prieten îngrijorat. Rehyman is your best shot!

Badboy.128: *sigh*

Badboy.128: ok, trimite-mi pe mail numărul lui de mobil și planurile…

Faruk: Addaboy!

Badboy.128: Ceva îmi spune că voi regreta această alegere… 😐

•

Cinci zile și încă niciun semn de la Henke. Promisese să sune când avea să ajungă. Într-adevăr, spusese că va sta ceva timp pe drumuri, dar totuși, cinci zile și niciun semn de viață. Era mai mult decât îngrijorător.

Un alt lucru care o neliniștea cu cât se gândea mai mult erau acele nenorocite de mobile. Erau, fără îndoială, al naibii de asemănătoare. Ce însemna asta?

În cel mai bun caz, nimic. Poate existau astfel de modele pe piață și întâmplarea a făcut ca Micke să cumpere unul similar sau poate pur și simplu nu văzuse ea bine.

Telefonul nu avea de ce să însemne ceva. Micke și Henke nu se întâlniseră niciodată și niciunul din ei nu știa de existența celuilalt. Din câte știa nu aveau absolut niciun numitor comun.

Deci ce motiv ar fi avut să se îngrijoreze?

•

Mange avea, fără îndoială, dreptate, se gândea HP după ce a răsfoit planurile.

Strada Torshamn 142 era pur și simplu Fort Knox. Nu era complet sigur, dar dacă citise toate prescurtările corect, clădirea era dotată cu absolut toate măsurile de siguranță posibile. Camere de supraveghere nocturne cu senzori de mișcare, detectori cu infraroșu, senzori care se declanșează atât la sunete, cât și la vibrații și, în plus, cititoare biometrice la fiecare ușă. Era nevoie de o anumită amprentă pentru a putea intra, deci planul lui de a reuși în vreun fel să facă rost de un card de acces a picat.

Ce rahat!

Nu-i rămânea decât să spere că acest Rehyman știa ce are de făcut pentru că el nu avea absolut nicio idee.

A pus planul deoparte și a încercat să-și înfrâneze dorința de a se furișa pe la ieșirea de incendiu pentru a trage un fum, două. În schimb, a mai deschis o doză de cola și a scos apoi un carnet de notițe. După câteva zile de desenat, își făcuse o idee generală despre ceea ce voia să obțină, de fapt, în urma acestui reportaj acasă în Kista.

Nu-i venea prea ușor. Sentimentele lui HP pentru Joc erau încă, puțin spus, contradictorii. Pe de o parte era foarte deranjat din cauza modului în care se purtaseră cu el. Înscenarea din Piața Lindhagen în care fusese implicată surioara lui, piatra, impostorul Bolin și toate celelalte.

În plus, îi dăduseră foc la apartament și trimiseseră niște loseri să facă același lucru și cu magazinul lui Mange. Ca să nu mai vorbim de tot acel coșmar cu Erman, avionul și incendiul de acolo din sălbăticie. Oare au reușit polițiștii până la urmă să adune toate rămășițele bietului om?

Picătura care umpluse paharul a fost, în orice caz, bomba pe care o plantaseră sub canapeaua mătușii Berit. Fără doar și

poate îi era destinată lui, însă ar fi putut la fel de bine s-o transforme pe surioara lui în molecule. În el fierbea dorința de a se răzbuna.

Al naibii de puternică!

A luat câteva guri mari de cola.

Cel de-al doilea lucru pe care îl punea în balanță avea la bază niște motive destul de dubioase, ca să nu spunem aproape bolnave.

Cu toate acestea, nu putea să nu le ia în considerare.

Dacă ar fi reușit să pătrundă în lăcașul sfânt al Jocului, dacă ar fi reușit să treacă de toate acele măsuri avansate de protecție și alarme și dacă ar fi făcut rost de acolo de informații pe care ei le apărau cu prețul vieții – nu ar fi demonstrat acest lucru, totodată, ce super talent era? Că nimic nu îl putea opri, nici măcar Jocul însuși și că mai merita o șansă?

Era chiar atât de avid după recunoaștere, încât era dispus să pornească din nou la drum, deși începuse să înțeleagă cât de *mega nasty* putea fi întreaga călătorie?

Încă vreo două zile cu teoriile conspiraționiste de pe internet drept companie îi dăduseră apă la moară. Putea fi ceva cu adevărat amplu!

Câteva pagini de internet sugerau cu mare seriozitate că gripa porcină venea, de fapt, dintr-un laborator. Că cineva trebuie să fi combinat gripa spaniolă cu virusul porcin, adăugând la amestec o cantitate similară de gripă aviară, doar pentru a porni o epidemie globală.

Ideea era interesantă. Conform teoriei industria medicamentelor se afla în spatele acestui lucru, iar Jocul putea foarte bine să-și fi adus contribuția.

Pentru două sute de puncte, ți se face o injecție și te plimbi apoi prin oraș timp de o săptămână fără a pune mâna la gură când strănuți. Atinge cât mai multe suprafețe posibile și nu te spăla pe mâini mai mult decât este nevoie.

Câteva sute de asemenea sarcini împărțite în câteva orașe bine alese și *bam*, cresc deodată vânzările la Pandemrix, Tamiflu și Alcogel cu aproximativ un milion la sută.

Alții de pe internet se îndoiau că boala exista cu adevărat, că totul era doar o glumă pentru a li se acorda epidemiologilor mai mulți bani sau pentru a-i speria pe oameni și a-i determina să stea în casele lor în fața televizorului.

Și ce se afla de fapt în spatele cazului Climategate?

Cine trimitea acele mailuri în care se vorbea despre decizia unanimă a cercetătorilor de a declanșa alarma cu privire la încălzirea globală? Erau aceste avertismente într-adevăr reale și, în acest caz, *who benefited*?

Cum a murit Princess Di, cine l-a iradiat cu poloniu pe spionul Litvinenko și cine i-a închis lumina Regelui Pop, asta în cazul în care Jacko era cu adevărat mort și nu era doar o înscenare…

Câte puncte se acordau pentru astfel de chestii?

Și asta nu era tot.

Avea laptopul plin de astfel de fapte și întâmplări care, într-un fel sau altul, se potriveau cu concluziile pe care creierul său supra-încărcat le scotea la suprafață.

Indiferent dacă conspiraționiștii dădeau vina pe CIA, WHO, KGB, Säpo sau alte combinații interesante de litere, exista un aspect pe care oamenii păreau să dorească să-l uite.

În ciuda miliardelor de coroane luate din buget și a protecției politice din partea celor mai înalte cercuri, lista cover-up-urilor eșuate era uluitor de mare: Watergate, afacerea IB, Echelon, Lillehammer, Iran-Contras și Abu Ghraib erau doar câteva exemple. Cu cât era mai mare organizația, cu atât avea mai multe puncte slabe și, în plus, ghinioanele pândeau după fiecare colț. Nu era vorba doar de a rezolva un lucru cu forța fizică, ci, poate și mai important: a reuși să ții acel lucru secret acum și pentru totdeauna.

Și cine putea garanta astfel de lucruri? Să luăm ca exemplu ce s-a întâmplat cu Stasi și acest lucru a fost înainte de Whistleblower și Wikileaks. Riscul unor conspirații globale a depășit, în cele mai multe cazuri, câștigul – și asta cu mult!

Dar dacă ar exista un jucător jalnic deghizat într-un amuzament social, care ar accepta aproape orice misiune? Cineva care la rândul lui angaja mai mulți anonimi precum Sirhan, Mark și Lee Harvey pentru a duce la capăt însărcinările de rahat. Tolomaci avizi după joc, care nu aveau nicio limită și care nu-și puteau explica propriile acțiuni – și oricum cine i-ar fi crezut?

Da, toate lucrurile erau legate între ele, toate piesele se potriveau și raționamentul avea sens.

Nu era, deci, nevoie de nicio asociație globală, de nicio organizație formată din litere, sau cine-știe-ce cover-up! Doar o

idee, destui bani pentru a o pune în aplicare și aprobarea Coordonatorului de Joc.

Și apoi totul se punea în mișcare.

Game on!

Deși întorsese această concluzie pe toate părțile de zeci de ori, încă i se ridica părul pe spate când se gândea.

La naiba ce chestie incredibilă!

Avea sens și, în același timp, era de necrezut!

Se gândise oare cu adevărat vreo secundă să intre din nou în așa ceva sau Jocul era mult mai ademenitor acum că-i descoperise adevăratul rol? Și, de altfel, propriul său rol.

A golit cutia de cola, a îndesat-o mulțumit în coșul de gunoi și a deschis imediat una nouă.

No time for sleep, trebuia să se mențină în formă și să se gândească serios la ce avea să facă!

Partea bună a planului de atac: nu era nevoit să se hotărască imediat. Condițiile de bază erau aceleași și el deja și le notase în carnețelul său.

- să intre în clădire fără a fi descoperit.
- să-și dea seama cum stă treaba, cine joacă în continuare și ce este *the End Game*
- să încerce să facă rost de numărul de cont unde se află toți banii.
- să iasă de acolo *in one piece*.

Restul avea să meargă de la sine.

Dacă dădea greș, putea oricând să lase câteva tips-uri anonime la un ziar de seară înainte să plece din țară. Avea deja mailul pregătit în folderul Draft, un clic rapid pe Send și totul era rezolvat.

Premisele nu erau prea strălucite.

Un geniu asocial, cunoștințele sale limitate despre Joc, vechile date de logare ale lui Erman și puțin noroc chior. Șansele de a reuși nu erau chiar promițătoare.

Dar ce naiba…

No guts, no glory!

18.

Are you really sure you want to re-enter?

Lista era scurtă.

Haine negre – *check*

Cagulă – *check*

Informații de autentificare – *check*

Asistentul Miffo – *check* și aici – din păcate…

Era trecut de zece seara și ei încă stăteau cu fundurile în mașină.

Strada Torshamn 142, aflată la o distanță de aproximativ o sută de metri.

HP voise să aștepte până dimineață, dar conform noului său prieten era de preferat ca aceste lucruri să se întâmple seara târziu dacă nu dorea să aibă probleme cu poliția. Aceasta avea cumva de-a face cu schimbul de ture și cu cetățenii suedezi care se luau la harță, își băteau soțiile sau conduceau în stare de ebrietate.

Dimineața, polițistul era mult mai alert, mult mai pregătit să străbată acea zonă industrială întunecată căutând spărgători de case.

Statistic vorbind.

Dacă ar fi primit cinci coroane pentru fiecare dată când noul său *partner in crime* folosea acest termen, ar fi fost bogat acum.

În mare, toate presimțirile lui se adeveriseră deja cam în aceeași clipă în care îl luase pe Rehyman de la gară.

Ochelari cu ramă groasă, cărare pe mijloc și o geantă de poștaș Puma din anii ’70. Pantalonii erau prea scurți cu câțiva centimetri, iar adidașii – ponosiți și, cireașa de pe tort, jacheta pe care o purta avea culoarea roșu aprins. Pentru o secundă HP crezuse că cineva își bătea joc de el. Că Mange îl rugase pe tip să joace rolul unei paiațe pentru a-i vedea reacția.

Însă nu avea cum să aibă asemenea noroc…

În afară de schimbul de replici inițial și de prezentarea statisticilor, Rehyman nu spusese o iotă, abia răspunsese la încercările lui HP de a relaxa atmosfera și de a crea o legătură

între ei. Tipul doar stătea acolo cu nenorocita aia de poșetă așezată pe genunchi și se holba pe geamul mașinii.

Se cuibăriseră acolo de mai bine de o oră jumate, iar HP aproape că exploda. A mai bătut de câteva ori în volan în speranța că va vedea vreun fel de reacție din partea celui de pe locul de lângă.

— Deeeci, Rehyman… Mange… adică Faruk spune că lucrezi cu astfel de lucruri zilnic. Instalezi sisteme de securitate și de-astea…? a adăugat el, văzând că nu primește niciun răspuns. Se câștigă bine, am auzit?

Încă niciun răspuns, nici măcar nu clipise.

Puțin special, spusese Mange, da, bine… Băiatul era într-o ureche, *that's for sure*. HP a oftat. Îi venea să dea totul naibii.

Spre norocul lui, avea un bilet de avion deschis. Dacă era nevoie, se putea căra mâine la prima oră.

Auf Wiedersehen, suckers!

Matahala de paznic a ieșit pe ușă la fix o oră după ultimul său tur. A aruncat câte o privire în ambele direcții și după ce s-a asigurat că totul era OK, a scos de la curea o lanternă, s-a întors spre partea stângă și a dat colțul. Peste câteva minute avea să apară de după colțul opus al clădirii, să intre pe ușa pentru personal și, probabil, să-și continue tura în interiorul clădirii.

HP tocmai era pe punctul de a mai ofta o dată adânc, când a observat că Rehyman a început, deodată, să se miște. Scosese un laptop micuț din acea geantă de poștaș și conectase un modem la una din intrările USB. Ecranul s-a aprins și degetele lui Rehyman au început un dans frenetic peste taste, păcănind ritmic.

Și lui HP îi fugeau degetele pe o tastatură – dar asta…

Precum ploaia pe un acoperiș de plastic, a apucat el să remarce impresionat, înainte ca o nouă curiozitate să îi distragă atenția.

— Ce faci, Rehyman?

Încerca să pară cât mai interesat.

— Mă ocup de camere.

— Cum?

HP se holba la pasagerul său.

Niciun răspuns.

A mai zornăit puțin tastatura și deodată seceta s-a așternut asupra părții estice din Svealand.

Rehyman a întors laptopul pentru ca HP să poată vedea ecranul.

O fereastră, cu ceea ce părea a fi o cameră, era deschisă.

În colțul de sus se vedea o mașină parcată, aparent un Saab. I-a luat câteva secunde să priceapă că aceasta era priveliștea uneia dintre camerele poziționate pe fațadă, aflată la câteva sute de metri distanță.

— Cum naiba...?

— Camere IP, a răspuns Rehyman pe un ton monoton. Toate camerele folosesc internetul pentru a comunica cu serverul. Mult mai eficient și mai ieftin decât cablurile analogice. E de ajuns să știi adresa IP și apoi este ușor să pătrunzi înăuntru. Este nevoie doar de o conexiune prin cablu și un browser.

A scris câteva comenzi și apoi a mutat mouse-ul pe ecran.

— Deci ce se întâmplă acum?

HP se simțea deodată total pierdut.

— Fiecare cameră are o memorie flash proprie. De cele mai multe ori imaginile sunt redate direct pe server, dar există și posibilitatea ca acea cameră să înregistreze filmările respective.

— Și?

— Programez camera să redea doar o mică bucată, pe care s-o arate la nesfârșit în loc să trimită imagini în timp real. Aproximativ ca în filmele vechi, când se punea o poză polaroid în fața camerei.

— Și ce, serverul nu își dă seama că se uită la o simplă reluare și nu la o filmare live?

Rehyman s-a uitat câteva secunde la HP de parcă acesta era o broască râioasă pe care el trebuia s-o disece.

— Nu, a răspuns el sec și a continuat să tasteze.

Paznicul a ieșit de după colț, a mers până la intrare și și-a pus mâna pe cititorul de amprente. Câteva secunde mai târziu a dispărut în interiorul clădirii.

Rehyman a deschis ușa de la mașină și, fără a scoate vreun cuvânt, a început să meargă cu pași repezi spre clădire.

HP a fost aproape nevoit să fugă pentru a-l ajunge din urmă. Fără îndoială, tipul nu era în toate mințile, oricât de deștept ar fi fost.

— Și acum ce? a șoptit HP când se aflau în fața ușii de la intrare.

În drumul lor se afla cititorul biometric, o cutie de metal cu partea din față făcută din sticlă, pe care paznicul tocmai apăsase pentru a putea intra înăuntru.

Fără a da niciun răspuns, Rehyman a scos un spray din geantă și a pulverizat spre geam. Apoi, a scos un termos din oțel și, din acela, o plastilină transparentă pe care a pus-o apoi peste cititor.

Sticla s-a trezit la viață și a început să lumineze.

HP nu-și mai putea ține gura.

— Ce naiba faci?

Rehyman i-a mai aruncat o privire cercetătoare.

HP a reformulat.

— Ai avea ceva împotrivă să-mi explici ce dorești să faci, Rehyman?

— Sprayul scoate în evidență amprentele paznicului, apoi acopăr panoul cu o gelatină balistică, ce are aceeași consistență și temperatură ca și pielea umană. Cititorul detectează căldura, textura și existența în sistem a obiectului prezentat și, dacă acesta se află în baza de date, ușa se deschide.

Același ton rece, fără nicio urmă de încordare sau emoție. Tipul era, evident, într-o ureche! Nu avea să funcționeze niciodată!

Un clic zgomotos l-a făcut imediat să-și schimbe părerea.

— Ești un geniu, Rainman! a zâmbit HP, în timp ce treceau pragul ușii.

Încă o cameră îndreptată spre ei, iar HP a ridicat întrebător din sprânceană uitându-se la partenerul său de spargere. Bineînțeles, geniul nu avea cum să înțeleagă un asemenea gest, dar nu s-a obosit să-l și întrebe. Cu siguranță și această cameră reda acea bucată de filmare în reluare. Trimitea imagini vechi ale casei scării iar și iar, la nesfârșit.

Putea spune orice – Rainman nu știa cu ce se mâncau relațiile sociale, dar când venea vorba de tehnică, era fără îndoială un magician.

•

Când s-au apropiat de Lindhagen, pulsul a început să-i crească.

VIP-urile luaseră avionul de pe aeroportul din Bromma de această dată, așa că drumul era o plăcere.

Sau nu…

Deja de pe podul Tranebergsbron începuse să se holbeze spre viaductele de pe cealaltă parte a apei. Cu ochii aproape închiși, încerca să-și dea seama dacă se afla cineva acolo sus. Dar distanța și întunericul făceau să-i fie aproape imposibil de distins vreun eventual pericol.

Când s-au apropiat, l-a văzut. O siluetă singuratică acolo sus, pe același pod pe care Henke stătuse.

Și, deodată, pulsul a început să îi crească frenetic, cuprinzând-o panica.

— Este cineva pe pod! a reușit ea să spună cu o voce uimitor de adunată.

— Mhm, a aprobat-o Wilson, șoferul ei, și a micșorat viteza.

— Alfa 101, încetinim. Este cineva pe pod, a spus ea în microfon.

Era încă uimită de cât de calm suna vocea ei. În sinea ei totul era un haos. Voia să țipe la Wikström, să-i spună că nu poate respira și că trebuie să oprească și s-o lase să coboare. Acum!

— Alfa 102, recepționat, a răspuns mașina VIP-urilor din spatele lor și a mărit distanță. Mergi cu grijă 101.

Podul cu ramificații se apropia din ce în ce mai mult.

Silueta a rămas acolo, aplecată peste parapet, complet nemișcată. Pe măsură ce se apropiau, Rebecca putea deslusi mai multe detalii. Părea că ținea ceva în mâini.

•

Au mai trecut de o ușă și o cameră și, deodată, au ajuns în mijlocul unui coridor lung. Doar linoleum gri și câteva lămpi fluorescente. Nicio alarmă care să țiuie, lumini care să clipească sau pași zgomotoși ai vreunui paznic. Totul mergea ca pe roate! HP nu s-a putut abține să nu crape puțin una din acele uși identice, maro, aflate de-a lungul coridorului.

Doar cât să tragă cu ochiul!

•

Silueta de pe pod a întins mâinile în afara parapetului, cu degetele încleștate în jurul acelui obiect negru.

O armă! s-a gândit ea aproape cuprinsă de panică, ducându-și mâna înspre patul pistolului.

Erau aproape acum și a observat cum Wikström începea să-și încordeze mâinile în jurul volanului. Rebecca încă ținea strâns microfonul în mâna stângă, încheieturile degetelor albindu-se

din cauza presiunii aplicate asupra acelui obiect negru de plastic.

„Ia o hotărâre, Normén!” țipa vocea din capul ei.

Dar ea era complet paralizată.

Exact în momentul în care treceau pe sub pod, Wikström a virat brusc înspre stânga. Ea s-a aplecat involuntar înspre aceeași parte pentru a evita proiectilul.

Au reușit să treacă și, peste câteva secunde, mașina care îi urma se afla, de asemenea, neatinsă, în spatele lor.

Nimic nu se întâmplase.

Și, brusc, Rebecca și-a dat seama ce avea în mână persoana de pe pod. Un telefon mobil.

•

Camera era goală, fără mobilier. Judecând după praful de pe pervazul ferestrei, nimeni nu mai făcuse curățenie acolo înăuntru de câteva luni bune. A mai aruncat o privire și prin alte camere, dar concluzia a fost aceeași.

Întregul etaj părea părăsit, nicio cutie de carton și niciun sac cu lucruri uitate. Singurul lucru care dovedea că acest loc fusese populat la un moment dat era un poster ciudat atârnat pe peretele ultimului birou. Tema afișului i se părea destul de cunoscută; un tip în pardesiu negru și pălărie melon, cu fața ascunsă în spatele unui măr verde. În spatele bărbatului, cerul se umplea de nori negri prevestind furtună.

Dintr-un motiv oarecare, acea imagine îi dădea fiori.

Acest loc era puțin spus *creepy*!

Rehyman se oprise în dreptul ultimei uși de pe coridor și își scosese din nou laptopul. L-a sprijinit de perete și, cu mâna liberă, a început să tasteze noi comenzi.

— Recepția se află în cealaltă parte a casei scării, i-a spus el lui HP, în timp ce acesta închidea ușa de la birou în urma sa. Paznicul își va termina curând rondul, așa că trebuie să ajungem sus înainte ca el să se așeze din nou în fața ecranului. Sistemul îmi arată ce cititor se activează și de către cine. Cu puțin noroc, n-o să se uite foarte atent la monitor când o să se-ntoarcă și, chiar dacă face acest lucru, va părea că el deschide aceeași ușă de două ori. Poate da vina pe sistemul care a luat-o razna, asemenea lucruri se mai întâmplă. Dar dacă el se întoarce înainte ca noi să ajungem sus, s-a dus totul pe apa sâmbetei. Oricât de prost ar fi, își va da seama că este imposibil ca el să se

afle în fața ecranului și în același timp să deschidă uși prin alte părți ale clădirii. Înțelegi?

HP a dat din cap în semn de aprobare, încercând totodată să scape de sentimentul de neliniște. Acum trebuiau să fugă!

•

Livrarea la Grand se desfășurase fără probleme. O oprire rapidă, descărcare și înapoi la secția de poliție.

În ciuda acestui lucru, tricoul pe care îl purta pe sub vesta de protecție era complet ud de transpirație. Panica încă o domina, îi invadase întregul corp și acum se chinuia din răsputeri să nu iasă la suprafață.

De ce naiba ar fi stat cineva pe pod făcând poze așa, în toiul nopții? Fix acolo, în același loc în care Henke stătuse…

Pentru o secundă în care fusese cuprinsă de nebunie crezuse că el era cel care stătea acolo sus. Că Henke, dintr-un anume motiv idiot, continuase cu acel Joc și i se ordonase să refacă una din misiunile favorite ale oamenilor.

Apoi când constatase că nu frățiorul ei era cel care stătea aplecat peste parapet, creierul ei începuse să dezvolte noi teorii. Cum ar fi fost ca Jocul să fi continuat fără el, însă acum ea să fie cea cu care voiau să se joace în continuare?

Ca Micke să fie implicat în vreun fel?

Toată chestia asta cu bilețelele și telefoanele anonime. Toate aceste indicii izolate o făceau să-și piardă mințile.

Totul era nebunesc, ireal, demențial!

•

Au urcat în fugă câteva trepte și, după ce au reușit să treacă de următorul cititor, au ajuns într-un nou coridor. Pe partea stângă se aflau la fel de multe uși maro misterioase ca și la etajul de jos, dar peretele drept arăta complet diferit. Era mult mai nou decât peretele opus și, în plus, avea o singură ușă. Una masivă, cu siguranță atât izolată fonic, cât și rezistentă la foc.

Cititorul arăta, de asemenea, complet diferit. Aproape precum un dulăpior în miniatură poziționat la înălțimea feței.

— Scanner ocular, a constatat Rehyman. Citește dispunerea vaselor de sânge de pe retină cu ajutorul unui laser, i-a explicat el lui HP. Mult mai sigur decât cele bazate pe amprenta degetelor sau a mâinii. În principiu, nu prea poate fi păcălit.

— Cum adică *nu prea poate fi păcălit*? a întrebat HP c-o voce pițigăiată. Am ajuns până aici pentru a ne da bătuți?

Se holba la Rehyman, care scotocea prin geantă total neafectat. După câteva secunde, a scos din ea ceva ce semăna cu o pereche de ochelari cu lentilă groasă și ramă foarte subțire. Și i-a pus și a băgat capul în acel dulăpior.

HP a văzut deodată o luminiță clipind.

Și-a ținut respirația și își putea simți pulsul bătând în timpane. În mod evident, Rainman nu era înzestrat cu destulă judecată pentru a simți frica. O pereche de ochelari nenorociți de la Butterick's și *pac*, capul în direcția laserului. Cum naiba avea de gând geniul să rezolve problema asta?

•

Bilețelul a fost cel care a făcut ca acele gânduri să dispară. Știa sigur că îl desprinsese, îl mototolise și îl aruncase în dulap înainte ca tura să înceapă. Dar acum se afla în același loc în care îl găsise inițial.

Ridicat, îndreptat și lipit la loc. Deodată a început să se simtă de parcă totul în jurul ei se prăbușea. Gata cu toate rahaturile astea, a fost singurul gând pe care l-a putut distinge din împăienjenișul din creierul ei.

Era de ajuns!

A închis ușa dulapului și a ieșit cu pași repezi din vestiar. După ce a înaintat destul pe coridorul întunecat din afara camerei, a scos nervoasă telefonul mobil și a început să caute numărul.

— Trebuie să încetezi!! a țipat ea la robotul de la capătul firului. Într-adevăr, sunt o mică târfă ucigașă, ai dreptate! Eu am fost cea care l-a împins pe Dag. Eu, nu, Henke! El a luat vina asupra lui, s-a sacrificat pentru mine. Dar eu am fost cea care l-a omorât! Dacă n-aș fi fost eu, Dag ar fi fost încă în viață. Poate că aș fi putut chiar să-l salvez. Exista o șansă, o mică posibilitate. Dar nu am profitat de ea și tu știi foarte bine de ce! Pentru că nu aș mai fi fost niciodată liberă! Eram prizoniera lui. Până moartea ne-a despărțit.

Și-a adunat puțin gândurile înainte de a continua.

— Plângea întotdeauna după ce mă lovea, asta era cel mai rău. Îmi spunea printre suspine cât de rău îi părea și cât de mult mă iubea. Că dragostea dintre noi era atât de puternică încât uneori nu îi putea face față. Că acesta era motivul pentru care își pierdea controlul. De parcă dragostea ar avea vreo legătură cu asta…! Dar îl iertam, deși uneori eram atât de plină de

vânătăi încât nici nu puteam sta în picioare. Îl linișteam și îi promiteam apoi că nu aveam să-l mai enervez niciodată atât de tare. De parcă totul s-ar fi întâmplat din vina mea… Cât de patetic…! Îl iubeam și în același timp mă uram pe mine însămi din cauză că simțeam acest lucru. Din cauza lucrurilor pe care îl lăsam să mi le facă!

A fost nevoită să facă din nou o pauză, pentru a-și recăpăta siguranța de sine.

— El m-a schimbat, m-a făcut să fiu un alt om – un om pe care îl cunoșteam din ce în ce mai puțin. De parcă ea, logodnica lui, nu mai exista, ci era altcineva, complet diferit, în locul ei. O străină, fără voință sau control asupra propriei persoane. O nenorocită de victimă pasivă!

A tras adânc aer în piept, a închis ochii și apoi și-a relaxat mâna pe telefon.

— Seara aceasta a fost cea mai groaznică din viața mea, a spus ea cu calm. Dar, în același timp, și cea mai frumoasă. Dag nu a fost singurul care a căzut cu balustrada, cel puțin așa văd eu lucrurile. A luat-o pe vechea Rebecca cu el. Și de aceea i-am lăsat să cadă, pe amândoi! Autoapărare, frică de moarte, numește-o cum vrei. Ei doi au murit acolo jos – pentru ca *eu* să pot supraviețui! Deci cum naiba îndrăznești să mă bântui acum!?

•

Deodată, beculețul roșu s-a stins, Rehyman a scos capul din cititor și în secunda următoare încuietoarea automată a ușii a început să bâzâie.

— C-cum dracu’ ai reușit să faci asta? a răsuflat ușurat HP

— Nu e nicio artă atâta timp cât știi cum funcționează baza de date. Un model 3D al corneei altcuiva, poți comanda astfel de lucruri pe net. Apoi faci rost de o ramă de ochelari ieftină și totul s-a rezolvat.

Rehyman a apăsat pe mâner și ușa s-a deschis încet, fără zgomot.

— A-așteaptă puțin!

HP încerca fără prea mult succes să facă niște conexiuni în creier. Nu avea cum să fie atât de simplu, ceva lipsea.

— De unde naiba știi ce ochi erau înregistrați în baza de date, adică… De unde ai știut a cui cornee să o copiezi? a explicat el cu calm, pentru ca fraierul să înțeleagă.

— E simplu, i-a răspuns Rehyman ridicând din umeri. Am copiat baza de date atunci când am instalat sistemul.

Înainte ca HP să apuce să digere informația, Rehyman a pătruns în încăpere.

19.

Inside man

Cu siguranță se așteptase la mai mult de atât. La o cameră imensă cu nenumărate birouri așezate în fața unui ecran impresionant. Gen *Ground control to major Tom*... *Houston we have a problem*... sau ceva asemănător.

Într-adevăr, misiunea sa de recunoaștere de mai devreme nu se ridica la acest nivel. Dar asta?

O cameră mică, fără ferestre, cu un singur birou pe partea dreaptă. Pereți albi, linoleum gri, nici măcar un automat de cafea nenorocit. Pe peretele opus se afla o ușă dublă cu o ferestruică prin care se vedeau câteva rânduri întregi de birouri cu calculatoare. Se auzea un huruit îndepărtat ce venea dinspre servere, amestecat cu bâzâitul aproape insesizabil al aerului condiționat.

Cam asta era tot.

Pe deasupra, întregul loc mirosea a clor.

— De ce naiba nu mi-ai spus că tu ai instalat sistemul de securitate? l-a întrebat el pe complicele lui pe un ton ascuțit.

Rehyman a ridicat din umeri.

— Nu m-ai întrebat, a răspuns el în timp ce își scotea din nou laptopul din geantă.

— *Nu m-ai întrebat*!! Evident, trebuia să te întreb... *Note to memo*: adu-ți aminte să-l strangulezi pe idiot după ce scapi cu bine de aici! a mormăit HP în sinea lui în timp ce se apropia de birouri.

Pentru un Ground Control nu era chiar ceva ce te dădea pe spate. Două ecrane, o tastatură și un mouse.

Asta era tot.

I-a luat câteva momente să înțeleagă. Erman nu spusese, de fapt, niciodată că Jocul era condus direct de acolo, aceasta fusese propria concluzie pripită. Oricine ar fi fost cel care se ocupa de munca practică, de împărțirea misiunilor și de editarea filmărilor, cel care avea grijă de ferma de Furnici și de toate celelalte se putea afla în orice colț al lumii. Tot ceea ce era

necesar erau niște ferme plasate în diverse locuri, precum cea de aici, pentru a menține rulajul. Dacă exista cu adevărat ceva precum Mission Control, ar fi fost cu adevărat prostesc să o fi stabilit fix în micuța Suedie și aproape că se rușina că fusese atât de idiot încât să creadă altceva.

Acesta era doar un avanpost, un *silent partner* care își vedea de treburile lui, iar acea micuță cameră în care se afla nu era nimic altceva decât un mic service care se ocupa de servere.

Dar indiferent de loc, acesta trebuia să ofere o deschidere către Joc, din acest punct de vedere Erman se exprimase destul de clar.

Nu le rămânea nimic altceva decât să-și continue treaba. S-a uitat neliniștit peste umăr, dar, spre ușurarea lui, complicele său nu părea să fie preocupat decât de laptopul lui. În orice caz, merita apreciat pentru discreție…

A pus mâna pe mouse, iar ecranele s-au trezit deodată la viață.

Din păcate, conținutul lor era la fel de captivant precum restul camerei. O pagină obișnuită cu logoul NT, cu username și password.

A scos bilețelul lui Erman din buzunarul de la pantaloni.

Rămânea de văzut dacă vechile date de autentificare ale nebunului încă funcționau.

•

Abia își aducea aminte cum a ajuns acasă. Cu toate acestea, o făcuse. Deoarece acum se afla acolo, în holul său întunecat, cu mănunchiul de chei în mână. Beculețul robotului telefonic era singura sursă de lumină din jurul său. Dar nu voia să o oprească. Știa foarte bine ce se afla pe acea bandă…

Tăcere…

Se auzea doar bâzâitul aproape imperceptibil al traficului de pe Essingeleden. Rebecca avea nevoie de o clipă de liniște, însă nu de acest tip. În capul ei era un amalgam de gânduri stridente, aproape insuportabile. Ca un meci mental de ping-pong…

Și nu știa cum să-i pună capăt. Dulapul din baie, un pliculeț alb. Patru pastile care s-o facă knockout, periuța de dinți, pipi și noapte bună!

— Mâine voi putea vedea totul dintr-o cu totul altă perspectivă, a mormăit ea pentru sine, în timp ce o ceață fumurie îi învăluia treptat dormitorul…

•

Avea de ales dintre trei seturi diferite de username-uri și parole. Erau scrise, bineînțeles, două câte două, însă, teoretic, existau nouă combinații posibile.

Bănuia că sistemul nu-i oferea dreptul la atâtea încercări. Maxim trei, poate chiar mai puține.

Cu alte cuvinte, trebuia să le nimerească din prima.

S-a uitat pe bilețel, dar acele combinații nu aveau să sară de pe hârtie și să se scrie singure în calculator. Erau niște date de logare gen: Prince$$L3iA, Andr0!dsDnGn sau MstlYHarml3$.

Parolele erau aproximativ la fel de ingenioase. Putea, la fel de bine, să fie Mange cel care le scrisese.

Deci pe care să le aleagă?

Și-a încercat norocul cu username-ul din mijloc. De obicei era foarte rapid la tastat, însă, de această dată, nu se grăbea pentru a se asigura că toate semnele avea să fie la locul lor.

A apăsat enter și i-a apărut pe ecran clepsidra.

Părea promițător.

Apoi:

The logon or password is incorect. You have one more try before this machine is locked out!

La naiba! Mai avea o singură șansă deci, pe care să-l aleagă?

Jedi Princess sau The Hitchhiker's fucking Guide to the Galaxy?

Instinctele îi spuneau că ar trebui să aleagă tipa, dar, pe de altă parte, era, într-un fel, vina unei tipe că a intrat în astfel de belele. Mia, tipa din Märsta, ea era parțial vinovată. Din cauza ei se urcase în acel tren nenorocit. Deci avea să aleagă cealaltă variantă.

HP a tastat informațiile, a apăsat Enter și și-a ținut respirația.

Clepsidra s-a răsucit de câteva ori.

Apoi, deodată, Alice s-a întors în Țara Minunilor…

•

În clipa de dinainte de a adormi – exact în acel moment când ceața întunecată începea să se înnegrească de-a binelea, a cuprins-o un sentiment. Că Henke avea nevoie de ajutorul ei, că era în pericol și că doar ea îl putea salva.

Dacă ar fi putut să mai rămână trează încă puțin, ar fi aflat mai multe, i-a șoptit o voce în cap. Salvarea se afla la o distanță de doar câteva secunde, i-a promis o alta.

Și a încercat din răsputeri să se împotrivească. S-a luptat cu pleoapele, a încercat să se ridice din pat. Dar extremitățile nu prea păreau să o asculte. Cortina chimică din capul ei i-a acoperit orice simț și a redus la tăcere toate vocile. În secunda imediat următoare dormea dusă.

Nici măcar nu a auzit telefonul sunând.

•

Ecranul din stânga afișa o hartă a lumii interactivă. Toate țările erau marcate cu una din cele patru culori diferite și i-a luat doar câteva secunde lui HP să înțeleagă cum funcționa. Mai mult de jumătate dintre țări erau gri și, conform legendei din colțul hărții, această culoare însemna nicio activitate. Un sfert din țări erau marcate cu verde, ceea ce indica faptul că acolo se făceau recrutări.

Aproape toate țările rămase, în afară de două, erau marcate cu galben. Aici Jocul era în plină desfășurare, conform legendei.

Dar cele mai interesante erau țările marcate cu roșu, și anume cele două. Roșu însemna End Game. Una era SUA și cea de-a doua, *surprise*, *surprise*, Suedia. End Game-ul lui său, în orice caz, cel care trebuia să fie al lui…

A dus cursorul înspre partea de nord și acesta s-a transformat imediat într-un deget. Dublu clic pe vechiul și apoi…

Cel de-al doilea ecran s-a trezit brusc la viață, făcându-l să tresară.

O listă, o listă cu highscore-uri care îi amintea de cea pe care o văzuse pe telefonul său. Dar designul era diferit, mai profesional. Mai puține zorzoane și bannere luminate, mult mai sobră și *down to business*.

În plus, includea doar cinci jucători. Primul s-a dovedit a fi o veche cunoștință…

Bătrânul 58 se afla încă în top și până la acest moment strânsese peste doisprezece mii de puncte, la diferență de aproape două mii de ceilalți tipi care făceau coadă în spatele lui. HP nu s-a putut abține să nu dea clic pe profilul lui 58. Cine era el și ce fapte mărețe făcuse pentru a deveni numărul unu?

Oare se întâlniseră vreodată?

Dar când a descris pozele a fost complet uimit. Tipul părea să fie un tânăr obișnuit, aproximativ de aceeași vârstă cu el. Avea un mic cioc care îi scotea în evidență gușa și început de chelie.

Asta era poza unui campion, Mr. king-of-the-hill-A-number-one? Tipul arăta ca oricine, un *fucking Nobody*! Și, în plus, îl chema Hasselqvist!

Hasselqvist, cu „qv”... Singurele lucruri care mai lipseau erau o pereche de papuci verde țipător și o sticlă de bere slabă.

Ce dezamăgire!

HP dădea din cap în semn de dezaprobare în timp ce îi analiza profilul. Apartament la Hornstull, un job obișnuit la o firmă de IT, îi plăcea pokerul pe net și își petrecea timpul la Cosmopol și alte cazinouri.

Boooriiing...!

Dar puțin mai în josul paginii lucrurile deveneau interesante.

Existau niște thumbnails micuțe, reprezentând videoclipuri, vreo douăzeci în total, probabil toate misiunile lui 58 Hasselqvist.

Prima imagine care i-a apărut pe ecran înfățișa o autostradă suspendată, iar HP a fost brusc cuprins de un presentiment rău. A făcut dublu clic pe ea și bănuielile i s-au confirmat.

Essingeleden, podul de la Lindhagen. Deci 58 fusese implicat în acea înscenare a cărei victimă căzuse HP, exact cum își imagina!

Dar imaginile nu se potriveau întrutotul, lumina din clip era diferită, tonurile mult mai închise. Podul era același, la fel și priveliștea către Traneberg. Traficul, luminile albastre, mașinile de poliție apropiindu-se cu viteză, totul îi amintea de propriul scenariu catastrofal. Dar, când cortegiul a ajuns în dreptul podului, nu s-a întâmplat nimic. A văzut mașinile virând spre stânga în ultima clipă, cu siguranță pentru că îl reperaseră pe necunoscutul fotograf. Dar apoi au trecut fără probleme pe sub pod, au ajuns în rond și și-au continuat drumul către oraș. Când clipul s-a terminat, a primit și răspunsul la nelămuririle lui.

Conform datei, acest lucru se întâmplase azi, doar cu câteva ore în urmă. De ce naiba trimiseseră un *player* de calibrul lui 58 să filmeze o escortă de poliție și, în plus, în același loc în care un alt jucător îndeplinise deja o misiune mult mai grea? Nu înțelegea acest lucru.

Și-a mai aruncat ochii și la alte clipuri și, după ce a dat câteva clicuri, a descoperit că le putea pune în ordine cronologică. Exista o filmare făcută cu doar câteva zile în urmă cu numele: înainte de Lindhagen – *The sequel*. A deschis-o. 58 stătea în fața unui centru comercial, aparent o firmă de mașini. Judecând după unghiul de filmare, camera era fixată la înălțimea pieptului. Tipul a intrat, a făcut stânga și s-a îndreptat înspre o tejghea pe care scria „atelier”.

— Bună, Stigsson Västerort! a salutat-o Hasselqvist cu „qv” pe domnișoara dichisită din spatele tejghelei, îndreptând o cutiuță neagră înspre ea. Am venit să iau 1710-ul, bănuiesc că e gata, nu? a întrebat el cu siguranță în glas și a primit un zâmbet drept răspuns.

În scurt timp, ținea în mână cheia unei mașini și se îndrepta către o curte împrejmuită, având camera pe umăr.

1710 s-a dovedit a fi o dubă de poliție vopsită, unul din acele VW-uri în care polițiștilor le plăcea să umble prin zonă. 58 s-a urcat în mașină, a pornit motorul și clipul s-a terminat la câteva secunde după ce a ieșit cu grijă pe poartă.

Deci Hasselqvist furase o dubă de poliție! Probabil că i se încredințaseră o mulțime de *inside info*. Singurul lucru pe care tipul îl făcuse fusese să joace rolul unui polițist timp de câteva minute și apoi să plece la drum.

Și o maimuță dresată ar fi putut duce la bun sfârșit această misiune…

Dar, încă o dată, jos pălăria în fața Jocului. În mod evident, avea Furnici chiar și în rândul polițiștilor, după cum îi spusese și Erman.

Și, în plus, aveau acum și o mașină de poliție.

— Hm…!

HP a tresărit deodată, auzindu-l pe Rehyman cum și-a dres glasul.

— Ce? l-a întrebat el puțin iritat.

— Paznicul și-a început rondul, luând în considerare ultimele plimbări, mai avem patru minute înainte că el să ajungă aici.

— OK, OK, a mormăit HP uitându-se rapid prin clipurile rămase.

Știa cam tot ceea ce avea nevoie să știe despre 58. În orice caz, știa destule lucruri pe care le putea dezvălui mass-mediei,

dacă ar fi ales această cale, ceea ce i se părea din ce în ce mai logic.

O mașină de poliție furată și un prim suspect erau, fără îndoială, de ajuns și, în plus, având în vedere că era miezul verii, ziarele de seară ar fi fost mai mult decât fericite să aibă un subiect nou printre rețetele de slăbit. Acum trebuia doar să mai afle numărul contului bancar și și-ar fi atins țelul. Jocul putea să se ducă naibii!

A descoperit într-un colț o iconiță în dreptul căreia scria *Transactions* și a mutat cursorul pe ea.

Dar în clipa în care a ridicat degetul pentru a face clic, a mai descoperit un thumbnail la fel de interesant – și pentru câteva secunde a înmărmurit.

— Trebuie să fi văzut greșit! îi șoptea o voce în capul lui. Fă clic acum și *get in the money, baby*! Thailanda *here we come*!

Arătătorul lui era încă în aer. Un clic rapid și *bam*, ar fi fost la jumătatea drumului înspre Arlanda. Exista, cu siguranță, vreun zbor de noapte, destinația era mai puțin importantă.

Hasta la vista, baby!

Dar știa că acea voce îl mințea. Nu văzuse greșit.

Și, deși o parte din el protesta vehement, a mutat cursorul și a deschis clipul.

— Bună, Micke! a spus sora lui înainte ca un lucru să acopere obiectivul camerei și totul să devină negru.

— La naiba, la naiba, la naiba! a fost cel mai înțelept gând pe care creierul său a reușit să-l producă. Dar după câteva secunde și-a revenit.

De unde naiba avea 58 o filmare cu sora lui?

Când făcuse acel clip?

Și cel mai important – de ce?

Din videoclip nu se înțelegea mare lucru. Avea doar câteva secunde și nu oferea informații despre oră și dată. Probabil nici nu era o misiune adevărată, deoarece în acest caz filmarea ar fi fost mult mai lungă și ar fi inclus mult mai multe informații.

Deci ce era?

Oare lăsase mobilul deschis, apăsare butonul din greșeală și filmase o persoană necunoscută?

Da, cum să nu…!

Care erau șansele ca tocmai 58, dintre toți oamenii din acel oraș, să o fi filmat din greșeală fix pe sora lui, aceeași persoană

care cu câteva săptămâni în urmă fusese implicată fără voia ei în Joc? În plus, tonul ei familiar îi spunea că se cunoșteau. Îi spusese: „Bună, Micke”.

Prenumele lui Hasselqvist era cu adevărat Mikael?

Exact când că urce în partea de sus a paginii pentru a verifica, Rehyman a pus mâna pe umărul lui.

— Paznicul se îndreaptă spre scări, a spus el, iar HP a simțit cum tonul neutru al partenerului său începuse să tremure puțin.

— *Fuuuuck*! a țipat HP prințe dinți.

Ce putea face acum?

După câteva secunde de gândire a ajuns la concluzia că trebuia să pună misiunea pe primul loc.

Cu sora lui putea vorbi mâine, dar numărul contului îl putea lua doar de acolo și acum. Poate că era singura lui șansă de a face acest lucru.

Împotriva voinței, a mutat cursorul și a făcut clic pe *Transactions*.

— Trebuie să plecăm acum! a spus Rehyman, în aceeași secundă în care informațiile au început să apară pe ecran.

Toate acele date curgeau fără oprire, iar HP le-a ales doar pe cele de care avea nevoie. Depozite, conturile beneficiarilor, date, sume – dar unde naiba era contul Jocului?

— Trebuie să plecăm ACUM! i-a spus Rehyman pe un ton rugător și a început să îl tragă de umăr pe HP.

Acesta s-a eliberat din prinsoare.

— Încă două secunde.

Acolo era!

Încadrat, undeva în josul paginii. Numărul de cont din care proveneau toți banii Jocului.

Cufărul cu aur!

The motherload!

Doisprezece cifre, doar de atât era nevoie pentru a intra în posesia tuturor banilor.

HP verificase de două ori. Exista cu adevărat un cont acolo, avea nevoie doar de număr, exact cum îi spusese Erman. Niciun ID, nicio parolă, doar un număr de cont nenorocit!

Și iată-l!

Avea nevoie de ceva de scris, și asta cât mai repede.

Rehyman stătea încă aplecat deasupra umărului său și, judecând după expresia feței acestuia, era grabă. HP și-a trecut mâinile pe deasupra hainelor.

La dracu'!

— Un pix, aproape că a țipat el la Rehyman care a început din nou să-l tragă de umeri.

— Dă-l naibii, trebuie să plecăm!

— Am nevoie de un pix la naiba, ai un pix?!

Rehyman a dat din cap în semn de dezaprobare.

— Poți să scrii cifrele pe laptop atunci?

Nu a primit niciun răspuns.

La naiba! Era atât de aproape și totul se rezuma la un pix nenorocit!

Dacă ar fi împărțit numărul în patru grupe a câte trei cifre, sunau aproape ca o melodie. A încercat să le repete repede. 397 461 212 035, 397 461 212 035. Ar fi putut funcționa!

Deodată a simțit cum cineva l-a ridicat de pe scaun și i-a luat câteva secunde să bage de seamă că nu era paznicul, ci Rehyman încercând să-l ducă pe sus spre ușă.

— Trebuie… să… plecăm… acum! i-a spus răspicat el înainte de a-i da drumul în fața ușii.

— Ce naiba faci! a țipat HP, dar Rehyman îi întorsese deja spatele și începuse să umble la cititor.

Deodată a auzit cum încuietoarea de la ușa exterioară a început să bâzâie. Paznicul se afla la intrare! A aruncat o ultimă privire în cameră și a observat imediat ce nu era în regulă.

Din doi pași a ajuns la calculator și a apăsat pe micuțul buton aflat în colțul din dreapta-sus a tastaturii. S-a întors și, cu capul înainte, s-a aruncat prin deschizătura ușii de la camera serverelor. În aceeași clipă în care paznicul a primit acces în cameră, HP a închis ușa în urma sa.

Cei doi au stat întinși la podea o vreme bună fără a scoate niciun cuvânt.

Tăcerea lor era absolut inutilă, deoarece întreaga camera era învăluită într-un zgomot de coolere și hard diskuri în funcțiune, care făceau ca orice alt sunet să fie imperceptibil.

Au așteptat câteva secunde, după care Rehyman s-a târât cu grijă până la primul rând de servere, iar HP l-a urmat.

Imediat ce au trecut de fereastră s-au așezat în fund, fiecare rezemat de câte o unitate. Acum nu puteau decât să aștepte și

să spere că paznicul n-o să facă nicio tură printre calculatoare, pentru că în acest caz…

Lui HP îi bătea inima aproape să îi sară din piept. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jocul i-ar fi găsit aici? Doi spărgători într-un birou întunecat și izolat fonic. Pentru un moment nu s-a putut abține să nu se gândească la Erman.

În cyberspace nu te poate auzi nimeni țipând…

Un clic metalic a reușit să pătrundă prin acea pătură de sunete. Paznicul deschisese ușa. HP își ținea respirația.

Alte zgomote.

S-a uitat pe furiș în direcția din care paznicul ar fi trebuit să apară în orice clipă și, fără să-și dea seama, s-a ghemuit, gata de fugă sau de luptă.

Apoi s-a auzit din nou un clic dinspre ușă, urmat de un sunet înăbușit.

HP stătea nemișcat de parcă ar fi fost paralizat. Dar Rehyman l-a pus imediat în mișcare.

— Revino-ți, i-a șoptit el lui HP la ureche. Paznicul a mers mai departe și trebuie să-l urmăm. Trebuie să ieșim înainte ca el să ajungă la ecran, altfel își va da seama că ceva nu este în regulă.

Rehyman s-a uitat cu grijă pe ferăstruica cu care era prevăzută ușa și în câteva secunde se aflau din nou în camera de control. Ambele ecrane erau închise, la fel ca atunci când intraseră.

— Smart! a dat Rehyman mulțumit din cap. Paznicul s-ar fi prins că ceva nu era în regulă dacă le-ar fi găsit aprinse.

HP și-ar fi dorit să se năpustească din nou asupra tastaturii, însă nu era timp.

Acum cel mai important lucru era să iasă din clădire. În plus, era aproape sigur că încă știa cântecelul.

Cum era? 397 461 și apoi… 212?

— Revino-ți, plecăm!

Rehyman avea laptopul în mână și, cu siguranță, verificase unde se afla paznicul deoarece a îndrăznit să deschidă ușa care dădea în coridor. Au coborât scările în liniște, însă cu pași repezi.

Au mai aruncat o privire la laptop și apoi au înaintat pe coridorul pustiu de la parter. Câteva minute mai târziu erau afară, pe stradă.

Mission completed! se gândea HP ușurat, ridicându-și privirea către cer. Dumnezeule, cât de plăcut era acel aer răcoros!

După ce au pornit mașina și au început să se îndepărteze de acel loc, și-a dat seama că uitase cifrele numărului de cont.

20.

Payback

Zece secunde de sunat continuu, *riiiiiiiiiinnnnnnnngggggggg*!

Apoi zece secunde pauză.

Din nou, *rrrrrrrrrriiiiiiiiinnnnnnnnnnnnngggggg*!

Acel sunet o scotea din minți.

Până la urmă nu a avut de ales și s-a ridicat pentru a deschide ușa, deși capul îi era încă greoi și învăluit în ceață.

Deși dincolo de vizor nu părea a fi nimeni, a simțit cine era încă de dinainte de a deschide ușa. Ca de obicei a lăsat lanțul pus. Prin urmare, încercarea lui Henke de a forța ușa în același mod în care ea o făcuse la el acasă a eșuat.

— Bună, Henke! a bâiguit ea prin crăpătura ușii. Nu ar fi trebuit să fii în Thailanda acum?

— Vorbim despre asta mai târziu, lasă-mă să intru, trebuie să vorbim! a spus el dintr-o singură suflare, iar Rebecca i-a făcut pe plac. Cunoști vreo persoană pe nume Micke, e iubitul tău sau ceva? aproape că a țipat Henke la ea în secunda în care a ajuns în hol.

— Ce… da… ohhhh… de ce?

Totul în capul ei era de-a valma.

— Un tip chel, cu puțină barbă, apartament la Hornstull?

— Mhm…, i-a confirmat Rebecca somnambulic, încercând totodată să-și adune gândurile.

Henke se comporta ca un nebun, ochi roșii ieșiți din orbite, părul răvășit și o privire de om dement. Ce naiba avea? Nu ar fi trebuit să plece de tot din țară?

— La naiba, *fucking shit*! a mormăit el printre dinți.

— Ăhh… nu intrăm să ne așezăm puțin? a reușit ea să spună.

— N-am timp, trebuie să plec imediat, i-a răspuns el scurt. Dar ascultă-mă cu atenție!

A luat-o cu grijă de umeri.

— Ferește-te acel nenorocit de Micke, mă-nțelegi?

Se holba fix în ochii ei. Rebecca avea încă probleme în a focusa imaginea. Acele pastile erau periculos de eficiente, iar patru erau cu două mai mult decât doza normală.

— Micke este implicat în Joc, el este piesa principală. El este 58, liderul, *the top guy* sau cum vrei să-i spui, deci cu siguranță nu e o situație în care vrei să fii implicată, înțelegi?

Rebecca a dat încet din cap în semn de dezaprobare.

Despre ce naiba vorbea?

Îi erau greu să înțeleagă toate acele cuvinte care-i ieșeau lui Henke din gură pe bandă rulantă, dar era de ajuns să vadă în ce hal arăta pentru a înțelege că era vorba de ceva serios. Oare înghițise prea multe droguri? Și de ce nu era în Thailanda?

Henke continuase să vorbească și, treptat, o parte din lucrurile pe care le spunea pătrundeau în mintea ei.

— … Totul e un Joc, înțelegi? Micke e cu tine doar pentru că i s-a cerut. Tu ești o misiune, un drum către altceva, naiba știe ce. Ei plănuiesc ceva mare, un *End Game*, asta e tot ceea ce știu. Dar am de gând să-i opresc! Acum chiar au depășit limita! Ne-au folosit pe post de piese de joc, asta au făcut porcii ăia nenorociți. Acum e *payback time*, surioară, acum e *fucking payback time*!

Și-a încheiat accesul de furie scuturând-o pe Rebecca de umeri, fapt ce a făcut ca și capul acesteia să se bălăngăne când în față, când în spate. Dar ceața din creierul ei încă refuza să dispară.

— Asta sună pur și simplu…

— Nebunesc, știu! a întrerupt-o el. Totul e *fucking crazy*! Dar fratele tău se ocupă de asta, nu ai de ce să-ți faci griji. Voi rezolva totul și acel Micke va plăti cu vârf și îndesat! Nimeni nu-și bate joc de surioara mea! Ai văzut ce a pățit ultimul tip, a meritat să stau zece luni la răcoare!

Rebecca s-a trezit brusc.

— Despre ce naiba vorbești, Henke?

I-a luat mâinile de pe ea și s-a dat un pas înapoi.

HP își mușca limba. La naiba, trebuia să-și țină gura! Uneori putea să jure că avea sindromul Tourettes…

— Nimic, a bâiguit el imediat, uită ce am zis.

— Auzi! a spus ea, făcându-l pe HP să-și dea seama cât de tare o enervase. Știu al naibii de bine ce ai făcut pentru mine atunci. Că ai luat totul asupra ta și că datorită ție am scăpat.

Vocea ei era plină de furie și, totodată, rece.

— În plus, am fost destul de proastă încât să te las să faci asta – să-mi las frățiorul să-și rateze viitorul în acest fel. Nici nu-ți poți imagina cât mă chinuie gândul ăsta. Nu îmi voi ierta niciodată faptul că te-am dezamăgit! Niciodată, înțelege! a țipat ea.

Henke a tras adânc aer în piept și și-a recăpătat încet controlul. Stătea nemișcat, nu scotea niciun sunet.

— Nu voi putea fi niciodată recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut, Henke, a oftat ea simțindu-se doborâtă de o oboseală psihică. Dar las-o baltă și nu mai aduce acest lucru în discuție de fiecare dată când ai nevoie de ajutor, OK?!

Apoi, a zâmbit, iar Henke a simțit cum ceva s-a frânt în sufletul lui.

— Cheia de la depozit, a spus el. Vreau să-mi iau niște lucruri. Asta e tot!

Rebecca a deschis un dulap aflat pe peretele din spatele lui Henke și, fără a scoate vreun cuvânt, i-a întins o cheie.

— Mulțumesc, a spus el scurt și s-a întors pentru a pleca.

— Auzi, Henke…! l-a oprit ea.

S-a întors din nou cu fața la ea și pentru câteva secunde s-au uitat unul în ochii celuilalt.

Apoi el a zâmbit cu amărăciune și i-a cuprins obrazul cu mâna.

— E-n regulă, surioară, voi avea grijă de tot. Nu ai de ce să-ți faci griji. *I will clean them all up*!

S-a întors spre ieșire și a început să coboare în grabă scările.

— Apropo! a țipat el de jos cu acea siguranță de sine pe care părea că o pierduse. Ferește-te de o mașină de poliție 1710!

Câteva secunde mai târziu, Rebecca era singură.

•

A ridicat ușa rulantă a depozitului și a încercat să se strecoare printre lucruri. Având în vedere că în acel garaj se afla toată viața lui, a observat că nu prea avea cu ce se lăuda. Vreo zece cutii de carton, saci de gunoi și niște mobilier vechi de care Becca nu se îndurase să se descotorosească.

A găsit din prima unul din obiectele pe care le căuta, un tub mic de spray pe care îl primise de la un prieten și pe care îl ascunsese printre șosete.

„T-Spray” scria pe el, restul textului fiind în limba germană.

Cel de-al doilea obiect a fost mai greu de găsit; pentru câteva minute a fost cuprins de panică la gândul că Rebecca găsise și aruncase ceea ce el căuta.

Însă cutiuța de lemn se afla într-o cutie plină cu cărți de buzunar și, ușurat, a pus-o deoparte pentru a o lua cu sine.

All good to go!

Mai avea de rezolvat câteva treburi și apoi avea să fie pregătit pentru o întâlnire cu Micke Hasselqvist. Number *fifty-fucking-eight*.

Toată povestea cu numărul de cont îi stătea încă pe creier… Cum naiba reușise să uite să ia cu el ceva atât de banal precum un pix nenorocit?

Țipase și se agitase în mașină aproape tot drumul spre Skärholmen, unde îl lăsase pe Rainman.

În tot acest timp, tipul nu scosese niciun sunet. Doar stătuse acolo, nemișcat, pe locul pasagerului, ținând pe genunchi acea geantă nenorocită. Îmbrățișând-o de parcă era un copil mic.

Ce om!

El instalase toate rahaturile alea, luase, cu siguranță, o grămadă de bani pentru acest lucru, pentru ca apoi să îl ajute pe HP, un om pe care nu-l văzuse în viața lui, să pătrundă fraudulos în clădire!

Cât de dus cu pluta putea să fie?!

Nici măcar nu-și ceruse partea pentru munca depusă, deși HP, având procese de conștiință, îi oferise câteva miare înainte de a se despărți. Bolborosise ceva despre faptul că el doar îi făcea o favoare unui prieten, iar apoi dispăruse prin ploaia torențială fără a-și lua măcar rămas-bun.

După câțiva metri era de parcă nici n-ar fi existat.

Mange sure knew how to pick'em…

•

Rebecca s-a trezit abia după-amiază. Un mic dejun rapid și un duș pentru a-și limpezi mintea. Schimbul de tură avea loc la ora șapte și în acea seară avea să fie mult de muncă.

Își aducea aminte doar vag de vizita lui Henke. O grămadă de bolboroseli incoerente despre Micke și Jocul ăla la care nu reușise să renunțe nici acum.

Ar fi trebuit să o neliniștească acest gând, dar, la urma urmei, ce aveau Micke și Henke în comun în afară de niște telefoane aproape identice? După acea întâlnire de la Sturekatte, Rebecca

începuse să se mai dea pe brazdă. Micke se purtase ireproșabil cu ea și tot ceea ce îi povestise părea să fie adevărat, motiv pentru care îndrăznise să lase puțin garda jos.

Dar, deodată, venise Henke la ușa ei și-i îndrugase o mulțime de aiureli. Cel mai ciudat și poate chiar puțin îngrijorător era faptul că părea să știe destule despre Micke. O urmărise, jucase rolul protectorului ei secret?

Henke îi sugerase că Micke voia doar să se joace cu sentimentele ei, că exista un motiv ascuns în spatele acelui interes pe care îl afișa. Dar ea nu-și amintea ca Micke să-i fi pus vreodată vreo întrebare nepotrivită sau să se fi purtat ciudat, excepție făcând, poate, acel moment în care încercase să se uite mai îndeaproape la telefonul lui.

Totul era un haos care nu putea fi controlat. Abia reușea să se gândească la acest lucru. În schimb, a hotărât să se concentreze asupra muncii, azi mai mult ca niciodată.

S-a schimbat, și-a luat cu ea hainele pentru antrenament și s-a pregătit de plecare. Câteva exerciții înainte de a intra în tură ar fi înviorat-o cu siguranță și i-ar fi limpezit gândurile.

În drum spre hol și-a mai aruncat o privire către telefon.

Două mesaje.

Primul era de la ea; imediat ce a auzit primele cuvinte a schimbat către cel de-al doilea mesaj.

Aceasta era de la Micke.

— Bună, eu sunt. Dă-mi un semn de viață, voiam doar să-ți aud vocea. O să încerc pe mobil. Pupici.

Nu era chiar sigură că îi plăcea să audă astfel de mesaje cu *pupici* pe robotul ei telefonic.

Era puțin prea intim pentru gusturile ei. Dar, pe de altă parte, îi dăduse de bunăvoie numărul ei de acasă. Și-a verificat mobilul. Cu siguranță sunase cât timp îl avusese închis.

Un salut asemănător și în căsuța vocală.

Poate că ar fi trebuit să-i dea un telefon după antrenament – dacă avea timp, bineînțeles.

Pe lângă cel de la Micke, mai avea un mesaj pe mobil:

— Bună, sunt Selander de la departamentul pirotehnic. Voiam să îți spun că încărcătura de la Tanto era, fără îndoială, puternică, însă nu era amorsată. Periculoasă, dar totuși inofensivă. Oricine ar fi fost cel care nu prea îl are la suflet pe

fratele tău nu a vrut, în orice caz, să-l omoare. M-am gândit că ai vrea să știi, o zi bună!

Periculos, dar inofensiv…

Ce însemna oare acest lucru pentru Henke și povestea lui?

Nu avea nicio idee.

•

Strada Bergsund, el călare pe scuter, în stil paparazzi. Geten nu-i purtase pică pentru că-i distrusese scuterul sau poate că uitase asta. Îi împrumutase și un nou scuter fără a face gât. Saabul se apropia de data de expirare și, în plus, era mult mai comod să te deplasezi pe două roți în oraș. Nicio problemă cu parcarea, toate căile de scăpare deschise.

Avea sprayul într-unul din buzunarele de la geacă, iar în celălalt o bilă de biliard băgată într-o șosetă. Era gata pentru un mic rendez-vous cu Mister 58!

Hasselqvist cu „qv” a ajuns cu câteva minute mai devreme și și-a parcat rabla în fața porții. După puțin timp, HP s-a hotărât să-i facă o vizită scurtă… Dar exact în momentul în care s-a dat jos de pe scuter, l-a văzut deodată pe 58 ieșind pe poartă.

Tipul s-a urcat repede în mașină și a plecat în trombă.

HP nu avea nicio problemă să-l urmărească. Scuterul atingea optzeci la oră, iar în oraș oricum nu se putea merge mai repede de atât, chiar dacă traficul era destul de liniștit seara.

Drumul lui 58 ducea către Lindhagen; pe HP l-au cuprins fiorii când au trecut peste podul unde atât el, cât și Hasselqvist își îndepliniseră misiunile.

Fucking spooky!

A urmat podul Tranebergsbron, apoi au ajuns pe strada Ulvsunda continuând spre Bromma. Nu păreau să existe încă probleme, tipul conducea calm și fără grabă. Cu siguranță nu voia să fie oprit, trebuia probabil să respecte un anumit program. Cine știe… poate avea chiar vreo întâlnire importantă?

HP a simțit că-i creștea pulsul.

Când au început să facă slalom printre clădirile industriale dărăpănate din jurul aeroportului, un lucru a început să devină clar. Ceva important avea să se întâmple!

•

— OK, atenție Alfa 1 și 2!

Vahtola și-a făcut deodată apariția și toată lumea a amuțit.

— Seara aceasta este una mare. Ministrul de externe al SUA s-a hotărât să vină să-și vadă colegii din Europa. Conflictul din Afghanistan și problema armamentului nuclear din Iran vor fi, cu siguranță, subiectele zilei. Sosire 2:00, după ora suedeză, cu o marjă de eroare de zece minute. Șansele de a ne confrunta cu posibile amenințări este inutil să spun că sunt mari, deci trebuie să fiți în formă maximă.

A analizat cu atenție întregul grup de paznici, pentru a vedea cum stătea situația. Încuviințări din cap, aceste informații nu uimeau pe nimeni. Vorba că ceva important avea să se petreacă circula prin secție de mai bine de o săptămână, și sentimentul că urma ceva deosebit plutea în aer.

— O parte din echipă se va ocupa de oprirea circulației. Se va întrerupe traficul între Arlanda și Grand în momentul când vom porni, a continuat ea. Traficul va fi întrerupt în ambele sensuri; în plus, vreau semne cu parcarea interzisă pe străzile Svea, Hamn și Kungsträdgård. Vehiculele rămase parcate după ora 12 vor fi tractate. Pe lângă asta, Trupele Naționale de Comando ne vor întări rândurile cu doi plus opt oameni în ținute de gală.

Câteva râsete discrete și sarcastice s-au auzit venind dinspre grup.

Plăcerea deosebită a trupelor de comando de a se juca de-a războiul era un bun subiect de glume. Uniforme făcute la comandă, arme grele și chestii de genul care nu erau incluse în echipamentul obișnuit al poliției. La ei nu se punea problema de a face economie, ca la alte unități. Dar, în ciuda acestui fetiș pentru lucruri impunătoare, Trupele Naționale de Comando erau un ajutor neprețuit în situații deosebite.

— Runeberg se află deja acolo împreună cu Alfa 3 pentru a se sincroniza cu tipii de la Serviciile Secrete. După cum se știe, Alfa 4 are deja grijă de Grand. Plecăm de aici la ora 22:00, sunteți împărțiți în șase mașini după cum urmează…

•

Au intrat pe sub arcada unei case vechi de cărămidă, continuându-și drumul către curtea interioară a unei construcții din apropiere. HP nu a avut curaj să-l urmeze. După ce s-a asigurat că nu mai existau și alte ieșiri din grădină, s-a oprit undeva în josul străzii.

Patru minute mai târziu, mașina de poliție 1710 a trecut pe sub boltă.

În spatele acesteia huruia scuterul lui Geten. Direcția: nord.

•

Autostrada era aproape pustie. Deși circulația nu era încă oprită, traficul era neobișnuit de liniștit. Le-a luat mai puțin de jumătate de oră să ajungă la Arlanda. Șase mașini, două Volvo, două Suburban și alte două BMW blindate, în care urma să fie transportați însoțitorii ministrului de externe.

Rebecca și Wikström trebuiau să meargă înainte, acest lucru era deja hotărât. Un alt grup aveau să îi urmeze cu mașini și motociclete, mai mult de formalitate. Pe lângă toate acestea, încă două autobuze cu soldați ai trupelor de comando.

Nu era un *motorcade* rău, așa cum îl numeau băieții de la Serviciul Secret.

Arătau precum niște profesioniști, nimeni nu putea nega acest lucru. Bine antrenați, duri, îmbrăcați în costume călcate la dungă și, bineînțeles, cu căști în urechi. Doi dintre ei purtau ochelari de soare, deși era noapte.

Măsurau totul cu privirea, dădeau din cap în semn de salut către ceilalți colegi. *No time for small talk*, totul era deja calculat, planificat și bine pus la punct.

Au ajuns la Plattan, au mers spre poarta 1 apoi au continuat pe drumul 273 până pe E4. Norrtull, Svea până la Sergelstorg, la stânga către strada Hamn și apoi la dreapta pe strada Kungsträdgård până la Grand, unde Alfa 4 și încă o trupă de comando s-au întâlnit.

Întreaga zonă Blasieholmen era izolată de câteva ore, iar pirotehniștii lucraseră cu siguranță dublu peste program pentru a asigura cum trebuie zona.

Conform spuselor Vahtolei, această vizită fusese confirmată deja cu vreo două zile în urmă, dar din motive de securitate, informațiile fuseseră păstrate într-un cerc destul de restrâns.

Poliției din Stockholm și, prin urmare, și ziarelor de seară nu li s-a permis să se apropie.

Comisarul de poliție din oraș nu a fost deloc încântat, dar ce era de făcut? Putea doar să se complacă în această situație și să folosească fondurile necesare. Numai pentru crearea unor simple bariere era nevoie de două sute de oameni. Întrebarea cea mai importantă: erau de ajuns?

•

Au trecut de curba largă de la Solvalla, continuându-și drumul către Rissne. HP își arunca din când în când privirea către acul de la benzină. Mai avea jumătate de rezervor și se întreba destul de serios dacă avea să-i ajungă.

Începuse să aibă dificultăți în a ține pasul, duba de poliție se afla acum la câteva sute de metri în fața lui, iar el era nevoit să stea de două ori mai aplecat peste ghidon pentru a prinde o viteză acceptabilă. Intersecția cu Rissne se apropia. Putea vedea deja cupola Băncii Suediei. Dacă Hasselqvist ar fi virat la dreapta spre E18, totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

La naiba, ar fi trebuit să ia mașina aia nenorocită!

•

Au primit o pauză de jumătate de oră, iar Rebecca a profitat de ocazie pentru a merge la toaletă. După ce a terminat, a dedicat câteva minute și telefonului mobil.

Încercase să îl sune pe Henke pe noul său număr de doar câteva ore după ce plecase. Voia să îi ceară scuze pentru acea răbufnire, să încerce să repare lucrurile atât cât se putea. Dar, bineînțeles, nu răspunsese. După ce a mai reflectat puțin la acest lucru, a renunțat la ideea de a vorbi cu el. Atitudinea lui de om nebun de până atunci fusese mic copil pe lângă reprezentația de azi. În mod evident, încă îl obseda ideea acelui joc, având în vedere că, mai mult ca sigur, nu plecase în Thailanda. Dar de unde naiba îl cunoștea pe Micke și, apropo, ce tot îndruga el despre o mașină de poliție furată?

Nu, nu mai dorea să audă de alte lucruri nebunești și oricum trebuia să se concentreze asupra muncii. S-a hotărât, deci, să nu mai sune, dar să-și facă datoria trimițând un SMS.

sorry pentru mai devreme, știu că ești bine intenționat/ Becca

Gata, își făcuse datoria de soră mai mare. Faptul că a clarificat lucrurile i-a luat o piatră de pe inimă.

S-a hotărât să-l sune pe Micke, dar nu a răspuns la numărul de acasă. A încercat și pe mobil.

•

Nu a virat la dreapta pe E18; în schimb, și-a continuat drumul drept și s-a oprit pe neașteptate la benzinăria de la poalele dealului din Rinkeby.

Hasselqvist a încărcat rezervorul dubei de poliție, iar HP a profitat de ocazie pentru a face același lucru. Ce avea să se întâmple în continuare?

Nimic, aparent. Tipul și-a cumpărat un ziar și s-a făcut comod în parcare, așteptând probabil ceva sau pe cineva.

HP s-a gândit pentru o clipă să se furișeze și să-l ia prin surprindere. Să-l ia la întrebări, așa cum plănuise să facă la el în apartament. Dar nu era momentul potrivit. Prea multă lume și prea multă lumină afară. În plus, 58 se afla într-o mașină de poliție. Dacă ar fi observat cineva mica lor divergență, în câteva minute zona s-ar fi umplut de curioși, ceea ce nu era un scenariu dezirabil…

Deci nu-i rămânea decât să aștepte.

•

Încercase să-l sune pe Micke de mai multe ori și, în plus, îi dăduse mesaj spunându-i s-o sune, însă niciun răspuns. Era prima oară când se întâmpla acest lucru. Micke era genul de persoană care avea mereu mobilul la el, aparent cu o dorință obsesivă de a fi mereu accesibil. De ce oare, brusc, nu mai răspundea?

În mod evident, puteau exista zeci de motive. Semnal slab, baterie descărcată sau poate era la cinema…

Cel mai bine era să renunțe la a-și face griji.

OK, îi era greu să recunoască, dar, în ciuda faptului că încercase să excludă orice scenariu de acest gen, îi era greu totuși să-și scoată din cap ideea că Micke ar putea fi implicat în Joc.

Oare era din cauza bilețelelor? Mesajul lor era clar ca lumina zilei – una precum ea nu merita să fie fericită. Și oare chiar așa era?

Povestea lui Henke nu venea la pachet cu dovezi concrete, însă exista un lucru pe care îl putea verifica. A sunat la secția de poliție din Norrmalm și, de această dată, a avut noroc. A răspuns Mulle.

— 1710, spui, a mormăit el după ce Rebecca i-a prezentat motivul acestui telefon.

A răsfoit niște dosare, apoi s-a auzit un zgomot în telefon și un țipăt către cineva de pe coridor.

— Windahl, 1710… știi cumva unde e?

Rebecca nu a putut desluși răspunsul; s-a auzit din nou un zgomot și apoi vocea lui Multe în receptor.

— La atelier, zic băieții pe-aici, cheile nu sunt în dulap.

21.

End Games

Situația era de rahat. Stăteau acolo de aproape două ore. Ceasul trecuse de doisprezece și începea să se plictisească de acest joc.

Toate acele emoții pe care le trăise mai devreme dispăruseră și începuse să tremure din pricina aerului umed al nopții.

Întrebarea era ce putea face?

Ar fi putut s-o lase baltă și să se întoarcă acasă, să aștepte până mâine și să îi facă o altă vizită la domiciliu lui Hasselqvist. Alternativa ar fi fost să stea în continuare acolo până când îi înghența fundul.

Încă jumătate de oră și apoi avea să pună la cale o nouă strategie.

•

Avionul Boeing 757 a aterizat cu cinci minute mai devreme decât fusese planificat și a rulat pe pistă spre partea privată a aeroportului. Câteva minute mai târziu, avionul s-a oprit, iar VIP-urile au început să se urce în mașinile blindate.

Rebecca și o mare parte din escortă așteptau în afara porții cu numărul unu.

Au văzut avionul aterizând, iar unul din colegii ei a transmis prin stație cât timp mai avea să dureze îmbarcarea. Dar în ciuda situației tensionate din jurul ei, nu putea scăpa de acel sentiment neplăcut care o chinuia de ceva vreme. Trebuia să dea de Micke, să afle ce se întâmpla cu adevărat.

— Alfa 102, încărcat și gata de plecare.

— Recepționat, Alfa 1, a confirmat operatorul.

— Atunci pornim la drum, i-a transmis Wikström și a plecat asigurându-i spatele mașinii din față.

•

Mai erau cinci minute până la deadline-ul pe care și-l impusese. Tocmai începuse să-și întindă picioarele și să se pregătească de drum, când, deodată, farurile mașinii de poliție s-au aprins. Câteva secunde mai târziu duba a plecat, iar HP

încă se chinuia să pornească scuterul pentru a o ajunge din urmă.

A mers de-a lungul arterei Kymlingelänken către Kista și, pentru o secundă, HP a crezut că tipului i se ordonase să se ducă la sediul-mamă, pe strada Torshamn. Dar a trecut pe lângă clădire și și-a continuat drumul înspre E4.

— La naiba, a bolborosit HP pe sub cască, atunci când și-a dat seama unde mergeau.

Dacă duba de poliție avea să pornească pe autostradă, nu putea decât să spună mulțumesc și adio. Și ducă-se naibii.

•

Ajunseseră deja la Märsta. Nicio mașină pe drum, puteau goni în voie. O sută treizeci la oră era limita de viteză, iar mașina de poliție din fată urma instrucțiunile întocmai.

Wikström a încetinit puțin, creând o distanță de cel puțin o sută de metri între el și vehiculul din față. Avea mai mult spațiu de mișcare și, în plus, îi era mai ușor Rebeccăi să poată supraveghea mașina fără a fi orbită de lumina albastră.

Stora Wäsby și apoi Upplands Väsby.

Rebecca a văzut, în trecere, luminile de avertizare plasate de către patrule pentru a opri traficul. Mașina de poliție, apoi Rebecca și Wikström și în spatele lor un autobuz în care se afla unitatea de comando. În urma acestora era un Suburban și cele două BMW-uri, urmate de restul trupelor, cu greu vizibile în oglinda retrovizoare.

Bredden, podul Rotebro și, în scurt timp, suburbiile din Sollentuna.

•

Când a văzut indicatoarele a rămas mut de uimire. Niște chestii roșii strălucitoare, care îi aduceau aminte de luminițele de Crăciun înșirate de-a lungul străzii. În mijloc, era parcată o mașină de poliție cu girofarul aprins.

Avusese loc vreun accident?

Dar 58 nu s-a lăsat intimidat, ci și-a continuat drumul liniștit către barieră, a făcut un semn cu luminile către polițiști, iar aceștia i-au răspuns înapoi.

HP a înaintat atât cât a îndrăznit și apoi a frânat pentru ca măcar să poată vedea în ce parte se îndrepta Hasselqvist. Spre uimirea lui, 1710 a virat la stânga, continuându-și drumul pe

ieșirea dinspre autostrada E4 care ducea înspre sud. Ce naiba voia să facă idiotul?

Conducea în sens interzis!

Duba de poliție a înaintat fără grabă, dar exact înainte să o piardă din vedere a început să încetinească. HP a așteptat câteva minute și, când s-a oprit de tot, a ajuns la o concluzie. Ceva avea să se întâmple, ceva mare, era mai mult decât sigur de acest lucru!

Autostrada părea blocată și nu doar în acea zonă. Nu văzuse nicio mașină trecând pe E4 în acel minut în care așteptase. 58 nici măcar nu atinsese pedala de frână când văzuse polițiștii și bariera, deci, în mod evident, se așteptase ca ei să fie acolo.

Planurile pe care Jocul le avea în privința lui 58 și a dubei de poliție erau cu siguranță legate de ceea ce se petrecea pe autostradă și singura modalitate ca HP să afle ce se întâmpla era să vadă cu ochii lui.

A întors scuterul și a început să conducă spre Kista. După câteva sute de metri a închis farurile și a înaintat în liniște pe marginea drumului. S-a uitat repede peste umăr pentru a se asigura că polițiștii nu-l fixau cu privirea. Apoi s-a afundat în pădurea întunecată.

•

Norrviken se afla pe partea stângă a autostrăzii și nicio bifurcație nu avea să le iasă în cale pentru încă ceva timp. Șoseaua era complet pustie, nu se vedea nicio mișcare dincolo de reflexia albastră a girofarelor și deodată Rebecca și-a amintit de o strofă dintr-un cântec pe care obișnuia să-l asculte des.

Învârte-te din nou, pământul meu,
la radio se-aude cântecul nostru,
Stockholmul e pustiu și
întreaga lume-și ține răsuflarea.

•

Crengile îi biciuiau fața pe măsură ce înainta printre molizi.

— O idee al naibii de bună, HP, să pornești la o mică plimbare prin pădure în miezul nopții, a bolborosit el pentru sine înainte de a se împiedica de o rădăcină ieșită din pământ și de a cădea direct în nas.

S-a ridicat, și-a scuturat pământul și acele de pe haine și și-a continuat drumul spre E4 printre înjurături. Brusc, i-a apărut în

față un drum forestier; pe după fâșia de pădure de pe partea opusă, putea zări luminile care veneau dinspre autostradă.

Aproape ajunsese, trebuia să mai îndure doar puțin. A găsit o cărare și a urmat-o, după care s-a oprit printre copaci și a aruncat o privire spre stânga, de unde venea lumina albastră pe care o descoperise. Nu se afla la mai mult de 50, maximum 75 de metri de autostradă. În afară de pleoscăitul tenișilor lui uzi leoarcă, era o liniște chinuitoare.

Traficul era complet oprit, deci ceea ce avea să urmeze era *pretty fucking big*.

Pădurea era din ce în ce mai rară, iar HP se apropia cu repeziciune de 1710. Duba de poliție înaintase aproape până la capătul străzii, parcând la intrarea pe autostradă. HP îl putea vedea pe 58 stând aplecat și uitându-se la un obiect lucios pe care îl ținea deasupra volanului.

Și-a dat imediat seama ce era.

Telefonul mobil.

•

Învârte-te din nou pământul meu,
pentru toate visele de-odinioară.
Tot ceea ce faci se transformă în perle
pe fruntea mea îngândurată

fredona ea pentru sine. Un cântec de nota zece, oare ce făcuse cu discul?

•

Din trei pași repezi a ieșit din șanț. Sprayul în mâna dreaptă, stânga pe mânerul portierei.

O smucitură rapidă, ușa s-a deschis, iar HP i-a învăluit întreaga față într-un nor de spray lacrimogen inocentului *Mister A number-fucking-one*.

Say hello to my li-l friend!!!

Sprayul a țâșnit în toate părțile, inclusiv înspre HP, care și-a închis imediat ochii din reflex.

La naiba, ce mai ustura, de parcă ardea un foc în interiorul ochilor; pentru Hasselqvist lucrurile ar fi trebuit să fie de trei ori mai grave. Tipul zbiera ca un porc la tăiere, frecându-și disperat întreaga față cu mâna.

În ciuda usturimilor, nu i-a fost greu lui HP să-l apuce pe 58 de haine, să-l ridice de pe scaun, să-l trântească pe asfalt și apoi

să-l arunce în șanț. Clipea fără oprire, iar ochii îi ardeau încă, dar brusc și-a adus aminte de ceva ce învățase cu vreo doi ani în urmă.

Întrucât gazul lacrimogen nu era chiar un gaz, ci mai degrabă un praf, HP s-a oprit din a se freca la ochi; aceasta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. În schimb, s-a întors cu fața înspre vânt, a clipit rapid de câteva ori și și-a recăpătat vederea îndeajuns cât să-i dea una lui 58 în coșul pieptului.

— Acum o să purtăm o mică discuție, tu și cu mine…, a spus el hotărât, în timp ce își scotea din buzunar ciorapul cu bila de biliard.

•

— Cunosc cântecul, a zâmbit Wikström. Kent, parcă?

— Mm, a mormăit ea în semn de aprobare, deși și-a adus aminte numele grupului abia când l-a rostit el.

Kent – bineînțeles că acesta era!

•

— Kent?!

— Aa-ahhaa, i-a răspuns el gâfâind.

— Ai spus că te numești Kent?

Încă un geamăt de aprobare.

Lucrurile nu prea se legau între ele.

— Atunci cine naiba e Micke? a zbierat HP.

— Ce?!

Hasselqvist, care pretindea că se cheamă, Kent, clipea neîncetat în timp ce picături de sudoare curgeau de pe fața lui.

HP a respirat adânc. Cel mai mult își dorea să-i spargă capul acelui nenorocit plângăcios, dar acest lucru trebuia să mai aștepte puțin. Avea mai multe întrebări la care avea nevoie de un răspuns înainte de a se debarasa de pateticul Golden Boy, mascota Coordonatorului de Joc.

— Tipa din clipul tău, ea îți spune Micke?

Hasselqvist arăta ca un semn de întrebare cu lacrimi de crocodil.

— O tipă înaltă, brunetă, bine făcută, filmarea pare realizată la o cafea, îți spun ceva toate aceste lucruri?

Un semn de viață, în sfârșit.

— Nu sunt eu, cu prietenul ei vorbește în clip. Eu doar i-am filmat, a fost super simplă această mis…

Brusc, părea să își fi adus aminte de regula numărul unu, deoarece gura i s-a închis precum o capcană.

HP a ridicat din umeri și l-a lovit cu piciorul în bărbăție. I-a lăsat lui Hasselqvist câteva secunde să-și revină, înainte de a se apleca asupra lui.

— Știu totul despre Joc, micuțul meu 58, inclusiv regula numărul unu. Dar dacă aș fi în locul tău, m-ar îngrijora mai mult ideea că s-ar putea să nu mai fiu în viață peste două minute decât reacția Coordonatorului de Joc dacă ar afla că am dat din gură, înțelegi?

În semn de aprobare, Hasselqvist a dat din cap încordat, în timp ce se ținea cu o mână de bijuteriile de familie.

— Bun! Vrei să spui că misiunea ta a fost aceea de a o filma pe tipa aia și pe prietenul ei?

Hasselqvist a dat din nou din cap în semn de aprobare.

— Îl cunoști? Pe Micke vreau să spun…

Hasselqvist a dat din cap în semn de dezaprobare, dar fără prea multă convingere.

— Minți!

HP a ridicat piciorul și se pregătea de o nouă lovitură.

— Așteaptă! a început Hasselqvist să se smiorcăie, ridicând din instinct mâna pentru a se apăra.

Și-a dres vocea și a continuat.

— Nu îl *cunosc*, îl *recunosc*. Locuiește la doar câteva blocuri de mine. L-am mai văzut prin autobuz, cred.

— Este implicat în Joc?

Încă o negație, mult mai convingătoare de această dată.

HP a răsuflat cât de cât ușurat.

Micke și 58 erau două persoane diferite!

Întâmplarea făcea doar ca ei doi să locuiască în aceeași zonă, se știau doar din vedere și *that was it*. Becca nu era implicată în Joc. Era în siguranță!

•

Au intrat în acea curbă largă înspre Sollentuna. Escorta înainta în formație, drumul era complet liber.

Totul mergea ca pe roate.

•

— Și despre ce-i vorba în misiunea asta? a întrebat HP lăsând bila de biliard să se balanseze prin fața nasului lui Kent Hasselqvist. *Number fifty-fucking-eight.*

Alte plânsete… Fără îndoială, gazul acela lacrimogen fusese puternic, dar și tipul era cel mai mare *cry baby* din lume. Ce loser au ales! Blegul ăsta era cea mai bună descoperire a lor?

El avea tot ceea ce era nevoie pentru a ajunge la End Game?

HP a dat din cap neîncrezător în timp ce îl lovea ușor pe Hasselqvist cu bila de biliard.

— OK, hai să ne liniștim ca să nu pornesc un *eight-ball round on your ass.*

A trecut ciorapul de câteva ori pe lângă capul lui, auzindu-se un șuierat înfiorător.

— Trebuia să parchez mașina aici și să aștept instrucțiuni, a gâfâit Hasselqvist. Asta e tot, îți jur! a urlat el deodată, când la văzut pe HP privindu-l cu scepticism. A fost doar un Joc, o chestie cool. Eu sunt un *nobody*, un tip simplu! a continuat el, încercând să-l apuce rugător pe HP de picioare. Te rog, nu mă omorî!

HP a lăsat bila de biliard să se mai miște amenințător de câteva ori, apoi a băgat-o în buzunar.

— Pleacă!

— Cee?!

Hasselqvist și-a ridicat din pământ fața roșie.

— Ai auzit bine, pleacă! i-a repetat HP în grabă, făcându-i semn înspre pădure. Dacă nu ai dispărut în cinci secunde, îți sfărâm capul, înțelegi?

Nu a fost nevoie să mai dea nicio explicație. Patru secunde mai târziu Hasselqvist alerga frenetic prin desiș. Judecând după viteza cu care fugea, nu avea să încetinească pasul înainte să ajungă cel puțin la Kista.

Ce să facă acum?

Deodată, a auzit telefonul sunând. Și-a trecut mâinile pe la suprafața buzunarelor de la piept încercând să scoată la iveală noul său Sony Ericsson, când și-a dat seama că soneria era diferită. Apelul venea dinspre duba de poliție și i-a luat câteva secunde pentru a face legăturile.

Telefonul lui 58 era cel care suna de fapt! Se afla pe podea, probabil că Hasselqvist îl scăpase când fusese nevoit să ingereze gazul lacrimogen.

Ecranul lumina și un scurt mesaj îi spunea că avea un apel în așteptare.

Dintr-un anume motiv, fără a ști care era acela, a apăsat pe „răspunde” și a dus încet telefonul la ureche.

— Da?

— Bună seară, dragă HP, Coordonatorul de Joc îți vorbește, a spus vocea din celălalt capăt al firului.

•

— Alfa 101 trece prin Sollentuna a raportat ea către centrală.

— Recepționat Alfa 101, i-a răspuns operatorul.

Rebecca s-a uitat pe furiș la Wikström. Mâinile pe volan, privirea îndreptată înainte. Acul kilometrajului indica 120.

„E un bun coleg, un adevărat profesionist”, se gândea Rebecca.

•

A deschis gura pentru a spune ceva, dar maxilarul se mișca în gol și nu reușea să răspundă.

— Ai muncit pe brânci în această seară, prietene. Din păcate, mai ai câte ceva de rezolvat înainte de a te putea bucura de o binemeritată odihnă.

Tonul vocii era blând, aproape calm. Suedeză cu puțin accent. Un zgomot metalic i-a dat de înțeles lui HP că persoana de la celălalt capăt al firului folosea un fel de transformator al vocii sau poate un translator? Mereu se gândise la Coordonatorul de Joc ca fiind bărbat, dar această voce putea la fel de bine să aparțină și unei femei.

— Misiunea acestei seri valorează 25 000 de puncte. Dacă o duci la bun sfârșit cu succes, vei avea în total 33 200 și, întrucât am ajuns la sfârșitul rundei, tu vei fi desemnat drept câștigător, iar Recompensa va fi a ta.

— Ce?! a bolborosit HP.

Creierul său se lupta din răsputeri să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmpla.

— Aaaadică, dacă fac acest lucru, dacă vă ajut, revin? Deeeci, ohh… pot face din nou parte din Joc? a concluzionat el după câteva secunde de uimire totală.

— HP, HP, HP, a spus Coordonatorul de Joc începând să râdă batjocoritor, ceea ce i-a ridicat părul pe spate lui HP. Ce te face să crezi că ai ieșit vreodată?

•

Totul mergea conform planului, convoiul se deplasa încă, bine organizat, în spatele lor. Distanța de siguranță aproape perfectă.

Kymlingelänken, Academia de Poliție, Järva Krog și aproape au ajuns în oraș.

Mai erau maximum zece minute din întreaga călătorie.

•

— Uită-te în jur, prietene. Vezi unde te afli!? În mijlocul evenimentelor. În locul în care drama va lua sfârșit. Și de ce? Pentru că tu însuți ai venit aici. Pe propriile puteri și din propria voință! O realizare excepțională, aceasta este părerea noastră, a tuturor celor care ți-am urmărit călătoria plină de aventuri. Și, fără îndoială, vei fi răsplătit la sfârșit!

Vocea era mieroasă, iar HP nu s-a putut abține să nu se gudure puțin la auzul acestor cuvinte.

— Tu ai rolul principal, HP, tu ai parcurs *all the way*, după cum probabil ai spune și tu. Acest End Game este *al tău*, șansa ta binemeritată de a-ți câștiga locul în istoria Jocului și, poate, a întregii umanități.

Coordonatorul de Joc a făcut o pauză, timp în care HP a încercat, în zadar, să asimileze ceea ce tocmai auzise și ce însemna acest lucru. Dar nu reușea, toate astea erau *information overload*!

— Ascultă cu atenție, HP, deoarece aceasta este ultima ta misiune. Cea care te va transforma într-o legendă vie, a continuat Coordonatorul de Joc. Pentru 25 000 de puncte vei plasa mașina de poliție cât mai aproape posibil de banda de circulație a autostrăzii. Vei deschide portbagajul și vei conecta telefonul la cablul pe care îl vei găsi înăuntru. După ce ai făcut acest lucru îți sugerez să te adăpostești. Noi vom avea grijă de restul lucrurilor. Timpul se scurge, deci ne cam grăbim, dar vom aștepta până vei fi în afara oricărei primejdii. Siguranța ta este prioritară. Ai înțeles misiunea, HP?

— Da-a…, a mormăit HP în timp ce rotițele din capul său se învârteau nebunește.

Era absurd!

Fucking twilight zone on Steroids!

Și, în același timp, era tot ceea ce-și dorise vreodată – ba chiar mai mult!

Era… mut de uimire!

— Bun, atunci vreau să te anunț că alegerea este a ta. La fel ca până acum, tu vei decide dacă vrei să duci la capăt această misiune sau nu. Mingea e în terenul tău, HP, vrei să câștigi sau

vrei să dispară? Cu alte cuvinte, ai de luat o decizie destul de importantă și îți urez noroc!

Conversația s-a întrerupt brusc.

Pentru câteva secunde, a rămas nemișcat, apoi a făcut câțiva pași spre ușile din spate ale dubei. Imediat ce a văzut acele genți de voiaj negre, a înțeles ce plănuia, de fapt, Jocul.

This was some mothafuckin freaky ass shit!!

•

Bifurcația către Kymlingelänken se apropia și de la acea distanță putea zări o lumină albastră. Fără îndoială, o mașină de poliție se afla la intersecție. Aparent, o dubă. Brusc, fără un motiv anume, a cuprins-o o stare de neliniște. Era ceva în peisaj care nu părea să se potrivească cu planurile inițiale. I-a luat câteva secunde să înțeleagă care era acel lucru.

•

În momentul în care a deschis fermoarul uneia dintre genți i s-au confirmat bănuielile. Dynamex, era scris pe acele pachețele mici roșii. Geanta era plină ochi, conținea cel puțin 50 de kilograme în total.

A tras la loc fermoarul. 50 de kilograme în fiecare geantă, asta însemna 100 de kilograme în total, care produc – hm… ce? Un bubuit al naibii de puternic, nu încăpea nicio urmă de îndoială! Deci ce trebuia să arunce în aer?

Când a văzut luminile albastre, a înțeles brusc cât de serioasă era de fapt situația…

Déjà-vu!

Gândurile i-o luau razna.

•

O dubă de poliție cu botul îndreptat în direcția lor. În niciun un caz cum ar fi pus-o ea pentru o blocare obișnuită de trafic. În plus, cel mai neliniștitor lucru era faptul că nu mai văzuse nicio altă mașină de poliție stând parcată pe marginea drumului, precum aceasta. Erau încă prea departe pentru a putea vedea numărul de înmatriculare cu ochiul liber, dar și-a amintit că avea un binoclu în torpedou. În câteva secunde avea duba în câmpul vizual și a început să ajusteze claritatea.

•

Din una din genți ieșea un cablu. Un mini-USB pe care trebuia să-l bage în telefon, apoi să ducă duba câțiva metri mai sus pe

șosea și să fugă în pădure. Coordonatorul de Joc avea să se ocupe de restul. Un ultim apel, țâr-țâr în geantă și apoi…

KA-BOOM!!

Și după?

To the victor belongs the spoils, conform spuselor grăsanului Bacala din *Sopranos*. Toate visele sale s-ar fi adeverit. Ar fi devenit *fucking famous*, asta dacă ar fi fost să se încreadă în cuvintele Coordonatorului de Joc.

Întrebarea era dacă chiar avea de gând să facă acest lucru…

Luminile albastre se apropiau din ce în ce mai mult.

Nu avea prea mult timp la dispoziție.

Decizia era foarte simplă. O luase deja cu câteva zile în urmă, dar abia acum se gândea cu adevărat la ea. La faptul că exista o singură alternativă. Butonul albastru sau cel roșu? Safe sau all in? Să câștige sau să dispară?

Ladies and gentlemen, the clock is ticking, please place you bets…

A scos din buzunar telefonul mobil, a conectat cablul și a închis portbagajul.

Apoi a țâșnit spre locul șoferului, a întors cheia în contact și a apăsat pedala de accelerație.

•

— Stop! a țipat ea brusc.

— Ce? a răspuns Wikström, întorcând cu nedumerire capul către ea.

— Opriți-o naibii, opriți mașina! a zbierat ea, luând în mână stația.

Intersecția se apropia din ce în ce mai mult, în curând puteau citi numărul de înmatriculare fără niciun fel de binoclu. 1710, aceeași dubă care ar fi trebuit să se afle la atelierul mecanic. Acea mașina despre care Henke îi spusese că fusese furată. În orice caz, nu avea ce căuta acolo! Nu acum!

Chiar nu!

— Opriți toate mașinile! a țipat ea în microfon, în aceeași secundă în care Wikström a apăsat pedala de frână. În momentul în care centura de siguranță a imobilizat-o în scaun, a văzut duba de poliție venind înspre ei.

•

Se spune că o clipire este cea mai rapidă mișcare pe care corpul omenesc o poate realiza. Cu toate acestea nu se poate ridica la înălțimea sinapselor electrice din creier.

„Nu acum! „*a fost gândul care i-a străfulgerat mintea în momentul în care lumina l-a izbit brusc.*

Și, din acest punct de vedere, avea dreptate. Ar fi trebuit să mai fie timp, suficient timp – așa cum de fapt i se și promisese. El urmase totuși instrucțiunile ca la carte, făcuse exact ceea ce i se spusese să facă.

Deci asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Nu acum!

Chiar nu!

Când displayul telefonului s-a aprins brusc și soneria a început să țiuie, a fost uimit.

Dar nu șocat!

•

— Amenințare la orizont, dați înapoi și întoarceți! a spus Rebecca și atât Wikström, cât și colegii lui din celelalte mașini au ascultat-o imediat.

Coloana de vehicule a dat înapoi câteva sute de metri și apoi mașinile au întors la unison. Graba era atât de mare încât nu s-au oprit nicio secundă înainte de a-și continua călătoria, având boturile mașinilor îndreptate în direcția din care veniseră.

— Alfa 102, ești la conducere, a transmis Rebecca după ce manevrele de întoarcere au luat sfârșit și au luat-o către nord.

•

A întors volanul, a virat brusc în scrâșnet de roți și a țâșnit în lungul străzii de pe care Hasselqvist venise. A virat violent la dreapta cu cauciucurile învăluite în fum, apoi a revenit pe Kymlingelänken.

Putea vedea luminile albastre strălucind printre copacii întunecați. Câteva secunde mai târziu aveau companie.

•

Mâinile îi tremurau, dar o ascultau fără probleme. Trecuseră deja de Sollentuna.

— Către centrală, avem o mașină de poliție furată care tocmai înaintează pe Kymlingelänken către Kista. Propun să trimiteți o trupă pe urmele ei, dar spuneți-le să păstreze distanța de siguranță!

•

Mașina de poliție care se ocupa de blocarea traficului era deja pe urmele lui și în curând aveau să vină întăriri.

Dar lui HP nu-i păsa. Telefonul mobil al lui 58 încă suna pe scaunul de lângă și ecranul lui răspândea o lumină fantomatică. Virajul înspre Kista a ridicat mașina pe roțile laterale. HP a făcut câteva manevre frenetice pentru a evita rondul acoperit de iarbă din mijlocul giratoriului și a reușit să recapete controlul mașini în ultima clipă, aterizând în siguranță pe toate cele patru roți.

Telefonul încă suna.

Fără a-și lua privirea de la drum, s-a întins după el.

Vocea Coordonatorului de Joc era rece:

— Ne dezamăgești, HP?

— Vrei să spui că ai fi preferat să îmi vezi resturile carbonizate împrăștiate pe E4? a întrebat el sarcastic. În acest caz, *it's your fucking problem*! Trebuia să așteptați până eram pregătit, așa mi-ai promis. *Did you really expect me to believe that crap*?! Realitatea este un Joc, mi-a spus cineva odată. O aplicație pe telefon nenorocită care nu doarme niciodată și prin care voi îmi arătați doar ceea ce vreau să văd. Care mă pun în mișcare când voi apăsați un simplu buton. Dar acum vă voi arăta un lucru. Este rândul meu să apăs butoanele. E timpul să aduc un strop de realitate în Joc! Spune-i paznicului că are treizeci de secunde să iasă! Aaa... și încă un lucru! a adăugat el în încheiere.

— Daa...?

— *Yippikayee, mothafuckers*!!!

A băgat telefonul în buzunar, a tras de volan și a intrat direct prin grilajul care proteja ușa de la garajul de pe Torshamn 142.

În urma impactului, s-a lovit cu capul de parbriz.

Airbagul s-a declanșat și l-a aruncat înapoi în scaun. Duba a derapat violent, iar HP s-a luptat cu disperare să recapete controlul asupra mașinii. Duba s-a lovit cu spatele de un stâlp, moment în care HP a fost aruncat din nou de pe scaun, însă de această dată a fost salvat de schimbătorul de viteze.

Apoi, mașina s-a deplasat înspre partea opusă lovind un alt stâlp, dar până la urmă, HP a reușit să țină strâns volanul. A apăsat frâna la podea și, cu scrâșnet de cauciucuri, a reușit să oprească duba de poliție la două etaje mai jos de sfintele secrete ale Jocului.

HP s-a dat jos din mașină, și-a pipăit întregul corp și a constatat ușurat că nu îi ieșea niciun os prin carne și nu îi țâșnea sânge de nicăieri.

Aparent, polițiștii fuseseră destul de deștepți încât să rămână sus pe stradă, deoarece nimeni nu îl urmărise până în garaj. Și-a întors repede capul, a găsit o ieșire de urgență care dădea în crâng și a urcat în fugă scările.

Odată ajuns afară, a scos din buzunar telefonul lui Hasselqvist și a format un număr. La distanță sigură, a apăsat pe butonul de apelare, moment în care Sony Ericssonul din portbagaj s-a trezit la viață.

Ring-ring!

This one is for you, Erman! se gândea el în momentul în care undele de șoc l-au pus la pământ și totul a devenit negru în fața ochilor săi.

22.

An activity for Recreation

Pachetul o aștepta când a deschis ușa de la apartament. Câteva plicuri și reclame ajunseseră cumva deasupra lui și, abia după ce le strânsese pe toate la un loc, observat că teancul era mai gros decât de obicei.

Un pachet maro, plat, suficient de mare încât să încapă prin deschizătura cutiei poștale. Și, în plus, destul de greu în raport cu mărimea lui.

A recunoscut imediat scrisul, dar nu s-a grăbit să îl deschidă.

Trecuseră patru zile de la acea întâmplare de pe E4.

Patru zile cutremurătoare, total nebunești!

Reușise să scape de presă, spre norocul ei. Cel care se ocupa de aceste lucruri a răspuns la toate întrebările, iar numele ei nu a fost implicat în poveste.

Ziarele și în special tabloidele o luaseră razna.

Atentat terorist prevenit! *A fost Al-Quaida*! și favoritul ei: *La cinci secunde de o catastrofă*!

Deși informațiile erau, să spunem așa, destul de subțiri, toate redacțiile de știri se băteau pe titlul de „cea mai bine informată”. Însă, în mod surprinzător, de această dată experții erau de acord.

Până și reporterii care transmiteau unul după altul la TV aveau, în mare, cam aceleași rezumate.

Faptul că un atentat cu potențiale consecințe catastrofale a fost prevenit datorită vigilenței Unității speciale de gărzi de corp nu era luat în considerare de nimeni – cel puțin nu încă. Momentan, dezbaterea se concentra în jurul faptului că teroriștii reușiseră, fără a fi descoperiți, să intre în posesia unei dube de poliție și să o umple cu atât de mult explozibil încât aduseseră o clădire din cărămidă cu două etaje la *ground zero* și, bineînțeles, a cui era vina.

Angajații care erau răspunzători au aruncat vina unul asupra celuilalt, consultanții PR au lucrat peste program, însă nimeni nu a rezolvat nimic.

Motivul pentru care teroristul, după ce misiunea lui a eșuat, a ales să fie îngropat sub o clădire de birouri din Kista era neclar. Proprietarul a transmis că toate camerele erau goale și că nu reprezentau vreo amenințare și cam astea erau toate informațiile care circulau în media.

Rebecca știa că nici investigatorii de la Säpo nu aveau mai multe date. Aveau să mai treacă vreo câteva zile înainte ca excavatoarele să îndepărteze suficient moloz pentru ca cercetările la fața locului să poată începe cu adevărat, însă tehnicienii nu aveau așteptări prea mari în legătură cu rezultatul.

Aceeași nesiguranță exista și în ceea ce privea identitatea autorului. Câteva semnalmente spuneau că ar fi fost vorba de un bărbat suedez, de vreo 30 de ani, dar asta era cam tot ce se aflase; nu exista nicio pistă.

De povestea ei pe jumătate adevărată nu se îndoia nimeni. De faptul că văzuse 1710-ul mai devreme în acea seară și că, dintr-un anume motiv, ceva nu părea să fi fost în regulă. Că sunase la Mulle pentru a verifica și se mulțumise cu explicația că duba se afla la atelier, dar că reacționase când o văzuse în apropierea autostrăzii și dăduse alarma.

Avusese loc chiar și o întâlnire cu șeful Serviciului de Poliție, Runeberg, și cu șeful Serviciului Secret. Strângeri de mână, admirație și recunoștință, lucruri la care de obicei nu prea știa cum să reacționeze. Însă de această dată îi fusese uimitor de ușor să accepte elogiile.

În cadrul departamentului era întâmpinată acum de priviri pline de respect din partea colegilor, inclusiv Dejan. Sentimentul era ciudat, dar totodată extrem de plăcut.

Demonstrase întregii lumi că avea tot ceea ce era necesar – însă cel mai important, își demonstrase sieși acest lucru! Laudele și medalia erau mult mai ușor de primit acum când era conștientă de propriile merite.

Nu îi spusese nimic lui Micke sau, cel puțin, nu încă. Dar părea să fi înțeles totuși.

— Pari puțin schimbată, îi spusese el când se întâlniseră la câteva zile după întâmplare. Nu pot să-mi dau seama ce e, dar îmi place, adăugase el strângându-i ferm mâna.

Și, pentru un moment, toate aceste lucruri îi creaseră un sentiment plăcut, ca și cum totul avea să se rezolve, iar ea merita cu adevărat să fie în sfârșit fericită.

Însă gândul i-a zburat la Henke și a simțit că sfârșiturile fericite nu erau făcute pentru oameni ca ea.

Niciun semn de viață de la el.

Niciunul până acum.

Și totuși nu se îndoise niciodată că se descurcase. Oamenii ca Henke se descurcau întotdeauna. De un lucru era sigură: nu el fusese cel care se afla la volanul acelei dube. Henke era în multe feluri, însă nu un terorist.

Întrebarea era dacă voia să știe cu adevărat ce se afla în acel pachet…

L-a lăsat câteva minute neatins pe masă, însă apoi nu s-a putut abține să nu se uite la el mai îndeaproape. Venea de la Frankfurt, bineînțeles, datele expeditorului lipseau. Când l-a luat în mână și l-a scuturat puțin, a auzit un zornăit.

În final, s-a hotărât, a respirat adânc și a rupt pachetul dintr-o singură mișcare, atât de puternică încât conținutul a căzut pe podeaua din bucătărie provocând un zdrăngănit metalic.

Pentru câteva secunde s-a holbat la acele obiecte. Și-a lăsat creierul să asimileze ce erau și, încet-încet, ce însemnau.

Și când în sfârșit a reușit, a căzut în genunchi, a întins mâinile și, printre lacrimi, a început să le adune și să le strângă puternic la piept.

Șase șuruburi.

Șase șuruburi ruginite care aparținuseră cândva balustradei unui balcon din suburbiile sudice.

Deși trecuseră atâția ani, șuruburile încă aveau urme vizibile de unelte. De parcă cel care le slăbise nu avusese destule scule sau fusese nevoit să lucreze într-o poziție inconfortabilă.

Trebuie să fi fost nevoie de multă hotărâre pentru a slăbi acele șuruburi. Multă hotărâre, furie și poate chiar ură pentru a face un astfel de lucru.

Însă, dintr-un anume motiv, Rebecca era convinsă că acea putere care făcuse ca betonul să cedeze în sfârșit fusese iubirea.

A stat o vreme bună întinsă pe podea, plângând.

Un plâns sfâșietor, eliberator și interminabil…

Și apoi, din senin, s-a oprit.

S-a ridicat încet, a deschis canalul de scurgere și le-a dat drumul cu grijă în ea. Apoi s-a șters la ochi, și-a dat cu apă pe față și s-a îndreptat spre dormitor. Pe drum s-a oprit în hol, a scos cablul din telefon și a văzut ledul roșu închizându-se.

Gata cu mesajele, se gândea ea zâmbind în drum spre dormitor.

Pe birou se afla o cariocă roșie și, lângă ea, un teanc de post-it-uri cu logoul autorităților.

Tușul se impregnase în hârtiile de dedesubt și puteau fi deslușite doar câteva părți din textul scris cândva pe bilețelele de deasupra.

Un scris de mână bine cunoscut, cu litere rotunde, aproape copilărești.

„Meriți” a fost singurul cuvânt pe care l-a putut distinge și a luat acest lucru drept un semn.

A adunat toate aceste lucruri de pe birou și a deschis fereastra de la dormitor. Și-a umplut plămânii cu aer și le-a aruncat cât de departe a putut.

Carioca a dispărut imediat în întuneric, dar post-it-urile s-au desprins unul de celălalt arătând ca niște planoare sub cerul nopții. S-au învârtit câteva secunde, de parcă și-ar fi luat rămas-bun înainte să fie purtate de vânt.

Liberă.

•

Exact așa se simțea.

Liber.

În ciuda faptului că se aflau o mulțime de oameni în jurul lui, mașini, fum și diverse zgomote ciudate, se simțea eliberat. Ca și cum o povară i se luase de pe umeri și acum, brusc, putea sta drept.

Un sentiment cu adevărat incredibil!

O făcuse. Le arătase acelor nenorociți de ce era în stare o dată pentru totdeauna!

Henrik HP Pettersson îi salvase pe toți. Nu doar pe Rebecca și pe toți polițiștii sau pe acel ministru american. El salvase de fapt întreaga lume *and lived to tell the tale*.

Ținuse departe nenorocirea, îl făcuse pe vrăjitorul cel rău să tremure de frică și apoi aruncase în aer Steaua Morții!

Și, deși faptele lui eroice erau bine cunoscute și admirate, acest lucru nu mai conta. Comentariile și notele erau pur și simplu inutile.

El știa cine era și asta îi era îndeajuns!

Coordonatorul de Joc avusese, în orice caz, dreptate într-o privință. Viața lui avea să fie pentru totdeauna împărțită în două perioade. Înainte și după Joc.

If you don't change, then what's the point of anything happening to you?

Nici el nu ar fi putut să o spună mai bine.

Deși era plin de vânătăi, dezorientat și încă nu-și recuperase auzul complet în urma exploziei, schimbarea era totuși evidentă.

Era un cu totul alt om!

O viață pe deplin reală, *a god damn superhero*... Acest sentiment nu putea fi descris în cuvinte. Și, la fel ca supereroii, avea de gând să-și păstreze identitatea ascunsă. Bruce Wayne, Peter Parker, Clark Kent și Henrik HP Pettersson.

Nu era deloc rău!

Life was good.

Life was fucking extraordinary!

Avea de gând să mai stea pe acolo vreo două zile, pentru a savura gustul succesului. Apoi, o scurtă plimbare până în Thailanda sub numele de Nick Orton, *backpacker* din Canada. Jesus avea să îl primească cu brațele deschise, la urma urmei prietenia lor începuse *way back* și încă ținea. La cum avea de gând să se întrețină urma să se gândească mai târziu.

Era puțin supărat din cauza faptului că nu avea niciun ban la el, așa cum plănuise, dar *what the hell*...

Ar fi fost extra *sweet* dacă le-ar fi furat și banii pe lângă faptul că le aruncase împărăția în aer. Dacă ar fi putut să-i dea înapoi împrumutul surioarei sale și dacă l-ar fi recompensat pe acel biet polițist care aproape că murise la Linhagen. *But some things were not meant to be*...

Încă avea acel laptop pe care i-l dăduse Mange, dar aceasta avea să fie ultima misiune a bătrânului calculator. De acum avea să folosească doar chestii low-tech. Să dispară de pe radar și să stea mai în umbră pentru câțiva ani. Apoi avea să vadă...

A ajuns pe străduță și a ales la întâmplare un internet café din cele minimum zece aflate acolo. Câteva minute mai târziu era deja conectat la internet.

Un mic salut de rămas-bun și câteva mailuri către niște ziare de seară, după care Henrik Pettersson avea să fie un *ghostrider*, un mit, o legendă care să se transmită din generație în generație.

And like that... poof, he was gone!

•

Badboy.128: Ești acolo Faruk?

Faruk: Salaam aleikum, frate HP, e totu-n regulă?

Badboy.128: Totul bine, mulțumesc, am fost nevoit to get out of Dodge, dacă înțelegi ce vreau să zic…

Faruk: Da, cred că am înțeles. O mică petrecere devastatoare în Kista, nu?

Badboy.128: Gen!

Faruk: Știam eu!!! La naiba, i-ai lovit pe nenorociții aia fix în bijuterii!

Faruk: Way to go! ☹!!

Badboy.128: no comments! 😐

Badboy.128: Voiam doar să-ți spun că totul e OK, nu vei mai auzi de mine o vreme bună de acum înainte. Mă gândeam să stau pe tușă puțin acasă la prietenul nostru comun, salvatorul…

Faruk: OK, am înțeles. My lips are sealed! ☺

Badboy.128: Super!

Badboy.128: Mersi pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit, omule, you're a true friend, un BFF! ★

Faruk: YW, de nada! ☺

Badboy.128: No I really mean it!!! Mulțumesc enorm! Dacă nu ai fi fost tu… toată chestia asta m-a făcut să văd lucrurile diferit.

Badboy.128: M-a făcut să realizez că trebuie to get my shit together, înțelegi??? M-ai ajutat cu adevărat!!

Faruk: Te-nțeleg good 4U, bro!

Badboy.128: Anyhow that's it for me g2g mi-a făcut plăcere și ne auzim!

Faruk: Take it easy, HP!

Badboy.128: U2, bro!

Faruk: Btw, încă un lucru

Badboy.128: Shoot, Mr. Călăuză! ☺

Faruk: M-am întâlnit cu Rehyman zilele trecute la moschee.

Badboy.128: Aaa la naiba, ce mai face my main man ☺

Faruk: Bine, m-a rugat să-ți transmit o chestie, m-a pus să scriu ca să nu greșesc.

Badboy.128: OK??

Faruk: Sună puțin ciudat, dar a spus că tu ar trebui să înțelegi ce vrea să zică.

Badboy.128: Nerăbdarea mă omoară ☹... ce voia să-mi spună?

Faruk: Că cifrele pe care nu ți le puteai aduce aminte erau 397 461 212 035.

Faruk: Mai ești???

Faruk: HP?

Badboy.128: WTF 😐😐!!!

Faruk: Frate, am crezut că s-a-ntrerupt. Habar n-am ce-a vrut să spună Rehyman, dar, aparent, tu ai înțeles... am promis să nu mă bag. De fapt, mai am un lucru să-ți transmit.

Badboy.128: ??

Faruk: Că ți-a spus asta deși nu ai întrebat!

•

Ecranul s-a umplut de smiley-uri săltărețe.

Faruk a dat din cap nemulțumit, după care s-a aplecat și a restartat calculatorul. Două bipuri consecutive de la calculatorul alăturat indicau că tocmai primise niște mailuri.

S-a mutat pe scaunul alăturat, a deschis ecranul și a intrat în Inbox. Două mesaje noi pentru ziarele de seară.

Ambele de la adresa badboy.128@hotmail.com trimise cu doar câteva minute în urmă.

Și-a aruncat un ochi pe cele două texte identice.

Dragul meu ziar de seară, acum aproximativ patru săptămâni am găsit un telefon mobil în trenul dinspre Märsta. Un model strălucitor din inox cu un touchscreen din sticlă. M-a determinat să mă implic într-un lanț de întâmplări care a luat sfârșit acum câteva zile pe strada Torshamn și aș dori cu cea mai mare plăcere să vă împărtășesc experiența mea...

Faruk îi setase calculatorul în așa fel încât indiferent de adresă toate mailurile să ajungă într-un cont anonim de-al lui înainte de a fi trimise. Aparent, o măsură de precauție destul de inteligentă.

A marcat ambele mailuri și apoi a apăsat Shift și Delete.

— Ești sigur că vrei să ștergi definitiv aceste mesaje? a întrebat calculatorul.

A făcut clic pe Yes.

Apoi a închis programul, și-a luat geaca și s-a pregătit să plece acasă.

Betul îl aștepta cu mâncarea caldă, iar el nu voia s-o dezamăgească întârziind.

În această seară aveau ceva de sărbătorit. Calea pe care Dumnezeu i-o arătase nu fusese deloc simplă. Însă acum își plătise toate datoriile.

„*Ma'assalama*, frate HP, ți-ai meritat Premiul cu vârf și îndesat", se gândea el cu zâmbetul pe buze în timp ce închidea toate luminile în magazin.

Chiar înainte de a ieși din magazinul întunecos, și-a băgat în buzunar telefonul mobil. Un model strălucitor din inox.

În partea de sus a acestuia clipea un led roșu…

virtual-project.eu

CARTEA 1 DIN TRILOGIA JOCUL

JOCUL

Vrei cu adevărat să joci?

Nu Da

ANDERS DE LA MOTTE

virtual-project.eu

